

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard is shown from the waist up, shirtless. He has blood smeared on his right cheek and chest. The background is dark with red, smoky or bloody, patterns. The title 'Pretty Wicked' is written in a large, red, cursive script across his chest.

Pretty Wicked

THE FALLEN GODS **BOOK SIX**

K.A. KNIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE FALLEN GODS BOOK SIX

A.B.D. UNİÇÚ HT

OceanofPDF.com

Güzel Yüzler (Düşmüş Tanrılar Altıncı Kitap).

**Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Telif hakkı© 2020 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.**

**K.A. Knight tarafından yazıldı: Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından
düzenlenmiştir.**

**Kaila Duff tarafından biçimlendirilmiştir.
Kapak tasarımı Temptation Creations tarafından yapılmıştır.**

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Sonsöz

Yazar Hakkında

YazanAyrıca : K.A

Knight

OceanofPDF.com

"Yüz, bedenin ruhudur. "
Ludwig Wittgenstein

OceanofPDF.com

PROLOGUE

KHALID

"T Bana bağır," diye hırladım, yüzüne doğru eğildim, gömleği avucumun içindeydi.

"Bilmiyorum!" diye bağılıyor, bodur kırmızı yüzü panik içinde. Alkolden kızarmış kan çanağına dönmüş gözleri boş sokakta yardım arıyor. Onu sürüklediğim kulübün arkamızdaki müziğini hâlâ duyabiliyorum.

"Biliyorsun, nerede olduğunu biliyorsun, o yüzden söyle bana," diye talep ediyorum.

"Neden? Neden bilmek istiyorsun?" diye bir kedi gibi ağlıyor.

"Hâlâ bilmiyor musun? Ben Yüz Değiştirici'yim, Avcı'yım... ve Sinclair dört masum insanı öldürdü," diye fısıldıyorum ve burada öleceğini bildiği için çırpınmayı bırakırken takma adımı duyunca gözleri açılıyor. "Bu ırklarımız için, insanlarımız için kötü. Ben bilirim, yıllardır onun gibi canavarları avlıyorum."

O zamandan beri... yani, o zamandan *beri*. Konsey giderek zayıflıyor ve malikanelerinde oturup güç ve para biriktirdikçe saygınlıklarını yitiriyorlar. İnsanlarımızın bu dünyada yarattığı tahribatı izlemekten yorulmuştum, bu yüzden bir daha asla yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi yapmaya başladım - öldürmek. Ruhum

zaten siyah, beni kurtaracak bir şey yok, o halde vicdanımda birkaç ölüm daha olsa ne olur?

Onlar ölür ve masumlar hayatta kalır ve hiç kimse bir tanrının onların arasında yürüdüğünü, uyum sağlamak için yüzünü değiştirdiğini, avlarına karıştığını ve bu dünyayı kötülükten kurtardığını bilmez. Benim gibi kötülüklerden.

"Beni aradığınızı duydum," diyor ara sokaktan farklı bir İskoç aksanıyla. Başımı çevirdiğimde videodaki adamı görüyorum, dört insana işkence ve tecavüz ettikten sonra içlerini boşaltan adamı. Sonra da cesetlerini çürümeye bırakmış.

"Sinclair. Bize katılman ne güzel," diye mırıldandım ve hiç duraksamadan uşağının boynunu kırıp onu fare yemi gibi betona düşürdüm. "Gidelim mi?"

"Sormak zorundayım, siz konseyden misiniz? Beni öldürmesi için gönderdikleri kişi?" Başını yana eğiyor, koyu renk saçları kızıl gözlerinden birinin üzerine düşüyor. Arkasında ikisi de vampir olan iki adam daha var. Buradan kokularını alabiliyorum ve neredeyse damarlarında dolaşan çalıntı kanı görebiliyorum. Vampirlere karşı değilim, lanet olsun, kardeşim de bir vampir, ama onun çocukları... kahretsin, zayıfladılar.

Ahlaksızlar.

Alttan

beslenenler.

Ama pek çok canavar da öyle. Karanlıkta saklanarak çok uzun zaman geçirdiler ve artık kimse kuralları uygulamıyor. Bu da alt sınıflar arasında bir güç boşluğu yaratıyor ve Sinclair gibi katiller ve kullanıcılar bu boşluğu doldurmaktan ve kendilerini kral ilan etmekten çok mutlular.

Bu gece, bu kral düşecek.

"Hayır," diye cevap veriyorum, yaklaşarak.

"Yazık, avcılarının bir şey olduğunu duymuştum." Sırıttıyor. "İyi, demek dünyayı kurtarmak isteyen bir kanunsuzsun." Gözlerini deviriyor. "Fark etmez, yine de burada öleceksin. Ne de olsa burası benim şehrim."

"Yanılıyorsun." Sırıttıyorum, şu anda takındığım çalıntı suratım da sırıtışımla birlikte geriliyor. "Burası benim şehrim, benim lanet dünyam ve siz parazitler bundan besleniyorsunuz. Artık değilsiniz. Bu gece öleceksiniz ve kanınız mahvettiğiniz sokaklarda akacak."

Konuşmam bitti, hareket ediyorum. Daha yavaş, daha zayıf olmamı bekliyorlardı çünkü gerçekte ne olduğumu bilmiyorlardı. Kimse bilmiyor. Benden sadece Avcı olarak bahsediyorlar, karanlıkta hareket eden, bir daha asla görülmeyen kişi. Yüzü her zaman farklı, maskeli, diye düşünüyorlar - keşke gerçeği bilselerdi.

Birinin beni öldüreceği güne kadar bunu yapacağım. Bu dünyayı içine doğduğumdan daha iyi bir yer haline getireceğim. Kendim ya da uzun süredir kayıp olan ailem için değil. Ama onun için. Eşim için. Yıllar önce gördüğüm... terk edip gittiğim.

Onu benden kurtarmak için.

Şimdi, onun adına kan döküyorum. Öldürdüğüm her bir canavar, onun zorunda kalacağı bir şey eksiltiyor. Ona zarar verebilecek bir kişi daha eksiliyor. Bir gün, geçmişim için kefaretimi ödeyeceğim ama onu asla ödeyemeyeceğim.

Onlar daha geldiğimi görmeden ben arkalarındaydım. Yanındaki iki adamın kalplerini aynı anda söküyorum ve yakılmak yere fırlatıyorum. Sonra Sinclair hırlarken ona dönüyorum, bana saldırmaya çalışırken dişleri parlıyor. Kalbini delip geçen kılıcıma doğru koştu. Onu daha yakına sürükleyerek, nefesi kesilip haykırırken bıçağımı kalbine saplıyorum.

Ağzım kulağına yakın.

"Cehennemde görüşürüz," diye mırıldanıyorum bıçağımı çekip onun düşüşünü izlerken. Dudaklarımda tiksinti dolu bir alay, çantamdaki malları alıyorum ve gerçekten öldüklerinden emin olmanın tek yolu olarak onları ateşe vermeden önce benzine batırıyorum.

Yüzümün kaydığını hissederken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Çok uzun zamandır bunun içindeyim. Başka birine ihtiyacım var, herhangi biri olur. Nasıl görüldüğüm umurumda değil, kimse benim gerçek yüzümü görmeyecek ve kimseye çekici gelmeye ihtiyacım yok

-Yıllar önce eşimin bir parlak mavi ve bir siyah gözleriyle ilk kez göz göze geldiğimde bu ihtiyaçlar kaçtı.

Ateş yanarken çantamı kaldırıyorum ve ıslık çalarak ara sokaktan çıkıyorum. Önümden geçen en yakın adamı yakalayıp içeri sürüklüyorum. Elimini çıplak tenine değdirmem yeterli. Onu yeterince kurutuyorum, asla öldürmüyorum ve sonra onu uyutup yere bırakıyorum. Baş ağrısıyla uyanacak ama hiçbir şey hatırlamayacak. Ben mi? Homurdanarak geri çekilirim. Yıllar geçtikçe kolaylaşsa da her seferinde aynı şey oluyor.

Göz açıp kapayınca kadar başka biri oluyorum, onun teni benimkinin üzerinde geziniyor. Saçlarım değişiyor, uzuyor ve onunkine dönüşüyor. Yüzüm genişliyor, soluyor ve birebir kopyası haline geliyor.

Sadece uzun bir çizgide başka bir güzel yüz.

OceanofPDF.com

REMI

T Takım elbisemin ceketini aşağı sıyrarak, içeri alınmayı beklediğim lüks kulübün fedaisine gözlerimi deviriyorum. Elbise giymenin canı cehenneme, onlarla dövüşemezsin ama içeri alınmak için yeterince şık olmalısın

Bu yüzden takım elbise. Küçük belimi kavrayan ve kıvrımlarımı vurgulayan özel dikim ceketin altına gömlek giymedim. Uzun bacaklarım uyumlu ince çizgili pantolonun içinde daha da uzun görünüyor ve giydiğim topuklu botlar kıyafeti tamamlıyor - topukların uçlarının bıçak olarak kullanılabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Giydiğim her şey işlevsel, tıpkı ceplerime dikilmiş ya da kulaklarımdaki sivri uçlara gizlenmiş silahlar gibi. Uzun, dalgalı, koyu kahverengi saçlarımı siyah ve kırmızı çubuklarla tutuyorum, böylece sarı röflelerim öne çıkıyor ve bunlar hançer olarak kullanılabiliyor. Genel olarak, silahlarla kaplıyım... ve kimse daha akıllı değil. Aptallar.

Göğüslerim harika görünüyor ve şimdi kontrol sırası bana geldiğinde onları kullanıyorum. Korumanın gözleri göğüs dekolteme kilitleniyor. Meme uçlarım hariç göğüslerim neredeyse tamamen dışarıda ve o durumda. Fiske vuruyor

Açık kahverengi ve turuncu benekli gözüm ve arkasındaki siyah gözümle işaretimi arıyorum.

"Listede yoksun," diye mırıldanıyor, sesi hırçın.

Daha da eğilip sivri tırnağımı göğsünde gezdiriyorum ve pantolonunun üzerinden sikini avuçluyorum. "Öyle değil miyim?" Tatlı tatlı soruyorum.

İnliyor, siki elimde sertleşiyor. "Kahretsin, yani içeri gir," diye homurdanıyor ve bırakmadan önce sıkıyorum. Geçerken elimi kolunda ve omzunda gezdiriyorum. Lüks ve gösterişli bara doğru ilerlerken gözlerinin bana kilitlendiğini hissediyorum.

Eski bir müzede saklı, sadece süper zenginler biliyor... ve burada bir doğaüstü var, konseyin suçlarından dolayı öldürülmesini istediği bir süper. Ne yaptığını sormadım bile, artık umurumda bile değil. Bu sadece başka bir ölüm, kara ruhuma eklenecek başka bir çetele. Yine de para iyi ve kimse bir konsey avcısına bulaşmaz.

Hiç kimse.

Lüks bir mekâna açılan bir çift cam ve altın kapıyı çevreleyen altın bir kemerin altından geçiyorum. Sahnede yavaş ve şehvetli şarkılar çalan bir grup var. Garsonlar, minik sütyenler ve tangalar giymiş, tavşan, kedi ve diğer hayvan yüz maskeleri takmış kadınlar odada çalışıyor. Erkekler takım elbiseleriyle etrafta otururken, kadınlar en güzel kıyafetleriyle poz veriyor - hatta bazı müşteriler şatafatlı masalardaki garson kızlarla sevişiyor.

Sahne sağ tarafta ve masalar etrafını çevreliyor, kabinler ise arka taraftaki siyah duvar boyunca uzanıyor. Solda, üç parçalı takım elbise giymiş ve saçları geriye taranmış iki adamın yönettiği dairesel bir bar var ve önündeki tüm tabureler dolu. Arka tarafta ise bir ip iki fedai ile kordon altına alınmış VIP alanı bulunuyor.

Halı botlarımın altında çıtırdıyor, bardan geçerken dev avizeler neredeyse kafamı tırmalıyor. Buradaki her şey para diye bağırıyor - mantıktan çok para. Burada yüklerini boşalttıkları gibi kolayca boşaltıyorlar. Yine lanet bir insan barı, yine lanet bir gece.

Başka bir lanet av.

Müşteriler arasında dolaşırken can sıkıntısı baş gösteriyor. Gözler otomatik olarak bana yöneliyor, hem kadınlar hem de erkekler. Bazıları dikkatimi çekmeye çalışarak sesleniyor, ama onları görmezden geliyorum. Buna alışkınım. Neye benzediğimi biliyorum. İnsanlara göre ben mükemmelim, güzelim. Süperler arasında bile öyleyim ama

Tüm bu güzellik, bir sonraki avını arayan ölümcül, siyah bir ruhu gizliyor. Bir sonraki kanı, bir sonraki aceleyi.

Reddedilmiş bir yaratık olduğumu gizliyor. Güzelliğim bile mirasımdan daha ağır basamaz.

Sikişmek bile artık bana öldürmek kadar keyif vermiyor. Adrenalinin o tatlı salınımını hissettiğim, meydan okunduğumu, test edildiğimi, bu monoton hayatta küçük bir kesinti sağladığımı hissettiğim tek zaman, ama ben lanet olası teknik renk istiyorum.

Fedailere yaklaşıyorum ve etraflarımdan dolanıyorum, işaretimi gördüğümde sırtıyorum - burnum doğruysa bir kurt. Ne olursa olsun ıslak köpek gibi kokuyorlar. Gür sakalları dağınık ve göğüs kılları açık gömleğinin içinde sergileniyor. Garson kız elini pantolonun içine sokarken pantolonunun düğmeleri çözülmüş, yüzünde sıkılmış bir ifade olmasına rağmen açıkça mastürbasyon yapıyor. Solundaki kız göğsünü okşuyor ve diğer kızla bakışıyor. İkisi de onu istemiyor ama istiyormuş gibi davranmaları için para alıyorlar.

Onları suçlamıyorum, çünkü kurt çirkin bir herif. Başını arkaya yaslamadan önce kapattığı koyu renkli, küçük, kısık gözleri var. Kurtlar ince ve atletik olmalı, vücut yapıları böyle ama bu kurt şişman. Bira göbeği, çift çenesi ve bu yaşta bile sivilceli bir yüzü var. Uzun saçları dağınık, tırnakları uzun ve sarı. Ona dokunan kızların tiksintisini neredeyse tadabiliyorum.

Benim için çalışıyor.

"Ben yeni kızım, patron en iyi müşterimize özel ilgi göstermemi istiyor." Sırtıyorum, fedailere dönüp bakıyorum. Karşılıklı bakışıyorlar. İkisi de iri yarı piçler, bana kıyasla dev gibiler ama onları kolayca alt edebilirim. Onlar sadece insan. Çoğu fedai bir tür süper güç olma eğilimindedir ama insanlar bunu bilmez. Çok zeki değillerdir, ama iyi kas gücü sağlarlar, ancak bunlar sadece eski insanlar.

"Yapmayın çocuklar, bu benim ilk gecem, başımı belaya sokmayın," diye yalvarıyorum, alt dudağımı büzerek.

Soldaki yutkunuyor ve gözlerini vücudumda gezdirdikten sonra yana çekilip ipi çözüyor. "Elbette," diye gülüyor, sesi kalın bir Rus aksanıyla çıkıyor. Kiralık bir haydut olduğuna şüphe yok.

"Minnettarım," diye mırıldanıyorum yanından geçerken.

Şimdi homurdanan kurda gözlerimi devirerek başımı kızlara çeviriyorum. "O benim," diyorum onlara.

Bakıyorlar ama olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa fırlıyorlar, aceleyle yanlarından geçerken onunla ilgilenmeme izin verdikleri için mutlular. Gözlerini öfkeyle açıyor, kollarını arkasındaki kabinin arkasına yayıyor.

"Ne oluyor lan? Ben-" Durdu, gözleri bana kilitlendi.

Parmağımı göğüs dekoltemde gezdirirken alaycı bir şekilde sırtıyorum ve o da bu hareketi takip ediyor. "Patron özel bir şey isteyebileceğini düşündü..." diye mırıldanıyorum düğmemi açarken. Ceket açılıyor, göğüslerim ortaya çıkıyor ve o yutkunuyor.

"Evet, bu VIP hizmeti" diye homurdanıyor. "O seksi kışını buraya getir."

İlerlerken kalçalarımı sallıyorum. Önünde durup kucağına tırmanıyorum, etli kalçalarının her iki yanına birer dizimi dayıyorum ve pantolonundan yarı yarıya dışarı sarkan sert sikinden kaçınıyorum. İri, kaslı elleri otomatik olarak göğüslerimi kavıyor, sertçe sıkıyor ve oynuyor. Bakışları onlara odaklanmış durumda, dili dişlerinin arasında sıkışmış. Bunun ne kadar kolay olduğuna gözlerimi devirerek, sahte bir iniltiyle dokunuşuna yaslanıyorum. Annesi ona kendisine ait olmayan şeylere dokunmaması gerektiğini öğretmedi mi? Merak etme, öğreteceğim.

"Evet, aynen öyle," diye mırıldanıyorum, sümüksü ellerinin üzerimde olmasından duyduğum tiksintiyi gizleyerek. Bu duyguyu daha sonra daha iyi bir şeyle değiştirmem gerekecek. Elimini saçlarıma götürüp yemek çubuklarını çekiyorum ve ona sırtırken ipeksi saçlarımdan yüzüme dolanmasına izin veriyorum.

İnliyor, elleri aşağı doğru inerken yukarı doğru itiyor ve bir lanetle pantolonumun bağıyla boğuşuyor. Bir dakika boyunca onu izliyorum, sıkılmadan önce açmayı başarıp başaramayacağını gerçekten merak ediyorum ve yemek çubuğunun keskin kenarını şişman boynuna bastırıyorum. "Hey, koca oğlan," diye sesleniyorum ve gözleri titreyerek benimkilere kilitleniyor. "Konsey selam söylüyor," diye fısıldıyorum, eğilerek.

Çubuğu boynuna saplamadan önce gözleri bir anlığına açılıyor. Dudakları sessiz bir çılgınlıkla açılıyor ve vücudu şok ve güçle sarsılıyor. Sırtarak yemek çubuğunu çekiyorum, kanı göğsümün her tarafına fişkırdığında inliyorum, yakut kırmızısı nehir göğüslerimden ve karnımdan aşağı akıyor. Her sıcak damla amımın giderek daha fazla ıslanmasına ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemesine neden oluyor.

Kahretsin, bu çok güzel.

İnlerken ellerinin yukarı kalkmasını ve akışı durdurmaya çalışmasını izliyorum. Bileklerini kavrayarak onu kolayca alt ediyorum ve ellerini koltuğa bastırırken göğsüne doğru eğilerek gücümü hissetmesine izin veriyorum - sürüdeki hayatımdan atılmama neden olan anormalliklerden bir diğeri ve

konseyin yolu. Kan yaradan durmadan pompalanıyor ve dudaklarımı yalamama neden oluyor. Korku ve teslimiyet gibi kokuyor ve hayvanlarımı açlıkla kükretiyor.

Gözleri umutsuzca dönüyor ama fedailer araya girmiyor. Onların açısından bakınca, onu beceriyormuşum gibi görünüyor, ben biraz kıpırdandıkça, tüm o kan ve gözlerinden yavaşça ayrılan ışıktan tahrik oluyorum.

Bazı kızlar ölümden korkar... Ben mi? Ben onu arzuluyorum. Kan, güç... lanet olsun, beni cehennem gibi ısıtıyor.

Vücudu titriyor, şimdi bile savaşıyor ve sonra bitti. Öldü. Boynundan hâlâ kan pompalanıyor ama öldüğünü biliyorum. Bunu hissediyorum. Aleti hâlâ sert, en azından bir süre daha sert olacak. Yemek çubuğunu yaklaştırıp gümüş kenarını yalıyorum, kanının tadı orada patlarken inliyorum - keskin, bakırımsı ve tatlı ve tadı dehşet gibi.

Hayvanlarımın taleplerini geri itiyorum ve taze et kokusunu görmezden gelerek hafifçe uzaklaşıyorum. Saçlarımı bükerek yemek çubuklarını sokuyorum ve telefonumu çekip bağlantıma bir fotoğraf gönderiyorum. Hâlâ ölü adamın kucağında tünemiş, üzerimi kan kaplamış bir halde bekleyip mesajın gelmesini bekliyorum. Biri tuvalete gitmek için yanımdan geçiyor ve çığlığı havayı kesiyor.

Lanet olası insanlar ve onların hassas duyarlılıkları.

Kadının bayıldığını görmek için tam zamanında kafamı çeviriyorum. Telefonumu cebime atıp ayağa kalkıyorum ve ölü adama bir öpücük konduruyorum. Fedailerin ağzı açık kalıyor, bakışları benden adama kayıyor, etli ağızları bir açılıp bir kapanıyor. Parmağımı onlara doğru kıvrıyorum ve soldaki saldırıyor. Yumruğunu savuşturuyorum ve şekil değiştiren hızımla yumruğumu göğsüne indirip tek vuruşta kalbini durduruyorum. Yere düşüyor, yere çarpmadan ölüyor.

Sağdaki tereddüt ediyor. Belki diğerinden daha zekidir... Bekle, hayır. O da bana doğru geliyor, silahını çekmeye çalışıyor. Silahı elinden alıp çeviriyorum ve kafasına dayıyorum. "Güle güle de," diye alay ediyorum.

"Güle güle," diye tekrarlıyor otomatik olarak, tetiği çektiğimde donup kalıyor. Atış sesi hassas kulaklarıma aşırı yüksek geliyor, bu yüzden çınlamadan kurtulmak için başımı sallıyorum. Silahlardan nefret ediyorum. Silahı bırakıp cesedin üzerinden geçiyorum ve ceketimin düğmelerini ilikliyorum. İnsanlar kaçmak için çırpınıyor, masaların üzerinden yuvarlanırken çığlık atıyor ve koşuyorlar. Ben onların panik içindeki kitlelerinin arasından geçip çift kapıyı geçtikten sonra dışarı çıkarken birbirlerini itip kakıyorlar.

Kaldırıma çıktığımda ay parlıyordu, telefonumu çıkardım ve mesaj sözleşmesinin tamamlandığını gördüm. Kulübe dönüp bakıyorum.

Sırt. Şükürler olsun, buna değdi ve hiçbir insan yetkilisi burada olduğumu bilmeyecek. Onlar buraya gelmeden önce kameralar silinecek, parmak izleri alınacak ve tüm olay yeri temizlenecek. Konsey için çalışmanın bir başka avantajı.

Ay beni çağırıyor, benim değişme, koşma, bir hayvana dönüşme ihtiyacıyla titriyor ama her zaman yaptığım gibi buna direniyorum. Tek başıma koşmak çok riskli ve bir sürüye de sahip değilim... artık değilim.

Yaklaşan siren seslerini duyuyorum ve motoruma doğru yürüyorum, telefonuma bakıp beklerken bacağımı atıp motoru çalıştırıyorum.

İyi . Bir sonraki kontrat 12 saat içinde.

Bir av daha bitti, bir pislik daha öldü. Paranın hesabıma akışını izliyor ve gülüyorum.

Kutlama zamanı.

Müzik içime işliyor. Neyse ki kulaklarımı acıtmayacak bir desibelde. Süper bir kulüpte olmanın artıları. Bazıları içeri girer girmez kim olduğumu anlıyor ve kaçıyor, bazıları benden kaçıyor, bazıları ise kim olduğumu bilmiyor. Onların kalabalığında kendimi kaybediyorum. İçki içmiyorum, asla - insanı zayıflatıyor, savunmasız bırakıyor, reflekslerini yavaşlatıyor - ama bir dakikalığına gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve başımı arkaya yatırıp beni uzaklara götüren notaları dinliyorum.

Bir an için, etrafımdaki süperlerin kıvranan bedenlerinde yalnız olmadığımı fark ettim. Ben bir ucube, bir avcı, bir konsey uşağı değilim... Ben Remi'yim.

O zaman hissediyorum, gözler üzerimde. İnsanlar bakışlarımdan kaçınıyor, kim olduğumu bilmeseler bile bana bakmaktan kaçınıyorlar. Bu bir avcıya karşı doğal bir tepkidir ama bu gözler öyle değil. Hareket eden bedenime kilitlendiklerinde açlıklarını, şehvetlerini hissedebiliyorum. Başımı eğiyorum ve duyularımı kullanarak o kişinin yerini tespit ediyorum - bir erkek, erkeksi enerjiyi hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve anında ona kilitleniyorum. Dans pistini çevreleyen balkonda dururken kalabalık, etrafındaki tüm insanlar da kayboluyor. Elleri önündeki gümüş bariyeri kavırıyor ve gözleri sadece benim için, o karanlık küreler saf arzuya dönüşmeden önce anlayamadığım bir şeyle dolu.

Sırıtarak, dans ederken gözlerimi ona kilitliyorum. O benim bu geceki avım. Etli ölü kurdun dokunuşunun yerini alacak kişi. Gelmeden önce yıkandım, çünkü kan kokusu herkesi ,

ve kısa, dar siyah bir elbise giydim. Sırtı açıktı ama silahları saklamak için bolca yeri vardı, her ne kadar kapıda elimden almaya çalışsalar da.

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Gözlerim adamın üzerinde, hareket ediyorum, sadece onun için dans ediyorum. Yakışıklı biri. Beni damlatacak kadar yara izi yok ama kesinlikle yüzüne otururdum. Uzun sarı saçları var, dalga dalga omuzlarına kadar sarkıyor. Yüksek elmacık kemikleri ve neredeyse çocuksu bir yüze sahip kare bir çenesi var, ama o siyah gözler, tamamen siyah, göze çarpıyor. Neredeyse yüzündeki yerlerini kaybetmişler. Mürekkep gibi, karanlık, aç ve tehlikeli. Uzun boylu ve tişörtünün ve kot pantolonunun altında kasları olduğunu söyleyebilirim. Ama sürekli o gözlere geri dönüyorum, ölümün kendisine bakar gibi beni içine çekiyor.

Onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Kokuları ayırmaya çalışıyorum ama burada çok fazla koku var. Belki bir şekil değiştiren? Vampir? Hayır...dişleri yok. İblis mi? Belki. Önemli değil. Bu gece, ben ne istersem o olacak, siki amıma girecek ve kanı tırnaklarımın altına akacak.

Kalçalarımı kıvırıyorum, ellerimi karnımdan yukarı sürükleyip göğüslerimi kavriyorum ve sıkıyorum, sonra kalçalarıma doğru kaydırıp elbisemi yukarı çekmeye başlıyorum. O siyah gözleri kısılıyor ve korkulukları kavrayıp üzerinden atlıyor. Kafasını çevirmeden ya da gözünü kırpmadan dans pistinin kenarına iniyor. Sırıttıyorum. Bu seferki eğlenceli olacak.

Etrafındaki insanlar geri çekiliyor, hatta bazıları ondan dalga dalga yayılan hakimiyet başlarını eğiyor. Bana çarpıyorlar, neredeyse beni geriye doğru itiyorlar. Daha zayıf bir şekil değiştiren olsaydım, şu anda onun gücüne boyun eğiyor olurdum, ama bunun yerine başımı kaldırıp dans etmeye devam ediyorum, onunla dalga geçiyorum ve beni etkilemediğini gösteriyorum.

Başkalarının sinmesine alışkın olabilir, ama ben? Bebeğim, lütfen, her gün ölümü beceriyorum.

Dudakları hoşuna gitmiş gibi yukarı kalkıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor, beni köşeye sıkıştırıyor ve ben dans etmeye devam ederken bile yerimde durmamı engelliyor. İki yırtıcının burada olduğunu ve birbirlerine odaklandıklarını bilen herkes uzaklaşıyor. Muhtemelen kavga edeceğimizi düşünüyorlar, ama en iyisi de bu, kavga etmek ya da sevişmek... ya da ikisi birden. Attığı her adımda baskınlığı içimde dalgalar halinde yükseliyor, dalgalar gittikçe güçleniyor, dudaklarımdan bir nefes ve amımdan bir nabız çekiyor.

Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökerten, o saniye onu öldürmek istesem bile

geçici bir zayıflık. Her kadın ara sıra hükmedilmekten hoşlanır, ama bu benim için her zaman bir oyundur. Kimse bana gerçekten hükmedemez, ben çok güçlüyüm. Kulağa ukalaca geliyor ama doğru. Ancak, bu mu? Bu yapabilir ve bu tehlike beni şimdiden ıslattı.

Ama burada av kim ve avcı kim?

Bana doğru sinsice ilerliyor, onun için ayrılan kalabalığın arasından beni avlıyor. Neredeyse geldiğinde, dönüp kalabalığın içinde yürümeye başlıyorum. Dans pistinde yavaşça ilerleyip üç basamağı etrafımdaki kalabalık dağılıyor. Arka koridora açılan kapıya ulaştığımda beni takip ettiğini anlıyorum. Yasak olmasına rağmen kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan kapandığını duyuyorum. Ses çok yüksek, ben dönüp ıssız koridorun ortasında dururken alçak bas dışında müzik kesiliyor.

Benim için geliyor.

Bu düşünce vücuduma heyecan ve arzu dolu bir ürperti gönderiyor. Bir dakika sonra kapı açılıyor, flaş ışıkları onu , o siyah gözlerde yanıp sönüyor. Bilerek koridora adım atıyor ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin veriyor. Konuşmuyor, ama ben de konuşmuyorum. Kelimeler istemiyorum. Aksiyon istiyorum. Kirli seks istiyorum. Nezaket ya da küçük konuşmalar olmadan amcığı yok eden orgazmlar istiyorum.

Biz sadece iki yabancıyız, ama bu gece onun her şeyi olacağım ve sabaha yine gitmiş olacağım.

Bir an hareketsiz kalıyoruz ve bir an sonra harekete geçip ortada buluşuyoruz. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, dişlerimiz birbirine . Ellerimiz dolaşüyor, birbirimizi hızla keşfediyoruz. Kıçımı sıkıyor ve beni sertçe öperken ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor, beni koridora doğru geri itiyor. Elimi göğsüne götürüp kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini avuçluyorum ve nefesinin kesildiğini hissediyorum. Kalbinin çarpışını duyuyorum ve neredeyse kanının vücudundan geçip doğrudan kocaman sikine yönelişini tadıyorum.

Açlık bizi tüketir.

İhtiyacımız var.

Arzu.

Bu bir al-ver savaşı. İkimiz de hakimiyet için savaşıyoruz. Beni duvara fırlatıyor, ben onu diğer duvara doğru tekmeleyip sıçramadan önce elbisemi yukarı çekiyor. Beni yakalıyor, dönüyor ve bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladığım sırada beni duvara çarpıyor.

Ağzımın içinde hırlıyor, alt dudağımı ısıyor, ta ki birbirine karışan dillerimizle karışan kanımın tadını alana kadar. Gömleğini yırtıp, yapılı g  s nden çekip çıkarırken ve tırnaklarımı sırtından aşağı kazıyıp derisini keserken inliyor ve sikine s rt n yorum. Kanının kokusu havayı doldururken inliyor ve sikini amıma acı verecek kadar sert bastırıyor. Bir an için donup kalıyorum çünkü yanlış kokuyor. Tadı farklı... Başka bir şey bekliyordum. Kan, vücuttan daha güçlü, daha farklı.

Ama o benim dikkatimi da ıtıyor, çalkantılı düşüncelerimi durduruyor. K lotumun üzerinden ıslak amımı avuçluyor, iniltilerimi yutarken beni ok uyor.  abucak elini sikiyle de i tiriyor, elleri elbisemin üstünü kavrayıp yırtarak g  s lerimi havaya bana sürtünüyor. Meme uçlarım sertle iyor ve nefesim kesilirken dudakları arasında sıkı bir tomurcu u emmeden önce ağzı benimkinden ayrılıyor. Onu kuru bir şekilde kamburla tırırken ba ım geriye düşüyor.

Kahretsin, çok iyi olacak, bunu söyleyebilirim. Meme ucumu ısıyor, ben de daha derinden ağzına sokuyorum. "Daha fazla," diyorum ve hırlayıp ısıyor, kanımın kokusu havayı doldurup onunkine karı ırken dudaklarımdan bir  ı lık kopuyor.

Onu geriye iterek ayağa kalkıyorum, o diğer duvara doğru t kezliyor, dudakları soluk solu a açılıyor, g  s  kabarıyor, kanı dudaklarını kaplıyor ve yan tarafına damlıyor, kara gözleri  ehvetle irile iyor. Kendimi onun önüne doğru bastırıyorum, elimi içine sokup kocaman, sert sikini kavrarken kot pantolonunun d   melerini koparıyorum. Titrerken gözleri kapanıyor, ben ok ayıp sıkarken ayakta durmaya çalışarak duvara yaslanıyor.

"Fuccck," diye tıslıyor.

Dizlerimin  zerine çöküp karın kaslarına öpücükler kondurduktan sonra derisini ısıyorum ve sikiinin elimde se irdi ini hissediyorum. *Oh evet. Bu acıyı seviyor. Bu inanılmaz olacak.* Sızan sikiinin ucunu yalayabilecek kadar kotunu indiriyorum ve tadı a zımda patlıyor.

Tadı  l m gibi. Acı.

Karanlık.

Gözlerimi onunkilere çevirirken hâlâ duruyorum. Normalde umursamazdım, sormazdım, bu siki içimde isterdim, ama içimde derinlerde bir şey yüzeye kükrüyor. O siyah gözler açılıp bakı larımla bulu tu unda hayvanlarım bir anlığına serbest kalıyor.

"Nesin sen?" Mırıldanıyorum.

Donup kalıyor ve bir saniye sonra sikini yalamak üzereyken, bir saniye sonra elbisem belime dolanmış ve memelerim havadayken kıcımın üstüne fırlatılıyorum ve o gidiyor, koridorun dibindeki yangın çıkışı güçten çarparak açılıyor.

Gözlerimi kocaman açarak adamın bir zamanlar durduğu boşluğa bakıyorum. Az önce ne oldu öyle?

Daha da kötüsü, lanet olası bir orgazm bile olamadım ve bu iyi bir orgazm olabilirdi. İnleyerek ayağa kalkarken elbisemi indirdim. Telefonum çalıyor, ben de bacağımdaki klipsinden çekip çıkarıyorum ve kalbim duruyor.

Kanım dondu.

Yeni sözleşme.

Resmi açıyorum ve orada, az önce neredeyse becerdiğim adam bana bakıyor, ama resimde parlak mavi gözleri var.

Ölü ya da diri aranıyor. 12 milyon. Kabul ediyor musun?

Yeşil kabul düğmesine basmadan önce gözlerim kapıya ve tekrar telefonuma kayıyor.

Avlanma zamanı.

OceanofPDF.com

2

KHALID

I ancak iki milden fazla uzaklaştığımda koşmayı bırakıyorum. Nefes nefese, kendimi içinde bulduğum sokağın serin duvarına yüzümü bastırıyorum. Hayal kırıklığımı haykırıyorum, yumruğumu tuğlaya defalarca vuruyorum Ta ki patlayana kadar. Sonra tökezleyerek geri çekiliyorum. Elim kırılmıştı, kan akıyordu ama sikim hâlâ sertti.

Onun tadı dilimde, kıvrımlarının, amının ve göğüslerinin hissi başka hiçbir kadının olamayacağı şekilde içime işledi.

Dostum.

O benim dostumdu, yıllar önce terk ettiğim. O kulübe girdiğinde anlamıştım. Avlanıyor olmam gerekiyordu ama tüm dikkatimi ona vermiştim ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Dans edişini ve su gibi hareket edişini izlerken her şey durgunlaştı, o kadar güzeldi ki canımı acıttı.

O büyüdü, artık bir yetişkin... ve karşı konulmaz.

Onu ilk gördüğümde bir çocuktu ve benim onunkini mahvettiğim gibi onun da benim hayatımı mahvedeceğini biliyordum... ama bu gece gerçeği anladım - o sadece beni mahvetmekle kalmayacaktı, o beni öldürecekti . Bir bakış içine o büyüleyici

Uyumsuz gözler, o dolgun, pembe dudakların bir tadı ve sonsuza dek onun oldum.

Onun için ölürdüm.

Onun için öldürürüm.

Onun için dünyayı yakardım. Ne isterse.

Çaresizdim. Yaklaşmak zorundaydım. Onca yıl direndim, kendime bunun mümkün olamayacağını söyledim, her bahane ve yalan, gözlerini bana kilitlediğinde hepsi kayboldu. Kendimi durduramadım ve onu takip ettim. Onu öptüm, ona dokundum... ve eğer konuşmasaydı, etrafımda ördüğüm yalanların büyüsunü bozarak onu becerecektim.

Beni kendi bencil arzularımdan çekip çıkarıyor.

O neden oradaydı? Elimi karşı duvara çarpıyorum ve bir kaya parçasıyla birlikte duvar patlıyor. Başım geriye düşüyor ve çılgılık atıyorum, siyah gözlerim aya odaklanırken taktığım yüzüm eriyor ve bir saniyeliğine gerçek benliğimin ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Bir an için, ve sonra diğer yüzümü bir güvenlik battaniyesi gibi geri çektim. Eşinin ben olduğumu bile bilmiyordu. Neye benzediğimi bile bilmiyordu. Hayır, o bu şekli istiyordu, daha fazlasını değil. Baştan çıkardığı, tadına baktığı, kestiği ve neredeyse bedenine aldığı canavarı bilmiyordu.

Bu dünyaya neyi serbest bırakacağını bilmiyordu. Ya da kendine.

Ona sahip olduğumda asla kaçamayacak. Onca yıllık pişmanlık ve özleme boyun eğmeden ve eşime bana sahip olması için yalvarmadan önce hemen gitmeli ve ondan olabildiğince uzaklaşmalıyım.

Hayır.

O bunu hak etmiyor, benim taşıdığım deliliği hak etmiyor. Öldürme, besleme ve incitmeme dürtüsünü kontrol edebilecek birini hak ediyor.

Aklı başında birini hak ediyor. Bu düşmüş tanrıyı değil. Yine de gidemem.

Yapamıyorum. Bir dokunuş ve ben uzaklaşamıyorum. Bir tat ve direncim eriyor, bedenim beni ona doğru çekmeye çalışıyor.

Onun iyi olduğunu bilmem gerektiğinden, kendime engel olamayıp kulübe geri dönüyorum ve gitmesini bekliyorum. Neyse ki ayrılırken eve yalnız gidiyor, yoksa onu öldürmek zorunda kalacaktım. Taksiyle şehrin işlek caddelerinden birindeki bir eve gider. Diğerleriyle aynı görünüyor - üç katlı, kırmızı

tuğla, ön sahanlıkta çiçekler. Arabadan inip parasını ödüyor ve arkasına bakıyor, benim durduğum sokağın karşısındaki iki bina arasındaki karanlık boşlukta neredeyse göz göze geliyoruz.

Sırıttırıyor ve içeri giriyor, kapı arkasından kapanıyor ve ben hala kalıyorum. Burada olduğumu biliyor muydu? Bu mümkün değil, değil mi? Telefonumu elime alıp ezbere bildiğim numarayı çeviriyorum, umarım burada sürüden uzakta ne halt ettiğini aydınlayabilir. On yılı aşkın süredir çevirmediğim bir numaraydı. Asla onun hayatında olamayacağımı bildiğimden, dostum hakkında bir şeyler duymak bana çok ağır geldiğinden beri aramamıştım.

"Halid," diye cevap veriyor, sesi yorgun ve soğuk. "O neden burada?" Tersliyorum.

"Burası neresi?" diye soruyor bir esnemeyle.

"Saçmalamayın Thomas. Neden sürüyle birlikte değil? Bana ona göz kulak olacağına dair söz vermiştin," diye hırslıyorum, içeride ışıklar yanıp sönerken gözlerim binaya kilitleniyor.

"Khalid... Sana ulaşamadım, numaran çok değişiyor. Kahretsin, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve hışırta duyuyorum, şüphesiz yatakta oturuyor. "O gitti."

"Sol mu?" Yavaşça, tehlikeli bir şekilde tekrarlıyorum. "Artık.

Neden?" "Şey, şey, sürü onu kovdu."

Hırslıyorum ve ben onları öldürmek için ayrılamadan o devam ediyor.

"değil, ona bir iş ama hoşuna gitmeyecek. Khalid, iş konseyde. Onu istediler, yeteneklerini ve gücünü fark ettiler."

"Ne becerisi?" Talep ediyorum, kanım donuyor.

Konsey mi?

"Açıklaması zor ama artık buraya uymuyordu. Eğer kalsaydı, onu öldüreceklerdi. İşler kötüye gidiyordu. Alfa olarak koltuğumu kaybettim. Onu daha fazla hayatta tutamazdım. Tek yolu buydu. Her zaman istediklerini elde ettiklerini biliyorsun. Onu durdurmaya, yapmaması için ikna etmeye çalıştım ama yine de yaptı. O onlar için bir avcı. Konsey için Supes avlıyor."

Hafifçe geriye doğru sendeledim ve şok içinde artık karanlık olan eve baktım. Ben gittiğimde, önünde geleceği olan bir çocuktü. Bir kurtla evlenip yuva kuracak, yavrular yapacak ve hayatını benden habersiz yaşayacaktı. Ama işte eşim burada, güzel, ölümcül...

Ve şimdi de lanet düşmanım. Ne bok ben?

OceanofPDF.com

3

REMI

S ılık çayımı yudumlarken hafifçe doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum. Dizüstü bilgisayarlarımın ikisi de açık ve bir sonraki hedefimi arıyorlar. Geçmiş kontrolleri, kameralar, kredi kartları, evler... hatta tutuklama emirleri ve kredi puanları. Onlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ne tür pornolardan hoşlandıklarını, eşlerini dövüp dövmediklerini, her şeyi... Sonra da bunları onlara karşı kullanıp onları öldürüyorum.

Ve evet, biraz kişisel hissettiriyor. Bu adamı neredeyse beceriyordum, şimdi ölüm listemde mi çıktı? Konsey bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Onları kızdırmak sadece baş ağrısına yol açar.

Onlar için çalışıyor olmam sevdiğim anlamına gelmiyor. Başlangıçta başka seçeneğim yoktu. Ya onlar için çalışacak ve korunacaktım ya da dışlanacak, başıboş kalacaktım. Başıboşlar uzun ömürlü olmaz, özellikle de kadınlar. Bana dövüşmeyi, avlanmayı ve iz sürmeyi öğrettiler. Bana para ödediler ve bir ev verdiler. İyi insanlar olmadıklarını biliyorum, ama hepsi de kötü değil ve en azından onlar için avlanarak, başkalarını ve insanları öldüren süperleri durdurarak bir fark yaratıyor olabilirim. Ayrıca, bir seri katile dönüşmeden kana susamışlığımı dizginleyebiliyorum ki bu her zaman iyidir.

Sistemlerim çalışıyor, bu yüzden arkama yaslanıp çayımı yudumluyorum, ön cumbadan dışarı bakıyorum - elbette kurşun geçirmez ve gümüşle dolu. Şekil değiştirenleri durdurur ama beni durdurmaz. Nedense bu beni hiç rahatsız etmedi, sadece sevimli, tuhaf özelliklerime eklenecek bir başka anormallik. Pencerenin altında koyu yeşil bir sedir var ve içi bombalar, el bombaları ve ekstra silahlarla dolu.

Saldırıya uğrama ihtimalime karşı bulabildiğim her yere silahlar sakladım. Alarmlar, kameralar ve hatta lanet bir güvenli oda bile var. Bütün paramı bu eve harcadım. Tam bir kale. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir ev gibi, ama içeride... burası benim güvenli yerim. Sürülerle vahşice dolaşamam, hayvanlarımın özgür olmasına izin veremem ama onlara bunu verebilirim - vardiyaları için güvenli bir yer, saldırıya uğramayacaklarını, incinmeyeceklerini veya ihanete uğramayacaklarını bilerek dinlenebilecekleri ve rahatlayabilecekleri bir yer.

Sol ayağımın altındaki kabarık halı, kükreyen ateşin yanında çıplak ayak parmaklarımı içine soktuğumda beni topraklıyor. Zaten sıcaktan bunalıyorum ve hiç üşümüyorum ama odunların, külün ve dumanın kokusuyla ilgili bir şey bana daha güzel hatırlatıyor. Daha basit zamanları. Etrafındaki örtü siyah ve altın renginde, üzerinde iki kılıç çapraz duruyor. İki yeşil kanepem rahat ve geniş, köşedeki büyük, eski tarz dolabın içinde bir televizyon saklı.

Tavanlar yüksektir ve güzel desenler ve mimariyle doludur ve ayrıca iki altın avize, evet, silahları barındırır. Ayrıca mikrofon ve kameraları da saklıyorlar.

Mobilya ve işlev, bebeğim.

Bodrum katında spor salonum ve eğitim merkezim, bıçak atma alıştırma ringim, mankenlerim, atış poligonum ve çok daha fazlası var. Bu katta mutfakım ve duvardaki bir panelin arkasına gizlenmiş güvenli odam var. Kıvrımlı ahşap merdivenlerden yukarı çıkınca ikinci katta benim yatak odam var. Tek yatak odası. Duvarları yıktım. Ne de olsa şekil değiştirenler geniş açık alanları sever. Yatak yere yakın ve arka duvarın neredeyse tamamını kaplıyor, vardiya değiştirdiğimde bile üzerinde uyuyabileceğim kadar büyük.

Yukarıda halılar ve şömine daha var. Geceleri tavan yıldızlarla aydınlanıyor ve duvarlarda boyanmış ağaçlar var. Kendi ormanımı yarattım, çünkü asla bir ormana geri dönemem. Güvenli çift kapılı bitişik bir balkon, bir ebeveyn banyosu ve elbette av kıyafetlerim, derilerim, diş tellerim, elbiselerim, peruklarım ve bu dünyanın herhangi bir yerine sığmam için gereken diğer her şeyle dolu bir gömme dolap var.

Merdivenler yatak odamdan cephaneliğime ve komuta merkezime çıkıyor ve bunun üzerinde de çatı var - en sevdiğim yer. Hala güvendeyken havanın ve özgürlüğün tadını alabiliyorum. Yukarıda kayalar ve çıkıntılarla bir nehir gibi görünecek şekilde tasarladığım bir havuz da var. Saklanıp yuvarlanabileceğim bitkiler ve çiçekler var, çimen de var ve yukarıda oturup dünyayı seyretmek istediğim zamanlar için üzerindeki sütunların etrafına ışıklar asılmış küçük bir masa var.

İçimi çekerek ayağa kalkıyorum ve mutfağa gidip kupamı dolduruyorum. Bir ding sesi duydum ve geri döndüm. Dizüstü bilgisayarımı elime alıp, sonuçlar arasında gezinirken çayımı yudumluyorum. Okudukça kaşlarım daha da çatılıyor. Görünen tek şey bir insanın bilgileri. Sıkıcı bir insan. Üniversitede avukat olmak için okuyor. Ailesi kuzeyde yaşıyor, iki eski sevgilisi var, iyi bir kredi puanı var ve çok sarhoş olup bir polis arabasının üzerine işediğinde sadece bir suç işlemiş. Başka bir şey yok. Doğaüstü bir bağlantıya dair en ufak bir ipucu ya da kendisinin de doğaüstü olduğunu gösteren bir işaret bile yok. Ya çok iyi biri, kim ve ne olduğunu saklamak için öyle olmak zorunda...

Ya da o bir insan.

Bu durumda, konsey neden beni onun peşinden gönderiyor? Bir sebebi olmalı. Bir şeye tanık mı oldu? Supe'nin işine mi karıştı? Belki kanunla ilgili bir şey? Biliyorsam ne olayım. Sistemlerimi daha derine gönderip kimliğini mi değiştirdiğini yoksa başka biri mi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bazen vampirler bunu yapar, çok para gerektirebilir ama olur. Tadı ya da kokusu bir vampir gibi değildi ve o siyah gözler...

Belki de bir insanı ele geçiren bir şeytandır? Lanet olsun, iblisleri kovmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Cadı değilseniz oldukça zordur ama neyse ki birkaç rahip ve eski avcı ile çalıştım ve onların sırlarına sahibim. Yine de ne yazık, genellikle insanı öldürür, özellikle de iblis güçlü bir şekilde bağlıysa, ki bu insanla olduğunu tahmin ediyorum.

Telefon numarası çıkıyor ve yerini kontrol ediyorum, şehrin öbür ucundaki kütüphanede görünüyor. Mesajlarını ve aramalarını kontrol ediyorum, görünüşe göre bütün gece oradaymış. Neler oluyor böyle?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var; adamı bulup ona sormak. Ya da sadece onu öldürmek ve tüm bu çarpık karmaşayı arkamda bırakmak, her ne kadar bir süredir çıktığım en ilginç av olsa da.

Daha derin bir araştırma yapması ve yerini takip etmesi için onu bırakarak çayımı bırakıyorum ve kaslarımı esneterek ayağa kalkıyorum. Hayvanlarım uyanıyor ve açılıyor

İçimde, tüylerinin bir sarılma gibi içime sürtündüğünü hissediyorum. Boynumu kırarak gözlerimi kapatıyorum ve içime bakıyorum. Parlayan gözleri dışında her yer karanlık, hepsi sonunda içimde anlaşıyor. Birbirlerini parçalamayı bırakmaları uzun zaman aldı, bu da beni gerçekten incitti. Kimse neden birden fazla hayvanla doğduğumu bilmiyor. Çocukken sürüye verildiğimde hepsi benim bir kurt olduğumu varsaymıştı.

Bir keresinde bana her zaman iyi davranan alfaya sordum ve nereden geldiğimi bilmediğini söyledi. Yine de ayrıldığımda beni bir kenara çekti ve orada beni bekleyen bir şey olduğuna inanmamı söyledi. Onlara bir sebepten dolayı verildiğimi ve bir gün amacımın ortaya çıkacağını söyledi. Bu noktada yaşlıydı ve hafızasını kaybediyordu - neredeyse üç yüz yaşında, yaşayan en yaşlı kurtlardan biriydi.

Ta ki bir meydan okumada neredeyse öldürülene ve sürü beni oylayan pislik tarafından ele geçirilene kadar.

Kurdum içimde sızlanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Uzun zaman oldu ama kurt olmak beni hep üzmüştür. Onlar sürü hayvanlarıdır ve o sık sık yalnızlık içinde ulur, sızlanır ve birlikte koşacak birilerinin olmasını diler, ayın altında avlanabileceği açık ormanların hayalini kurar. Karnının üstüne çıkıp karanlıkta süründüğünü görüyorum, parlak mavi gözleri özgür bırakılmak için yalvarıyor.

İçimde kilitli kaldığı hapisneden çıkmak için.

"Tamam, tamam kızım, hadi. Yine de komşuları kızdırmak yok, tamam mı?" Üst kata çıkarken gömleğimi, sütyenimi ve külotumu bırakarak soyunmaya başlarken mırıldanıyorum. Son basamakları çırılçıplak çıkarken çatıya açılan kapıyı açıyorum, serin hava etrafımı sararken gözlerimi kapatıyorum, şehrin kokusunu ve onun altında da yakınlardaki ormanın kokusunu getiriyorum.

Doğanın, özgürlüğün kokusu. Kurdum içimde sinsice dolaşıyor, daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, dışarı çıkmak üzere olduğunu biliyor. Karanlıktan bir pençe çıkıp ona doğru hamle yapıyor ve ben içimden hırlayarak onları kavgaya etmemeleri için uyarıyorum.

Sahte çimlere basarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve değişimin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor. Daha gençken bile diğer kurtlardan daha hızlı değişebilirdim... sadece her zaman tek bir hayvana dönüşmezdim. Kemiklerim kırılıyor ve derim soyulup yerini kürke bırakıyor. Ellerim pençelere dönüşüyor ve pençelerim çıkıyor, bir kuyruk oluşuyor ve başımı arkaya eğip yeni ağızla ulurken arkamda sallanıyor.

Kıçımı uzatıp pençelerimi çimlere geçirerek kürkümü silkeliyorum. Görme yetim arttı, duyma yetim de. Bir süre sonra değişmeye alışılıyorsunuz. Kendi formlarında değilken ayrı hissederler, ama biz değiştiğimizde... bir oluruz. İşte şimdi biz buyuz, biriz. Suva dalıp yüzmeden önce çimlerin üzerinde hoplayıp zıplıyor, keşfediyor ve kokluyoruz. Dışarı çıkıp ucunda uzanıyoruz ve ayın altında yatıyoruz. Avlanma arzusu içimde kükrüyor, kanın metalik tadını tatmak ve dişlerimin arasında taze etin yırtılmasını hissetmek istiyorum ama bu olmayacak. Bu küçük özgürlük parçasıyla yetinmek zorundayız.

Bir süre kestiriyoruz, uykuya dalıp çıkıyoruz, sonra bir enerji patlaması yaşıyoruz ve kapıya doğru koşuyoruz. Taktığım ipi çekiştirerek aşağı iniyor, yatağa atlıyor, yastıkları ve yatak takımlarını karıştırıyor ve yuvaya düşmeden önce daire çiziyoruz. Başımızı patilerimize yaslayıp gözlerimizi kapatıyoruz ve uykuya dalarken içimize bir huzur duygusu yerleşiyor.

Ertesi gün erkenden uyandım, hedefimi takip etmeye hazırđım. Ondan etkilenmiş olmam ya da aramızda garip bir bağ olması önemli değil. O yürüyen ölü bir adam, sadece henüz bunu bilmiyor. Zavallı adam, sikini yalamama izin vermeliydi, o zaman en azından mutlu ölürdü.

Gece boyunca, nerede yaşadığı, hangi arabayı kullandığı ve hangi yerlere sık sık gittiği gibi daha fazla bilgi geldi. Telefonunun izini cep telefonuma gönderiyorum ve kahvaltı edip kurdumun kokusundan arınmak için duş almadan önce telefonu kapatıyorum. Temizlendikten sonra saçlarımı başımda bir taç haline getiriyorum, böylece avım onları tutup bir tutamak olarak kullanamıyor. Gözlerime çizgi çekiyorum ve kan kırmızısı bir ruj sürüyorum. Ağzıma ve göğsüme fişkırان kıpkırmızı sıvının parıltısı beni soluk soluğa bırakıyor ve lavaboya doğru eğilip amımı sıkıyorum.

Gerçekten biriyle yatmam lazım.

Avdan sonra vücuduma dürtülerimi şimdilik saklamasını söylüyorum. Gardırobuma yöneliyorum, dar, lacivert bir kot pantolon giyiyorum ve ardından sıkıca bağladığım uzun, siyah, bağcıklı botlarımı ekliyorum. Birinin topuğuna bağlı, dışarı fırlamaya hazır bir bıçak var. Siyah dantel sütyenimi ve beyaz atletimi giymeden önce her birinde birer tane olmak üzere iki bıçak daha ekliyorum. Deri ceketim, cebindeki bıçaklarla kıyafetimi tamamlıyor. Boynuma da bir gerdanlık takıyorum.

garrotte olarak kullanılabilir. Son olarak, acil durumlar için saçıma birkaç toka ekliyorum.

Aynaya tekrar bakıyorum ve mavi gözüm bir an için kehribar renginde parlıyor, ama doğduğumdan beri değişmeyen siyah gözüm asla parlamıyor - Connar'ın dediği gibi kötülüğün işareti, lanet olası otuzbirci. Kehribar rengi, kaplanımın yakınlarda sinsice dolaştığının bir işareti. Avlanmak, pençelerimi ortaya çıkarmak, birinin karnını deşmek ve beslenmek için can atıyor. Hayvanlarım arasında en vahşi olanı değil ama kesinlikle ikincisi. Her zaman öldürmeye hazırdır. Beni savunmayı biz küçükken öğrendi. Hayvanlarım ortaya çıkmaya başladıktan sonra sürü bana kötü davrandı. Bir omega olarak, daha güçlü ve hızlı olmama rağmen, kıcımin üstüne atılana kadar kum torbası oldum.

Ormandaki o geceye dair görüntüler zihnimden geçiyor ve ben onları uzaklaştırsam bile kaplanım öfkeyle kükrüyor. O an için, onun yaşamasına izin verdiğim için beni affedemez ama başka seçeneğim yoktu ve şimdi bunu ona hatırlatıyorum. O bir alfa. Onu öldürseydim, ölene kadar avlanırdım. Asla güvende olamazdım, asla iyi olamazdım. Bir meydan okuma dışında bir alfayı öldürmek tarif edilemez, ama bir omega için, başıboş bir reddedilmiş için bunu yapmak?

Bu bir ölüm cezası.

Hayır, hayatta kalmak için elimden geleni yaptım. Tıpkı her zaman yaptığım gibi. Her zaman yalnız, sadece ben, kendim ve lanet olası güvenilir bıçaklarım. Bu dünya zayıflara bakmak için değil, güçlülerin hayatta kalması için yaratıldı. Karanlık yerlere gitmeye istekli, her şeyi yapmaya hazır olanlar için. O insanlar mı? Bu hayat oyununda sadece hayatta kalmıyorlar, aynı zamanda gelişiyorlar da.

Benim gibi.

Kendime göz kırparak dönüp anahtarlarımı alıyorum ve ön kapıyı arkamdan çarpıyorum. Otomatik kilidin açıldığını duyduğumda derin bir nefes alıyorum. Ellerim ceplerimde ama hazır bir şekilde köşeyi dönerek yürümeye başlıyorum. Duyularım yüksek alarmda. Kokusunu şimdiden alıyorum. Kulüpteki adam, avım. Neredeyse sırtacağım, hedefim bana doğru geliyor, beni takip ediyor, avlıyor, sanki ben bilmiyormuşum gibi. Nefesinin hafifçe çekilişini ve çok sessiz olduğunu düşündüğü her adımını duyuyorum. Her hareketine uyum sağlıyorum.

Bu çok kolay olacak.

Onu tam olarak olmasını istediğim yere götürüyorum ama onun hiçbir fikri yok. Canavarlar her zaman en korkutucu olduklarını düşünürler. Hiçbir şeyden korkmazlar, kendi güçlerinin ötesinde başkalarının güçlerini asla göremezler. Tıpkı konsey gibi diğer herkesin daha zayıf olduğunu düşünüyorlar ve bu onların ve kendisinin çöküşü olacak. Ben öyle düşünmüyorum.

Onlara maaş çekinden öte bir bağıllık borcum yok. Güçlerini biliyorum ve onlarla kalmayı seçiyorum... şimdilik.

Mahallede yürürken, orada olduğunu bildiğimi ona belli etmiyorum. Sabahları aydınlatılan parkta geziniyorum, bir yandan insanlara başımı sallıyorum, bir yandan da ona yol gösteriyorum, atlayacak mı diye bakıyorum ama asla atlamıyor. Parktan sağa dönüp iş yerlerinin önünden geçerek şehrin kenar mahallelerine doğru ilerliyorum. O zaman daha da yaklaşıyor ve eski, metruk evlerin arasına girdiğimde ara sokağa girip çöp kutularının arkasına saklanıyorum. Sonunda durduğunu duyuyorum ve sonra nerede olduğumu merak ederek ara sokaktan aşağı inmeye başlıyor.

Beni geçti ve ben de arkasından sıvıştım, bıçağımı boğazına dayadım ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselip kulağına fısıldadım. "Yakaladım seni, tatlı çocuk."

Düşündüğüm gibi panikleme yerine bıçağıma doğru gevşedi ve ben onun eğlencesini ve... gururunu hissedebiliyorum? "Aferin. Beni ne zaman hissettin?"

"Daha evden çıkmadan önce," diye itiraf ediyorum ve sonra bıçağı daha derine bastırıyorum. "Peki neden beni takip ediyorsun? İç çamaşırlarıma girmek için olmadığını biliyorum."

"Emin misin?" diye takılıyor. Sesi bugün daha koyu... neredeyse farklı.

"Evet. Neden?" Şimdi daha güçlü bir şekilde soruyorum, bedenimin onunkine doğru sallanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir anda dönüyor ve beni duvara yapııştırıyor. Diğer elimi duvara çarparken bile bıçağım hâlâ boğazında. Bıçağı itebilir, kurtulabilir ve kaçabilirdi... ama yapmıyor. Neden? İlgimi çekti. Bu av kesinlikle sıkıcı değil, orası kesin.

Eğiliyor, bakışları dudaklarımdan gözlerime doğru kayarken nefesi yüzümde geziniyor. "Belki ilgimi çekiyorsun. Belki de nereye gittiğini görmek istiyordum. Ya da belki sadece başladığımız şeyi bitirmek istedim."

"Yalancı." Duvara yaslanırken sırıtırıyorum. O kaçabilir ama ben takip edeceğim. "Yine de eşlik edeceğim."

Gözleri dudaklarıma kilitleniyor ve bir an için beni öpebileceğini düşünüyorum. Vücudu daha da yaklaşıyor ve o beni izlerken dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Beni neden buraya getirdin?" diye mırıldanıyor, sesi alçak ve muhtaç.

"Neden takip ettin?" Karşılık veriyorum ve boynunu bıçağıma daha da bastırıyor, gözleri arzuyla, dudakları aralanıyor. Dudaklarımda ukala bir sırıtış belirirken kaşlarımı kaldırıyorum. Evet, acıdan hoşlanıyor. Ne yazık, onunla oynayabilirdim ama onu öldürmek zorundayım.

Bir Şey onu sokağın sonuna doğru baktırıyor ve bana dönmeden önce inliyor.
"Bir dahaki sefere kadar," diye söz veriyor ve uzaklaşıyor.
gidiyorum. "İşim bitmedi-"
Ona ulaşmaya çalışırken dikkatim o kadar dağılmıştı ki, geldiğini
göremedim. Lanet piç beni bayılttı.
Son düşüncem, onun kesinlikle insan olmadığı. Peki ne o zaman?

OceanofPDF.com

4

KHALID

I Onu yakalayıp nazikçe duvarın yanına yere indiriyorum ve paltomla örtüyorum. En azından uyanana kadar güvende olacak. Yaklaştıklarını duyunca başımı kaldırıyorum. Diğer avcılar .

Konsey artık dalga geçmiyor. Hangi yüze dönüştüğümü nasıl bildiklerini bilmiyorum ama belli ki biliyorlar ya da bu insan yanlış insanlarla uğraşıyor. Her iki durumda da, onları ondan uzaklaştırmalıyım. O kış tekmeleyebilir, kendini koruyabilir, bu çok açık, ama bu benim pisliğim. Hayatıma karışmamalı, bu onu öldürtecek, zaten onu terk etmemin sebebi de bu.

Neden beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu?

O da mı beni avlıyor? Konsey peşime kendi eşimi mi taktı?

Eğer öyleyse, biliyorlar mı... Hayır, bilemezler, yoksa onu benden mümkün olduğunca uzak tutarlardı. Bir hayvanı bu dünyada önemseyen ve koruduğu tek şeyle köşeye sıkıştırmak onu sadece daha tehlikeli hale getirecektir... Tabii bunun beni savuracağını, zayıflatacağını ve bu tereddütte beni öldüreceğini düşünmedilerse.

Sikeyim.

Ara sokaktan çıkıp binanın etrafında dönüyorum ve beni aradıklarını görüyorum. Çok akıllı değiller. Konsey muhtemelen beni bulmaları için koordinatları onlara vermiştir. Pislikler. Ama onu bulmalarını da istemiyorum. Onun ekibinde olabilirler ama ben de güvende olamam. binanın tuğlalarına yaslanarak onlara ıslık çalıyorum. "Beni mi arıyorsunuz?" Sesleniyorum.

Dördü de dönüyor. Her zamanki et kafalı avcılar, özellikle de iz sürme yetenekleri nedeniyle şekil değiştirenler - ne de olsa en iyileri onlar - ama aralarında bir vampir de görüyorum. "Vay canına, siz et kafalılarından oluşan bir ekip gönderdiklerine göre gerçekten ölmemi istiyor olmalılar. Pekâlâ o zaman." Uzaklaşıp yolun ortasına adım atıyorum ve sonra dönüyorum. "Yakalayabilersen yakala beni."

Koşmaya başlıyorum ve arkamdan geldiklerini duyuyorum. İçlerinden biri değişiyor, bir uluma yükseliyor. Onları dostumdan en az beş mil uzağa, ıssız bir parka götürüyorum ve çimlerin ortasında duruyorum. Onlar farklı girişlerden girerken parmak eklemlerimi kırıyorum. Kurt küçük ve siyah, dişlerini gösteriyor ve bana doğru sürünürken başını eğiyor. Vampir , gizlice yaklaştırmaya çalışıyor ve diğer iki şekil değiştiren de ağaçların arasında, saldırmaya hazır.

Eğlenceli olacak.

Önce kurt saldırıyor, yerden kalkıp üzerime atlıyor. Çenesini ellerimle yakalayıp açıyorum ve onu yere fırlatıp ayağımı kafasına vurarak kafatasını eziyorum. Vampirden gelen yumruktan kaçarken kan, beyin ve tüyler etrafa saçılıyor. Bana bir bıçak savuruyor, ben de eğilip geriye doğru savruluyorum. Beni diğer şekil değiştirenlere götürüp tuzağa düşürdüğünü sanıyor. Salak herif. Bir bıçak daha kapıyor, uzun, dramatik siyah saçları hareketle birlikte yüzüne doğru savruluyor. Tüm *vampirlerin* o aptal *Vampirle Görüşme* filmindeki gibi görünmeleri gerektiğini düşünmelerinin sebebi ne?

Ciar, ırkının ne kadar acınası hale geldiğini görse ölürdü.

Bir hamle yapıyor, ben de altından geçip kolumu boynuna doluyorum ve elimi kafasına geçiriyorum, sonra da boynunu kırıyorum. Onu yere fırlatıp kazığımı çekiyorum ve göğsüne saplıyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve ağzı bir çılgınlıkla açılıyor ve sırtarak kazığı çekip kurtarıyorum ve ağaçlarda bekleyen şekil değiştirenlere dönüyorum.

Yaptığımda, aşağı sıçırırlar. İkizler, ne garip. İkisi de büyük piçler ve ikisi de et kafalı. dönüyorlar, ben de sabırla bekliyorum. Aptallar.

Onları tam istediğim yere, ellerime ve ölüme götürdüm. Biri diğerine başını sallıyor, sarı saçları güneşte parlıyor ve elleri yanlara doğru açılarak pençelerini gösteriyor. Bu, aptal olsalar bile güçlerini gösteren kısmi bir değişim.

Bana saldırıyorlar, bir pençe kasırgası ve biri beni kolumdan yakalamayı başarıyor. Kanım havayı dolduruyor, onları ukala yapıyor, beni ise daha kararlı kılıyor. Doğru zamanda eğildim ve soldaki ikiz bıçağı sapladı. Hareket ettiğimi fark edince momentumu durdurmaya çalışıyor ama artık çok geç. Pençeleri ikizinin gözlerine ve yüzüne saplanıyor ve ikiz uluyarak geriye düşüyor. Dirseğimi sersemlemiş ikizimin koluna indirerek, bacağına tekme atıp onu da kırmadan önce kırıyorum. Bir çılgılla yere düşüyor. Gümüş bıçağımı çekip kalbine saplıyorum ve onu anında öldürüyorum. İkizi çılgıllar atarak yerde yuvarlanıyor, beden değiştirip iyileşmeye çalışırken tüyleri üzerine akıyor.

Olmuyor.

Suratını tekmeleyerek boynunu kırıyorum ve sonra onu göğsünden bıçaklıyorum. Sırtarak ayağa kalkıyorum ve ceset dağınıklığına bakıyorum. Temizlik zamanı. Etrafa bakınırken parkın hemen ötesinde bir araba görüyorum ve ona doğru yürüyorum. Benzin kapağını açıyorum ve bir parça boru ve boş bir şişe kullanarak yakıtı sifonla çekmeye başlıyorum, sonra geri dönüp cesetlerin üzerine serpiyorum. Çakmağımı açıp onları ateşe veriyorum.

Vücutları çıtır çıtır oluyor.

Sadece daha fazla konsey kaltağı öldü. Şimdi, eşimi takip etmeye geri dönme zamanı, çünkü yalnız bırakılamayacağı açık ve beni avlamaktan vazgeçmeye niyeti yok.

Güzel.

Onu da avlayacağım. Eğer konsey için çalışıyorsa... eğer onları seçerse... onu öldürmek zorunda kalacağım.

Bu benim de sonumu getirecek ama masumları kurtaracaksa yaparım.

Sokağa geri döndüm ama o gitmişti. Yine de duvardaki çizim beni güldürüyor. Bir orta parmak çizmiş. Küçük dostum çok ateşli. Onun böyle bir joker hiç beklemezdim. Çok güçlü ve kendinden emin.

ve... *Siktir*. Tadını, dudaklarının dokunuşunu hatırlayıp duruyorum. Ellerimdeki inanılmaz vücudu.

Ona asla dokunmamaya yemin etmiş bir adam için beni yalancı çıkarıyor. Evine kadar izini takip ediyorum. İçeride olmalı, ben de küçük dostumu takip ederek bekledim. Dışarı çıkması uzun sürmedi. bisikleti kaldırıma bırakır ve hızla uzaklaşır.

Kahretsin.

Onu takip etme şansım yok, onun yerine kaldığım otele geri dönüyorum. Sonuçta buraya Sinclair'i öldürmeye geldim, ki öldürdüm de, ama aynı zamanda masumları avlayan diğerlerinin de icabına bakmam gerekiyor ve eşim olsun olmasın, yine de bunu yapmak zorundayım. Planlarımı bozuyor olabilir ama beni durduramayacak. Beni öldüremez de. Yıllar boyunca birçok kişi denedi ama sadece o bu kadar yaklaşılabildi.

Canavarları bulmanın en kolay yolu olan sosyal medya ve yerel haberleri araştırıyorum. İnsanlar genellikle hikayeleri zorlama diye bir kenara atıyor, bazıları da öyle ama diğerleri gerçek ve mesele bunları . Gözüme çarpan bir tanesini bulana kadar uzaylılar tarafından kaçırılma hikayelerini, bazı mantıksız arzuları ve hayran kurgularını görmezden geliyorum.

Kendisini ısırma çalışan bir adam tarafından saldırıya uğradığına dair bir tweet. Sosyal medyasına tıkladığımda bir ara sokakta uyandığını söylüyor. Siktir, bahse girerim onu büyülemiştir. Eğer cadılar meclisi olmayan başıboş bir vampirse ya da daha da kötüsü bir katilse, o zaman ona geri dönecektir. Dönmek zorunda, kız onun yüzünü gördü. Fotoğrafları ve sosyal medya bilgilerini kullanarak hızlıca adresini buluyorum ve ne bildiğini öğrenmek ve öldürülmesini engellemek için yola çıkıyorum.

Umarım bir şey yoktur ama ayrıntılar yalan ya da rüya olamayacak kadar açıktı. Onun apartmanına varmam sadece on dakika sürüyor ve sonra dönüştüğüm sapık gibi bekliyorum. Onu, yani vampiri görene kadar saatler geçiyor ve gece çöküyor. Onu bekliyordu, şüphelendiğim gibi cinayetini bitirmeye hazırdı.

Uzun, yırtık tırnaklarına, dağınık saçlarına ve pis kokusuna bakılırsa, kesinlikle bir besleyici. Kanla beslenen, kurbanlarını öldüren ve bulunmayı umursamayan biri. Kan lekeleri ve deliklerle kaplı kapüşonlu bir tişört, eski bir kot pantolon ve bot giyiyor. Üzerinde tişört yok ve rüzgâr onun iğrenç kokusunu bana taşıyor, eski bozuk paralar ve çürüme gibi. Kendi kendine besleniyor gibi görünüyor, lanet olası pislik. Irkları ve hepimiz için kötü biri.

O vahşi, .

Havayı kokluyor ve bana bakmak için dönüyor, yüzü insandan çok iskelet gibi. Saçları topak topak, ince, yağlı teller halinde etrafına sarkıyor. Gözleri kan kırmızısı ve bana kilitlenmiş. Vampirin dudakları geriye doğru çekilerek iki dişini gösteriyor, biri yontulmuş, ikisi de lekeli. Yakın zamanda beslenmiş ve tekrar beslenmeyi planlıyor.

Onu öldürmek zorundayım. Bu da büyük bir zevk olacak.

Gölgelerin içine doğru kayıyor. İyi, kaçmak mı istiyor?

Ben kovalarım.

Kararmaya başlayan caddeyi adımlayarak geçiyorum ve binanın yan tarafından çöp kutularının bulunduğu çitle çevrili alana doğru ilerliyorum. Boynumu çevirip onu arıyorum ve onu hissetmeden önce hava bir an ılık çalıyor. Yukarı baktığımda yukarıdaki yangın çıkışından atladığını gördüm. Son saniyede hareket ediyorum ve çömelip dişlerini göstererek yere iniyor. Beni kurutmaya, kanlı her beslenmeye hazır. Lanet olası ahmak.

Gözlerimi deviriyorum ve kazığımı çekip parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Sen bir hayvansın."

"Kanının kokusunu alıyorum," diye tıslıyor ve gülüp geri çekilmeden önce beni tersliyor.

"Ve sen ölüsün, sadece henüz bunu bilmiyorsun." Sırıtiyorum ve bir hırıltıyla üzerime atlıyor. Geriye düşüyoruz ve ben havada takla atarak onu betona çarpıyorum. Vahşi bir hayvan gibi hırlıyor ve ısırıyor, ben de kazığı kaldırmaya çalışırken onu tekrar yere düşürüyorum ama o o anı kafasını çevirip dişlerini koluma batırmak için kullanıyor.

Beslenmeye başladığında içimdeki acı sarsılıyor. Dişlerimi sıkarak kanımı emmesine izin veriyorum ve kazığı göğsüne saplıyorum, kaburgalarını geçip kalbine saplamak için yumruğumu ucuna . Bir çılgılık atarak kolumdan kurtuluyor, yaradan kan akarken derisi ve kasları da onunla birlikte kopuyor. Ölürken kıvranmaya başladı, ama ben onu ateşe verdim ve rüzgârla uçup gitmesi için orada bıraktım.

Bir canavar daha öldü.

Eşimi tekrar bulmanın zamanı geldi. Konuşmamız lazım.

OceanofPDF.com

5

REMI

I Beni düşürdüğü için çok kızgınım. Orosu çocuğu şimdi acı çekerek ölecek. Kimse beni alt edemez. Orada zayıf ve savunmasızdım, kendimden . İstese de istemese de bunun bedelini ödeyecek. Bastırıyorum ama oraya varır varmaz telefonum çaldı. "Ne?" Cevap verirken sinirlendim.

"Dikkatli ol kızım," diye cevap veriyor ses ve donup kalıyorum. Tomin, konsey bağlantım. "Varlığın henüz öldürülmemiş olması bizi hayal kırıklığına uğrattı."

"O değil-"

"Dediğim gibi, hayal kırıklığına uğradık ama bunu telafi edebilirsiniz. Zamana duyarlı bir sözleşme var ve bunu tamamlamanıza ihtiyacımız var. Bir fae insan kılığına girmiş ve ölümlülerle birlikte bir suç şebekesi yönetiyor. Para ve yer kazanmak için diğer rakiplerini yenmek için büyü kullanıyor. Sadece bir geceliğine şehirde. Sana bilgiyi gönderiyorum. Ona ne şekilde olursa olsun ulaşırın, mevcut görevinde başarısız olduğun için adını lekelemeyeceğiz."

"Peki," diye karşılık veriyorum ve sonra duraklıyorum. "Hâlâ diğer hedefi öldürmem gerekiyor mu?"

"Evet, hem de hemen. Bir insanla bile başa çıkamamanız utanç verici olmaya başladı," diye hırlıyor.

Demek onun insan olduğunu düşünüyorlar. Gerçekten daha fazlası olduğunu bilmiyorlar mı? Bazı nedenlerden dolayı, ona söylemiyorum. Konseyden sözleşme almak için 'insan' ne yaptı, bilmiyorum. Belki de ona sormalıyım.

"Sabaha kadar sözleşmenin onaylanmasını bekliyorum. Sizi neden işe aldığımızı göstermek için bir şansınız daha var, yoksa işinize son verimiz." Telefonu kapattı.

"Amcık," diye küfrediyorum bilginin gelmesini beklerken. Geldiğinde de hızlıca okuyorum. Şehir merkezinde bir evde saklanıyor. İş hakkında bilgi topladım ve içeriden ipuçları almak için bir arkadaşım ile irtibata geçtim. Ne de olsa muhbirimim kulağı her yerde.

"Snake," diye selamlıyor.

"Kanatlılar, onlar hakkında ne biliyorsun?" Cevap olarak soruyorum.

"Kadın, uyuşturucu ve alkol satan yeni kurulmuş pis bir şirket. Neden?" diye soruyor, sesi sert ama bu trol için normal.

"Onlara girmenin bir yolunu bulmalıyım." İç çekiyorum.

Bir an düşünür. "Söylentilere göre operasyonlarından kaçan bir kızı arıyorlarmış. Görünüşe göre sırları biliyormuş. Fae olduğu için neye benzediğini bilmiyorlar, yani doğru ayarlarsanız işe yarayabilir. Biz konuşurken şehir merkezindeki varoşlarda arıyorlar."

"Teşekkürler Snake, para transfer edildi." Telefonu kapattım ve aynen öyle yaptım. Muhbirlerini her zaman mutlu et.

Bir kadın, bu işe yarayabilir. Benim için geldiklerinde korkmuş gibi davranırsam, göz kamaştırıcıym varmış gibi davranırsam ve hayvanlarımı saklarsam... evet, işe yarayabilir. Plan tamam, silahları yüklüyorum ama sonra kaçak bir fae olsaydım onları almayacağıma karar veriyorum, bu yüzden onları isteksizce geri koyuyorum, sadece botumdaki bıçağı ve saçımdakileri tutuyorum, dışarı çıkmadan önce bisikletimi gaza basıp gecekondu mahallelerine doğru gidiyorum.

Onları öldüreceğim, konseyi memnun edeceğim ve kötü sicillerinden kurtulacağım. Ne de olsa son grevimdeyim. Bir tane daha olursa işime son verilir, sonra da sözleşmeli ve av olurum. Buna izin vermeyeceğim. Güvenliğimi ve geleceğimi güvence altına almak için çok çalıştım.

Bir kişi bunun önüne geçemeyecektir.

Motosikletimi eski, tahtalarla çevrili bir evin yanına park ediyorum ve çalınmaması için hafif nemli bir kartonla üzerini örtüyorum. Sonra yüksek sesle dolaşmaya başlıyorum. Korkmuş ve kaçıyormuş gibi davranıyorum. Adamlarının bok avcısı olduğu belli, çünkü beni bulmaları iki saatten fazla sürüyor.

Aptallar.

İnsanların sizin için çalışmasıyla ilgili sorun da bu.

Beni fark ettiklerinde diğer evsiz insanların yanında duruyorum. Gözleri kısılırken onlara paniklemiş bir bakış fırlatıyorum. Biri birini çağırıyor ve ben de dramatik bir şekilde geri çekilmeye başlıyorum.

"Sen, bekle!" diye sesleniyor içlerinden biri. Gömleği yırtık, pantolonu düşük ve vücudu dövmelemlerle kaplı, ama bir insan gibi kokuyor ve kaplanım emirle alay ediyor. Kurdum da aynı fikirde. Diğer... şey, bunun hakkında konuşmayalım.

Dönüp koşmaya başlıyorum, depoların arasından geçip doğru dolanırken ve geri dönerken insani bir yavaşlıkta gitmeye dikkat ediyorum. Ama onları göremiyorum, bu yüzden daha da yavaşlıyorum. Bir kızın buralarda kaçırılması için ne yapması gerekir?

Sesi duyduğumda az önce döndüğüm köşeye bakıyorum. Sinsi piçler. Belki de o kadar da boktan değillerdir. Başımı çevirdiğimde diğer köşeden geldiklerini görüyorum. Ön tarafta yeni bir adam var ve insan değil.

Fae. Kokusunu alıyorum.

Büyü kokusu.

Uzun sarı saçlarının arasından görünen kulaklarından bahsetmiyorum bile. Hafifçe kalkık mavi gözleri de bir ipucu. Kot pantolon ve deri ceket giymiş ve daha önce hiç bu kadar insana benzeyen bir fae görmemiştim. Ben dönüp kaçmaya çalışır gibi yaparken sırtıyor. Diğer köşeden ellerinde sopalar olan kot pantolonlu başka adamlar geliyor ve beni engelliyorlar ama onlar da insan.

Arkamı dönüyorum ve Fae olmadığımı fark edip etmeyeceğini merak ediyorum, ama yaklaştıkça fark ettiğini sanmıyorum. Görünüşe göre kızı bulup patronuna geri vermek için o kadar çaresiz ki, doğru kokmadığımı bile fark etmiyor. Tenime bir tutam sihirli kolonya sürdüm ama yeterince dikkatli baksa şekil değiştiren kokusunu alırdı. Ayrıca, cazibenin parıltısını da görürdü, ya da görmezdi diyeyim.

Aptal.

"Sakın deneme bile," diye sesleniyor. "Etrafını sardık." Büyüsünü bana doğru fırlatıyor. Geldiğini görüyorum. Ondan kaçabilirdim, hayvanlarım bana kükrerdi, ama

Ben hissetmiyorum. Bana vurmasına izin verdim.
Her şey kararıyor.

Büyüden nefret ediyorum.

Başım deli gibi çarpıyor, ağzımda özellikle kötü veya güçlü bir büyüden sonra aldığınız demir tadı var ve tüm vücudum ağrıyor. Kendimi araba yıkamadan geçmiş gibi hissediyorum.

Harika.

Etrafımı ve kendimi değerlendirirken gözlerimi kapalı tutuyorum ve nefes alış verişlerim düzgün, uyanık olduğuma dair hiçbir ipucu vermiyorum. Ölmedim, ki bu iyi bir şey. Önce biraz işkence ya da öç almak isteyeceklerine güveniyordum ve belli istiyorlar. Ben de iyiyim. Kırılan ya da kanayan bir şey yok. Botumdaki bıçağı ve saçımdaki tokayı hâlâ , yani üstümü arasalar bile onları bulamadılar.

Uzun uzun kokluyorum ve hassas burnuma saldıran kokuları sıralıyorum. Nemli ve hafif küflü bir koku alıyorum, sanki eski, kullanılmayan bir odadaymışım gibi. Hava hafif tatlı ve burnum ıslak toprak kokusuyla seğiriyor. Egzoz ya da çürümüş yiyecek kokusu olmadığına göre kesinlikle şehrin ortasında değilim. Bakır, yağ ve makine kokusu alıyorum. Belki eski bir depo? Ayaklarımın altındaki zemin sağlam, çimento gibi. Yol trafiğini duyamıyorum ama sanki kırık bir cam varmış gibi bir ıslık sesi geliyor. Odanın büyüklüğünü yeniden değerlendirirken çarpan bir kapı ve uzaktaki ayak seslerini duyuyorum. Kesinlikle daha büyük. Bir kuşun yumuşak ötüşünü duyuyorum, birden fazla. En az altı, bekle, hayır, sekiz kalp atışı duyabiliyorum. Terlerinin kokusunu alıyorum, insan ve fae.

Sonra, vücudumdan başlıyorum. Sert sırtlı bir sandalyede oturuyorum. Bacaklarım bacakların tabanına bağlı ve kollarım da yine bağlı olan kolçaklara dayanıyor. Bağları test ediyorum ve sıkı olduklarını ama istediğimde kolayca kırılabileceklerini görüyorum. Özellikle de benim gücümle. Aptallar ip kullanmış. büyüün kokusunu alabiliyorum, tenimde hissedebiliyorum. Bir fae bekliyordı ve daha sonra eğlenceli bir sürpriz olmayacaksa, bahse girerim bunu hedeflemiştir.

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek.

Başım arkaya doğru eğik ve boynum sandalyenin üzerinde asılı kaldığı yerden ağrıyor. Gözlerimi hafifçe aralayarak üstümdeki metal tavanı fark ediyorum, kirişler tünleyen kuşlarla kaplı. Sağ tarafta kirli, kırık bir cam pencere var. Haklıymışım. kimseyi duymuyorum, bu yüzden başımı hala baygınmışım gibi öne eğip kırıpklerimin arasından bakıyorum.

Sırtları bana dönük iki insan bir masanın önünde durmuş silah temizliyor. Köşedeki eski bir metal masada oturmuş kâğıt oynayan beş kişi daha var. Sağ tarafta eski, terk edilmiş makineler duruyor ve sol tarafta büyük bir metal kapı var.

Fae nerede? O
zaman onu
hissediyorum.
Arkamda.

Kalbini dinliyorum. Sakin. Uyanık olduğumu biliyor mu? Aradığı Fae'nin ben olmadığımı biliyor mu? Dikkatini dağıtmalı, özgür kalmalı, sonra hepsini öldürmeli, patronu bulmalı ve onu da öldürmeliyim.

Başımı kaldırıyorum ve bana sesleniyor: "Güzel, sonunda uyandın." Ayak sesleri duyuldu ve sonra karşımdaydı. Mavi gözleri sırtırken beni izliyor. "Merhaba, Cariso."

Dudaklarımı büzüyorum ve konuşmuyorum.

"Küçük yaramaz bir fae oldun, sırları çaldın. Patron buna izin veremez, değil mi?" diye alay ediyor. Gerçekten mi? Ne kadar orijinal. "Küçük arkadaşına merhaba deyin" de diyebilirdi.

"Bayan botu mu giyiyorsun?" diye sordum. Bu onu şaşırtıyor gözlerini kırıştırıp botlarına bakıyor. "Benimkilere benziyorlar. Görüyorsun-"

Başını sallıyor ve bir uşak yaklaşıyor. Bu eğlenceli kısmı. Eli geri çekiliyor ve yüzüme iki yumruk atıyor. Zar zor hareket ediyorum. Vuruşlar bir sineğin kanatları gibi hissettiriyor. Fae göz kırıyor ve beni izliyor. "Bize kime söylediğini söyle, biz de seni hemen öldürelim."

"Hayır, ben uzun, uzun süren tipleri severim, ne demek istediğimi anlıyorsan. Hiçbir zaman şipşakçı bir kız olmadım." Sırıtiyorum ve insana bakıyorum. "Küçük bir sürtük gibi yumruk atıyorsun."

Hırlıyor ve yumruğu tekrar geliyor, daha sert ve daha hızlı, nefes nefese geri adım atana kadar. Burnumun iyileştiğini hissediyorum, kıkırdarken dudağımdan kan damlıyor. "Vay be, bir kıza iyi vakit geçirtmeyi bile beceremiyorsun." Başımı sallıyorum ve insanla gözlerimi kilitliyorum. "İzin ver göstereyim." Ellerimi kaldırıp ipleri koparıyorum ve o daha kıpırdayamadan boğazını parçalayıp kanlı parçayı yere tükürüyorum.

Fae'ye sırtıyorum. "Patron nerede?"

Gözleri açılıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor. Kendiminkini yuvarlayarak onu yakalıyorum ama diğer insanlar şimdi bana doğru geliyor. Gözlerimi sinirli bir şekilde kaydırarak fae'yi sandalyeye fırlatıyorum ve yüzüne doğrulttuğum aynı iplerle bağıyorum. Sırtıma bir sopa inerken, "Otur, kal!" diye bağıyorum.

Ben dönerken içlerinden biri "Bu ne lan?" diye bağıyor.

Diğer gözümün simsiyah kanadığını biliyorum, hayvanım yüzeye çıkıyor, asla dışarı çıkmasına izin vermediğim. Kan, ölüm ve av tarafından çekiliyor. Onu geri itmeye çalışıyorum ama o orada kalıyor, oyalanıyor, izliyor, bana açlığını ve nefretini sunuyor. Kaplanım bile karanlıkta siniyor, onun mide bulandırıcı dokunuşundan saklanıyor.

Yedi adam, daha fazlasını getirmeliydiler. Biri bana saldırdı ve ayağımı geriye doğru tekmeleyerek döndüm. Topuğumdaki bıçak kurtuluyor ve göğsüne saplanıyor. Karşıdan gelen yumruğu pençelerimle karnını yararak bir sonraki adama döndüğümde geriye doğru düşüyor. Diğerlerine bakıp tereddüt ediyor ve ben de bunu ona karşı kullanıyorum. İleri doğru koşarak havaya sıçırıyorum ve bacaklarımı boynuna dolayıp büküyorum, dizlerimin üzerine çöküp ayağa kalkmadan önce boynunu kırıyorum. O sırada iki kişi silahlarla üzerime geliyor, ama onlara doğru koşarken mermilerden kaçıyorum ve bacaklarının arasından dizlerimin üzerine kayıyorum. Saçlarımdan bıçakları çekiyorum ve giderken uyluklarındaki femoral arterleri kesiyorum. Yere düşüyorlar, ikisi de elleriyle akışı durdurmaya çalışırken kanları fişkırıyor.

Etrafıma bakıp son adamı arıyorum, elinde bir bıçak tutuyor ve ne yapacağını bilemiyor. Dehşetinin kokusu havayı dolduruyor ve evet, sidik. Bana bakarken yutkunuyor ve ben de göz kırparak bıçaklarımı saçlarıma geri sokuyorum. "Artık gidebilirsin," diyorum ona. Başını sallıyor ve dönüp kaçmadan önce geri çekilmeye başlıyor.

Ama ya patrona söylerse?

Kahretsin. Adamlardan birinin düşürdüğü bıçağı yerden alıp fırlatıyorum. Havada süzülüyor ve ölümcül bir isabetle sırtına saplanıyor. Çığlık atıyor, düşüyor ve sürünmeye başlamadan önce yüz üstü yere çarpıyor. Ne kararlı küçük bir insan. Gözlerimi devirerek ona doğru ilerliyorum ve eğilip hareket etmeyi bırakana kadar bıçağı çevirirken botumu sırtına bastırıyorum. Etrafındaki kan gölü büyüyor.

Bıçağı orada bırakarak ayağa kalkıyorum ve yere saçılmış cesetlere bakmak için dönüyorum. Fena değildi. En iyi işim değil ama kesinlikle en kötüsü de değil, yine de tüm bu mahkûm olayından keyif aldım.

"Tamam o zaman, küçük sık," diye başlıyorum mücadele eden fae'ye dönerken, gözleri bana bakmadan önce etrafımızdaki parçalanmış adamlarda geziniyor.

"Aslında . Normal bir boyutta - Neden sana söylüyorum ki..." İplere bakıyor ve küfrediyor.

İlginç.

"En derin cinsel fantezin nedir?" Bir şeyler deneyerek soruyorum. Fae'ler yalan söyleyemez, gerçekten. Yine de yarı-gerçekler yapabilirler ve bu konuda uzmandırlar. Bu seferki sadece ağzından kaçırıyor. Tesadüf mü? Hayır.

"Üzerine işenmek için," diye ağzından kaçırıyor ve ben gülerken yanakları utanç içinde kızarıyor.

"Altın duş, güzel." Başımı salladım. "Ben daha çok ip ve esaret kızıyım, ama herkes kendi başına. İplere yaptığın büyüü sevdim, gerçekten kullanışlı. Başka bir şey deneyelim. En çok neyden utanıyorsun?" Alay ediyorum, eğleniyorum.

Kelimeler ağzından çıkarken başını sallıyor. "Bir keresinde bir restoranda altıma sıçmıştım. Banyoda her yere ve duvarlara sıçmıştım. İnsan gıdaları sistemime iyi gelmedi ve bir çocuğu suçladım." Gözlerini kapatıyor. "Lütfen dur."

"Dostum, bu senin için bile çok acımasızca." Kıkırdıyorum.

Yalanları durdurmak ve bilgi edinmek için ipler büyülenmiş olmalı. Gerçekten zekice, sadece Fae'lerde işe yaraması dışında... ki o da öyle. "Patronun nerede?" Tekrar ediyorum ve gözleri açılıyor. Dudaklarını kapatarak kelimeleri durdurmaya çalışıyor ama büyü çok güçlü.

"Kırk beş Willow Yolu." Nefesini içine çekiyor, yüzünü korku kaplıyor. "Aman Tanrım."

"Hayır, tanrı değil, sadece bir kaltak." Sırıttıyorum.

Sonra dönüp onu bırakıyorum. Eğer kurtulursa, zaten ölü bir adam, ya kurtulamazsa? O zaman, bu bölgeyi arayan vahşi sokak hayvanlarının bu gece iyi besleneceğini söyleyelim.

"Beni burada bırakamazsın!" diye bağılıyor ben kapıya yönelirken.

Kapıyı açarken "Elbette," diye cevap veriyorum. Durup arkama bakıyorum ve ona göz kırptıyorum. "İyi geceler... Vahşilerin ısırmasına izin vermemeye çalış." Dışarıda azalan ışığa doğru eğilirken gülererek sırtıttıyorum. Kahretsin, neredeyse gece oluyor. Bu sözleşmenin hemen bitirilmesi gerekiyor. Neyse ki adresi elimde. Yine de silahlarımı ateşleyerek gitmem gerekebilir. Korumasız olacağından şüpheliyim. Süper kasları bile olabilir.

zamanı.

Etrafa hızlıca bir göz attım. Bir deponun dışındayım ama uzaktan şehri görebiliyorum. Yani çok uzakta değilim ama gideceğim yerle aramda bir orman var. Hayvanım anında kükrüyor, serbest bırakılmak istiyor. Kurdum uluyor ve kaplanım beni ikna etmeye çalışıyor, aradaki boşluğu kapatmanın onlar için daha hızlı olacağını söylüyor.

Muhtemelen haklı olduklarına karar vermeden önce seçeneklerimi tartışıyorum. Hava neredeyse kararmak üzere ve burası bir yürüyüş ormanı değil. Eğer içeride insan varsa, onları duyarım ve uzak dururum. On dakikadan kısa bir sürede şehir sınırlarına ulaşabilir, üstümü değiştirebilir, silahlarımı alabilir ve bir fincan çay içip *House*'u tekrar izlemek için onu öldürtebilirim.

Çabucak soyunuyorum ve kıyafetlerimi botlarımla bir bohça haline getirip yere koyuyorum ve kurdumun dışarı çıkmasına izin veriyorum. Değişim hızlı oluyor ve o gerinir gerinmez paketi alıp ormana doğru sıçırıyoruz, ağaçların altından eğilip kütüklerin üzerinden atlayarak koşmaya başlıyoruz. Koşarken aramızdaki mesafe pençelerimizin altında hızla tükeniyor. Avlar saklanmak için kaçıırken biz uluyor ve koşuyoruz. Orman sessiz, ağaçların çatırtısı ve rüzgârın ısıltısı duyuluyor. Şükürler olsun ki başka başıboş ya da şekil değiştiren duymuyorum.

Hayvani tarafımın tamamen kontrolü ele almasına izin veriyorum, ama bir tavşanı kovalamaya başladığımızda, bizi tekrar elimizdeki amaca geri döndürüyorum. Rekor bir sürede ağaçların kenarına ulaşıyoruz ve kurdum sadece bir itiraz sesiyle geri dönüşmeme izin veriyor. Ağaca yaslanarak nefesimi tutuyorum ve *o da* bu zamanı ileri atılmak için kullanıyor.

Gözlerimi kapatıp tenimi parçalamaya çalışan karanlığa odaklanırken geriye doğru düşüp ağaca çarpıyorum.

Hayır! Hayır!

Bağırıyorum ve onu daha da geriye itiyorum ama o benimle bir irade savaşına giriyor. Dışarı çıkmayalı yıllar oldu... ilk ortaya çıktığı geceden beri değil. Ormandaki o gece.

Bunu düşünmek bile içimde bir öfke kabarmasına neden oluyor, hiçbir insanın ya da süper canavarın sahip olmadığı bir öfke. Bu saf canavar öfkesi. Öldürme, besleme, bana olanların bedelini hepsine ödetme dürtüsünü hissediyorum.

Dışlandığım için, hayatım boyunca işkence gördüğüm için... Bana yaptıkları için.

Bu bir savaş, ama sonunda kaplanımın ve kurdumun yardımıyla onu içimin derinliklerine hapsedmeyi başarıyorum. Sonra ağaca yaslanıyorum, kalbim küt küt atarken ve ter vücudumu ıslatırken gözlerimi açıyorum. Bu çok yakındı. Eğer

kimse güvende olmayacaktı. Bu dünya kanlı bir karmaşadan başka bir şey kalmayana kadar parçalanacaktı.

Bununla mı doğdum bilmiyorum. O gecedan önce hiç hissetmemiştim... Belki de hep oradaydı, saklanıyordu. Bilmiyorum. Tek bildiğim, en kötü anımda, ölümün kıyısındaiken, kanım ormanın zeminini kaplamışken, bedenim kırılmışken, hayvanlarım korkmuşken ortaya çıktı. Beni sıcak kucaklamasıyla doldurdu, değıştirdi, korudu.

Beni kurtarıyorsun.

O olmasaydı ölmüş olacağımı biliyorum ama o zamandan beri farklıyım. Daha çabuk öfkeleniyorum, duygularım daha yüksek... ve kana susamışlığım daha güçlü. Her serbest bırakıldığında ödeyeceğim bedel bu mu? Bilmiyorum, ama bunu riske atamam.

Bu yüzden içeride kilitli kalıyor.

Bunu gören tek kişi öldüğüne göre, mezara karanlık küçük sırrımla gideceğim.

Bir kükreme ormanı dolduruyor, ardından bir kanat çırpma sesi geliyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda bir ejderhanın süzölerek buradan uzaklaştığını görüyorum. Neyse ki beni fark etmedi, o piçleri öldürmek neredeyse imkânsız. Burada ne aradığını merak ediyorum. Şehirden uzaklaşmasını ve bulutların arasında kaybolmasını izliyorum.

Giyinmeden önce kendime gelmek için biraz zaman tanıyorum, vücudum hala o kıl payı kurtuluştan dolayı titriyor. Kıyafetlerim üzerimdeiken daha iyi hissediyorum ve kendimi bir silkeledikten sonra ormandan çıkıp hızlı adımlarla şehrin doğru yürüyorum. Bisikletimi bıraktığım gecekondan mahallesine doğru ilerliyorum ve kartonu çekip çıkarıyorum. Bacağımı selenin üzerinden sallayarak hiç vakit kaybetmeden dolabıma doğru sürüyorum. Evim çok uzakta ama buradan çok uzakta olmayan bir acil tahliye dolabım var.

Ne de olsa, asla bilemezsiniz.

Depo merkezine girip bariyerin plakamı tanıyarak yükselmesini bekledikten sonra binanın arkasından dolanıp benimkini sakladığım uzak birimlere gidiyorum. Motosikletten inip çelik gri panjurun yanına gidiyorum, panjur açılmış ve kilitlenmiş. Ama sıradan bir kilitte değil.

Sihir, sürtükler.

Etrafımdaki karanlık boş arsaya bakıyorum, sırtarak geri dönüyorum ve parmağımı oradaki büyük, eski tarz kilide bastırıyorum. Büyünün içimden geçtiğini hissediyorum, gerçekten ben olup olmadığımı kontrol ediyorum. Büyülerin, şekil değıştirenlerin ve hatta

Büyüleyici. Sahte ölümüne yardım ettikten sonra bana iyilik borcu olan bir periden aldım.

Eğilerek panjuru çekiyorum ve altına giriyorum. Otomatik ışıklar hafif bir vızıltıyla yanıp sönerken benim deyimimle cephaneliğimi aydınlatırken arkamdan kapanıyor. Üç duvar da yerden tavana kadar LED aydınlatmalı raflarla kaplı. Büyük alanın ortasında, ihtiyaç duyabileceğim tılsım, büyü ve kitap kutularının bulunduğu üç metal masa var. Ayrıca içinde on pasaport, para, iki telefon, silahlar, peruk ve kıyafet değişikliği olan çantam da burada. Sağ tarafta, rafların sonunun yanında, taktik kıyafetler, elbiseler ve acil durumlarda ihtiyaç duyabileceğim her şeyin bulunduğu bir korkuluk var.

Silahları pek sevmem ama raflardaki rayların yanında birkaç tane var. Bazıları vampirleri yavaşlatmak için kırılan güneş ışığı ile dolu. Bazıları da bir şekil değiştirene isabet ettiğinde saf erimiş gümüş sızdıran gümüş oyuk uçlu ve bir tanesi de iblisler için kutsal su mermisi atıyor. Bir kız asla çok hazırlıklı olamaz. Bir de alev silahım var ama onu henüz denemedim. Onu bir sonraki vampir yuvama saklıyorum.

Ceketimi çıkarıp arka duvara yöneldim. En sevdiğim duvara. Yerden tavana kadar bıçaklarla dolu. Bazıları büyüye batırılmış. Bazıları lanetli. Bazıları sade gümüş. Bazıları kutsal çelikten dövülmüş. Ancak hepsi kış tekmelemek ve canavarları öldürmek içindir. Küçük, gizli bıçaklardan en tepedeki devasa claymore kılıcına kadar çeşitlilik gösterirler, itiraf ediyorum, bir kez kullandım ve gerçekten uğraşmaya değmediğini gördüm, ama lanet olsun, onunla kötü görünüyordum.

Daha küçük bıçaklardan birkaçını alıp kot pantolonumun içine sakladıktan sonra daha büyük olanlardan bazılarını seçip masanın üzerine güzel bir yığın halinde koyuyorum. Biri kalçalarıma, biri sol uyluğuma, biri de omuzlarıma geçirdiğim kılıflarımı alıp içlerine giriyorum. Hepsi de vücudumu saran ve hareketlerimi kısıtlamayan özel yapım deri. Ne de olsa bir avcı ancak ekipmanı kadar iyidir. Her bıçağı dikkatlice yuvasına yerleştiriyorum ve kolayca erişebildiğimden emin olmak için kabzasını ve çekişini kontrol ediyorum. Fae'leri öldürmek için gümüş alacağımdan eminim. Biraz da sis gümüşü ekliyorum, küçük bir biber gazına benzeyen bir kutu, ama onun yerine, doğru kullanıldığında bir fae'yi öldürebilecek büyü gümüş üflüyor.

Birkaç sürpriz de ekliyorum ve başıma koruyucu bir tılsım geçiriyorum. Fae'lerin bana büyü yoluyla atacakları her şeye karşı beni koruyacaktır, ama asla . İnce, şeffaf gümüş zincir yeleğimi giymeden önce

ceketimi giyip fermuarımı çekiyorum. Gitmeye hazırım, ünitemden çıkıyorum, kilitliyorum, bisikletime geri biniyorum ve hedefime doğru hızla ilerliyorum.

Benim avım.

Adresi rekor sürede buldum. Dışarıdan bakıldığında bu sokaktaki diğer iki katlı evler gibi görünüyor ama yakından bakıldığında tek kişilik bir otel olduğu anlaşılıyor. Airbnb gibi, ama o lüks piçler için. Yol boyunca oyalanıyorum, her iki taraftaki insanların kokularını eliyorum. Üç fae ve en az on beş insan kokusu alıyorum.

Eğlenceli olacak.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırarak en kolay yolu seçmeye karar veriyorum: ön kapıyı tekmelemek. Küçük patikadan altın aslanlı kapı tokmağı olan siyah kapıya doğru ilerliyorum ve tam kapı açılıp bir insan ortaya çıkarken tekmelemeye hazırlanıyorum. İçeride biriyle konuşurken kafasını başka yöne çevirmiş.

"Gidiyorum, gidiyorum, pizza bile yok-" Konuşurken dönüyor, gitmeye hazırlanıyor ve ben onu bayıltıyorum. Onu geriye doğru sürükleyip bedenini kapının yanındaki çalılar arasına atmadan önce yumruğumu suratına indiriyorum. Doğrulurken, başka bir insanın fuayeden geçip açık kapıya doğru ilerlediğini görüyorum.

"Patrick, ne dedin sen? Ne oluyor lan?" diye başlıyor, beni fark edince belindeki silahına uzanıyor. Hızla bıçaklarımdan birini fırlatıyorum ve yere düşmesini izliyorum. Ayaklarından tutup dışarı sürüklüyorum ve onu da çalılar arasına atıyorum. İki adam geriye sadece on üç insan kaldı. Bu sefer kapıdan geçmeyi başardım. Kirli botlarım antrenin tertemiz beyaz zemininde ayak izleri bırakıyor.

Giriş kocaman, kristal bir avize sarkıyor ve duvarların çoğunu tablolar kaplıyor. Sağ tarafta uzaklara giden bir koridor ve tam önümde kıvrımlı bir merdiven var. Patronun yukarıda olduğuna bahse girerim, ama önce insanları öldürmem gerekiyor, yoksa kahramanca davranıp beni durdurmaya çalışacaklar. Bu da çok sinir bozucu. Hiç çok fena bir öldürme anının ortasındayken birinin kapıyı çaldığı oldu mu?

Evet, eğlenceli değil.

Meraklı komşular ya da yoldan geçenler araştırmaya kalkarsa diye kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve iki bıçağımı çekip koridorda sağa doğru ilerlerken yumruklarımda tutuyorum. Doğruca aşağıda duyduğum insan seslerine yöneliyorum. Televizyonun sıkıcı vızıltısı da var ve izledikleri aptal aksiyon filmi her neyse. Aptallar geldiğimi bile duymuyorlar.

oturma odasına girdim. Üçü de siyah deri koltukta öne doğru eğilmiş, sırtlarını bana dönmüş televizyon izliyorlar. Gözlerimi devirerek ilkinin arkasına geçiyorum, kafasını tutuyorum ve boynunu kırıyorum. Biri dönüyor, ama ben çoktan oradayım, boğazını kesiyorum.

"Kahretsin-" Üçüncüsü, kafasını bedeninden ayırıp yere düşürmeden önce zar zor konuşuyor. Islık çalarak dönüp koridora geri dönüyorum ve oraya geri dönüp besleme dürtüsünü görmezden geliyorum. Burada iki kapı daha var. Biri biraz daha aşağıda, açık bir kemerli, içinden geçiyorum. Burası son teknoloji bir mutfak. Bir insan sandviç yapıyor, bir diğeri de köşedeki kahvaltı köşesinde oturmuş pencereden dışarı bakıyor ve harika kokan bir fincan kahveyi yudumluyor.

Bıçağımı oturana fırlatıyorum ve doğrudan boynuna saplanıyor. Diğeri ölürken sandviç makinesine dönüyorum. Kırıntılarla kaplı ekmek bıçağını kapıyor ve bana doğru geliyor. Çaresizce savurduğu darbelerden sıyrılıp gülerken bıçağı kapıyorum ve elini büküp kalbine saplıyorum. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, şok içinde yere bakarken gözlerini kırıştırıyor. Üflendiğimde geriye doğru yere düşüyor. Kısa, sığ, kanlı nefesler çekerken elleri bıçağın üzerine kapanıyor. Üzerinden geçip bir dilim peynir alıyorum ve masada ölmesi çok uzun süren adama doğru ilerlerken onu çiğniyorum. Bir peçete kapmış ve onu boynuna tutuyor, kanlı bıçak masanın üzerinde. Ama kan çok hızlı pompalanıyor. Ölecek ve şu anda acı çekiyor, bu yüzden boynunu kırıyorum ve vücudunun bir gürültüyle masanın üzerine yığılmasına izin veriyorum.

Dudaklarımı büzerek kupasını alıyorum, bir yudum içiyorum ve omuz silkerek kahveden daha büyük bir yudum alıyorum. Fena değildi.

"Siz salakların işi neden bu kadar uzun sürdü?" Duydum ve bir koku aldım. Fae'lerden biri.

Koridorun sonundaki diğer kapıdan içeri giriyor ve doğrudan odaya yöneliyor. Etrafına bakınırken gözlerimiz bir an için buluşuyor ve sonra bağırırken zemin altımda kabarmaya başlıyor. Harika. Lanet bir element kullanıcısı. Nefret ediyorum onlardan. Hiç kayalardan ya da katil ağaçlardan kaçarken birini öldürmeye çalıştınız mı?

Kolay değil.

Arkamdan gelen zeminin üzerinde yuvarlanıyorum ve bir bıçak fırlatıyorum, ama ondan kaçıyor ve bana büyü fırlatıyor. Bana isabet ediyor ama tılsım onu emiyor. Yine de sadece belirli bir miktarda darbe alabiliyor. Bir tane daha fırlatıyor ve ben yana doğru yuvarlanıp ondan kaçarken bir bıçak daha fırlatıyorum. Bu seferki hedefime isabet ediyor ve kalçasına saplanıyor. Çılgılık atıp yakalıyor ve çekip çıkarıyor ama

Çelik işini yapıyor. Çingirdayarak yere atıyor ve diğer insanların bu tarafa doğru koşuşturduklarını duyuyorum, şüphesiz kargaşadan etkilenmişlerdi.

Gözleriyle buluşmak için başını çevirir. Onun hatası. Kendimi ona doğru fırlattım, iki çelik bıçağı sapladım. Yere düşmemizin ve koridorda kaymamızın etkisiyle ikisi de göğsüne saplandı. Nefes nefese başımı kaldırdığımda silahlarını bana doğrultmuş dört insan görüyorum.

Kahretsin.

Bıçakları bırakarak kendimi geriye doğru fırlatıyorum, az önce bulunduğum yerde kurşunlar patlıyor. Fae'nin vücudu çarpmanın etkisiyle seğiriyor. Yaylım ateşinin gürültüsü çok yüksek, kulaklarımı kapatıp bekliyorum ve en sondaki ahşap kapıyı yok edişini izliyorum. Ama ateş hiç kesilmiyor ve ben sıkılıyorum. Mutfağın arkasına gizlice geçip kapının arkasından baktığımda biri dururken diğerinin yeniden doldurduğunu görüyorum. Nefesimi tutup bekledim. Diğer ikisi sonunda ateş etmeyi bıraktı, muhtemelen beni yakaladıklarını düşünüyorlardı. Kalp atışlarını duyuyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

Gözlerimi bir plan için etrafta gezdirirken, damarlarında dolaşan adrenal dolu kan beni çağırıyor. Sırtarak ayağa kalkıyorum ve onlar silahlarını kaldırıp tekrar ateş etmeye başladıklarında koridorun karşı duvarına doğru koşar adımlarla ilerliyorum. Ama çok hızlıydım. Duvardan fırlayıp tepedeki ışığa tutunuyorum ve onlara doğru savruluyorum. Ayaklarım iki tanesine çarpıp onları geriye savuruyor. Bir kurşunun kalçama saplandığını hissediyorum ama birine bir büyü fırlatırken bu beni yavaşlatmıyor bile. Büyü her yerinde patlıyor ve onu ateşe veriyor. O çılgılık atarken bir bıçak daha kapıyorum ve bir sonrakine saplıyorum, kendini korumak için kaldırdığı kolunu kesiyorum. Kendini savunmaya çalışırken onu duvara geri itiyorum ve bıçağı karnına saplayıp arkasındaki duvara saplamayı başarıyorum.

Onu şişlemek.

Diğer ikisi ayağa kalkıp silahlarını tekrar havaya kaldırırken dönüyorum.

Bir silah kaptım ve başka seçeneğim olmadığı için çevirip tetiği çektim. İkinciye dönüp ateş ettiğimde vücudu darbenin etkisiyle sarsılıyor, ben izlerken beyni patlıyor. Kavga yüzünden kalbim hızla çarparken omuzlarımı geriye atıyorum.

Silahlardan nefret ediyorum. Silahı yere bırakıp saçlarımı omzuma atıyorum, ceketimi düzeltiyorum ve fuayeye adım atıyorum. Bacağımdan kan aktığını hissediyorum ve iyileşmeden önce kurşunu çıkarmam gerekeceğini biliyorum ama bu beni yavaşlatmıyor, bu yüzden şimdilik görmezden geliyorum.

"Lanet olası insanlar," diye mırıldanıyorum yukarı çıkarken. "Aptal silahlar," diye devam ediyorum, giderken bir bıçak çekiyorum ve aşağı indiğini duyduğum insana fırlatıyorum

bakmadan merdivenlerden yuvarlandı. Bıçak göğsüne saplanmış halde merdivenlerden yuvarlanırken yanından geçip gidiyorum.

Tepeye ulaştığımda silahlarımı kontrol ediyorum. Sadece üç bıçağım kalmıştı, botumdakini saymazsak. Siktir et, iki Fae mi kaldı? Bende bu var.

İkinci kat sağa ve sola doğru uzanıyor, ama sol tarafta fae sesi duyuyorum, bu yüzden o tarafa, sondaki büyük altın kapılara doğru ilerliyorum. Her zamanki gibi. Kapıları tekmeleyerek açıyorum ve oradaki iki fae'nin şok olmuş gözleriyle karşılaşıyorum. Patron bir masanın arkasında oturuyor ve önündeki cilalı yüzeyde bir puro içiyor. Yanında yarısı boş bir şişe sihirli viski duruyor. Uzun, siyah saçları kulaklarını gizleyecek şekilde yana doğru toplanmıştır. Bir gözü gri, diğerinde ise bir yara izi var. Onun yanında, volta atan ve telefona bağırان diğer fae. Sıska, uzun boylu, yeşil saçlı bir adam. Saçları kısa ve kulaklarından birinde bir ısırık var, bu yüzden ucu eksik. Yüzü benekli ve kırmızı ve üzerinde, arkasında "Kanatlı" yazan kanatları olan bir deri ceket var. Gerçekten ince.

Odanın bir ofis olduğu belli, arka duvarda güvenlik için tüm evin görüntüsünü gösteren monitörler var. Yan tarafta aralarında bir bar bulunan iki kanepe ve arkasında oturduğu masanın solunda sandalyeler ve uzun bir yemek masası var.

Ben orada dururken ikisi de durdu ve bana döndü. "Merhaba çocuklar, güzel ev.

Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur."

"Sen de kimsin lan?" diye sesleniyor patron, diğer fae sihrini toplamaya başlarken, ama patronu başını sallayarak onu durduruyor, şüphesiz benimle pazarlık yapıp yapamayacağını merak ediyor. Ne de olsa Fae'ler kaygan dilleriyle tanınırlar.

"Yehova Şahidi," diyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Ben senin celladınım. Para teklifini, yalvarmayı ve nihayet tehditleri atlayıp sadece öldürmeye geçebilir miyiz? Uzun bir gece geçirdim ve gerçekten uyumak istiyorum."

Gözlerini kısıyor, burun delikleri açılıyor. "Şekil değiştiren,"

diye tıslıyor. "Ding, ding, çok akıllı." Onu işaret ediyorum.

"Altın yıldız."

"Konsey uşağı," diye tükürüyor diğeri. "Köleliğin ve beyinsizliğin kokusunu neredeyse alabiliyorum."

"Vay be dostum, seni öldürmek için burada olan kişiye hakaret etmek hiç akıllıca değil. bir şey seni yavaşça ve acı çektirerek öldürmeme neden olabilir. Şanslısın ki, işkence edecek bir ruh halinde değilim. Sanırım çok büyük bir yemek yedim-"

Büyüsünü bana fırlatıyor. Onlara kimin yetkili olduğunu göstermek için kaçmıyorum bile. Tılsım onu emiyor ama gücünün azaldığını hissediyorum. Attıkları büyü gerçek tenime çarpmadan önce muhtemelen sadece bir ya da iki iyi vuruşum kaldı ve bu şey canımı yakacak.

"Öldürün onu," diye emrediyor patron.

"Getir onu, fae kaltağı. Diğer *Yüzüklerin Efendisi* kulağını ısırp koparacağım," diye hırlıyorum o daha fazla büyü fırlatırken. Bu sefer ondan kaçıyorum ve duvara çarpıp onu eritmeye başlıyor. Oh, harika. Büyüsü yavru köpekler ya da çiçekler gibi olamaz mı? Bana sırtıyor ve daha fazlasını topluyor. Sikerim böyle işi.

Sol taraftaki masayı tutup ona doğru fırlatıyorum. Havada uçarak duvara çarpıyor ve gözleri kapalı bir şekilde kanepeye yığılıyor. Patron'a dönüp bu işi bitirmeye hazırlanırken iki hızlı sihirli top bana çarpıp beni geriye doğru savuruyor. Bir iniltiyle yere yuvarlandım, boynumdaki tılsım tütmeye ve derimi yakmaya başladı. Tılsımı çıkarıp attım.

Tamam, eski usul olsun.

Bizi sırtarak izleyen ve sihirli viskisini yudumlayan patronu işaret ediyorum. Ayağa kalkıp diğer fae ile yüzleşirken "Kımıldama" diye emrediyorum. Belli ki düşündüğümünden çok daha hızlı iyileşmiş ve ayağa kalkıyor. Tekrar büyü fırlattı ve ben eğildim. Tekrar vurulmayı göze alamam.

Ona doğru koşuyorum, şekil değiştirici hızımın bir kısmını kullanıyorum, ama tepki süremi yavaşlatıyor ve daha fazla büyü fırlatıyor. Tam yan tarafıma isabet ediyor ve anında yanmayı hissediyorum, sanki derimin içine işleyen bir ateş gibi. Acı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Canavarım ön plana fırlıyor ve ellerimde dev siyah pençeler oluşturarak onu kesiyorum. Yarıyor ve yırtıyorum. Çılgılık atarken içimi kana susamışlık dolduruyor, ben feryat ederken çıkan ses camı sallıyor ve çatlatıyor. Canavar kontrolü ele geçirmeye başladığında görüşümü kırmızı kaplıyor, ta ki ben geri çekilip sendeleyerek uzaklaşana kadar.

Yan tarafım ağrıyor ve ceketimin yandığını görmek için aşağı bakıyorum. Zincir zırh bir kısmını durdurmuş ama altındaki yanmış derimi görebiliyorum. Şekil değiştiren şifam, değişmediğim sürece bunu bile iyileştiremeyecek, ki bunu henüz yapamıyorum. Orospu çocuğu.

Başımı kaldırdığımda, göğsüm kabarmış, ağzım açık, gözlerim kımıldamayan kütleye, yani fae'ye kilitleniyor. Parçalara ayrılmıştı, derisinden çok kanı ve kası vardı. Her yerde kan var ve pençelerimin geri çekildiğini hissediyorum ve havayı emip patrona bakmak için döndüğümde gözlerim normale dönüyor.

Gözleri kocaman, ağzı bir karış açık, adamından bana bakıyor. "Nesin sen be?" diye fısıldıyor.

"Lanet olası Noel Baba," diye mırıldanıyorum ona doğru yürürken.

Yutkunuyor, sandalyesini geriye itiyor ama benden kaçmaya çalışmıyor. Bunun iyi gitmeyeceğini biliyor. "Yapma bunu. Sana konseyin verebileceğinden çok daha fazla para verebilirim."

Bu açık şantaj karşısında gözlerimi deviriyorum. İnsanlar ölümle karşılaştıklarında pek çok tepki verirler; ağlamak, çılgılık atmak, yalvarmak, pazarlık etmek ve kabullenmek. Ya da kim ya da ne olduklarına bağlı olarak hepsinin bir karışımı. İşe yaramayacağını anladığında, yığılıp kalır. "Bir gün yanlış kişiyi öldüreceksin ya da onlar senden bıkacak ve seni öldürtecekler. Aldığın onca canın hiçbir anlamı kalmayacak. Diğer herkese yaptıkları gibi seni de bir kenara atacaklar. Gerçekte neye benzedikleri hakkında hiçbir fikrin yok," diye tersliyor.

Dudaklarımı yalamadan önce bir an duruyorum. "Belki, ama şu anda beni başıboş olmaktan ve hayatımın her günü savaşmak zorunda kalmaktan tek şey onlar," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Acı acı gülüyor. "Peki buna değer mi? Ruhunuza ödettikleri bedel, sundukları güvenliğe değer mi?"

Önünde duruyorum ve öne doğru oturmadan önce şişeden bir yudum alıyor. "Bir gün onlar düşecek ve sen de bağıllığının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Dünyanın sonu geldiğinde, hangi tarafta olmak istersin?" diye soruyor gizemli bir şekilde, gözlerinde fae'den başka bir şey var.

Daha güçlü bir şey. Daha yaşlı.

İçime bir korku kıvılcımı gönderen bir şey. Ben de korktuğumda her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Onu öldüreceğim.

Viski şişesini alıp masanın üzerinde kırıyorum, parıldayan büyülü sıvı masanın üzerine dökülüyor ve şişeyi boynuna saplıyorum. Boğulurken kanı kırık cama fışkırıyor ve köpürüyor; boynunu kırmadan önce bir süre izliyorum. Puroyu alıp köşedeki perdelerin üzerine atmadan önce bir fotoğrafını çekip konseye gönderiyorum.

Bak, ben temizlik ...

Bazen.

Şimdi eve gidip kendimi toparlamalıyım.

6

KHALID

I Bütün gece onu görmedim. Korku benim daimi yoldaşım. İçimde kötü bir his var. Gitmeliyim. Avlanmalıyım ama yapamam. Arkadaşımın iyi olup olmadığını görmeliyim. Tam o sırada, bisikleti binasının önünde durdu. Evine doğru tökezleyerek ilerler ve kapıyı arkasından kapatarak içeri süzülür. Ama kokusunu aldım.

Kan, onun ve diğerlerinin ve ben onun acısını hissediyorum. İçime işliyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kabaran korumacılık duygusuyla neredeyse kükrüyorum. Biri eşimi incitti. Başka hiçbir şeyi ya da beni avladığı gerçeğini umursamadan evine koşup kapıyı açıyorum. Kapıyı kilitlememiş olması ne kadar incindiğinin bir kanıtı. Ancak, anında bir alarm çalıyor ve o benden önce geliyor. Titrek ve kanlı ellerinde tuttuğu bir bıçağı bana doğrultmuştu. Gözleri kısılmış, burun delikleri öfkeyle .

"Dövüşmek mi istiyorsun, sevişmek mi?" diye tersliyor. "Şimdi zamanı değil. Yarını bekle, seni o zaman öldüreceğim." Bıçağı tuttuğu eli düştü ve yüzünü buruşturdu. Gözlerimi onun üzerinde gezdirip yaralarını katalogluyorum. Diğer eli

Yan tarafını tutuyor ve üzerinde sutyen ve kot pantolondan başka bir şey yok. Bir zamanlar bronzlaşmış olan teni benek benek olmuş, kanla beneklenmiş ve kan sızarken yarasını tutuyor. Ayrıca kalçasında da kan sızan bir delik var.

Gümüş, yanılmıyorsam.

Bir savaşta bulunmuş gibi görünüyor. "Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Siktir git," diye bağıyor.

Yaklaştım, başımı eğdim, gözlerimi ona diktim. "Yaralanmışsın. Ne oldu?" Tekrar yavaşça, tehlikeli bir şekilde soruyorum.

Oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. "Sadece bir iş, merak etme, yarın kışını avlamak için iyi olacağım."

"*Amore*, hemen şimdi söylesen iyi olur."

Yorgun ve solgun görünerek duvara doğru tökezliyor. "Bitir şu işi."

"Ne?" Sorguluyorum, kafam karışıyor.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye mırıldanıyor. "Seninle hâlâ savaşabilirim."

Hırlayarak onu yakaladım. Bana saldırıyor ama oturma odasına gidip onu kanepeye yatırırken bunu duymazdan geliyorum. "Hey!" diye itiraz ediyor hafifçe çevirirken, iri ellerim bacağının etrafında kenetleniyor. Yukarı bakıyorum ve yutkunuyor.

"Nazik olacağım. Kurşunu çıkarmamız gerekiyor," diyorum ona usulca.

Dudağını ısıyor ve gözleri arkamdaki masaya kayıyor. Dönüp oradaki cımbızı alıyorum. Onları temizleyen alkolün kokusunu alıyorum ve onu gereğinden fazla incitmemeye dikkat ederek cımbızı yavaşça yaraya sokuyorum. Homurdanıyor, bacağı sarsılıyor ve ses kalbime doğru ilerleyip onu çatlatıyor. Acı çektiğini bilmek beni öldürüyor ama durmuyorum. Ona bulaşmadan ya da daha kötüsü derisi iyileşmeden yarayı çıkarmalıyız. Kazmak zorundayım ama yine itiraz etmiyor ya da hareket etmiyor ve sonunda onu çıkarmayı başarıyorum. Kurşunu ve cımbızı masanın üzerine koyuyorum ve sonra geri dönüp gözlerim onunkilerde, eğilip yaranın yakınına öpüyorum. Neredeyse kanının tadına bakıyordum.

Beni güvensizlikle izliyor. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Her zaman çok şüphecisin, *aşkım*." Sırıyorum.

"Bana öyle demeyi kes, benim adım Remi," diye tersliyor ve sonra bana bunu söylediğine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Khalid," diyorum ona dürüstçe ve o da arkasına yaslanmadan önce başını sallıyor. "Sana yardım ediyorum çünkü bunu istiyorum, bu yüzden seni öldürmeye çalışmamı bekleme."

Bence kılıçtan kurtulabiliriz," diye takılıyorum ama elini kılıcın etrafında daha da sıkıyor. "Tamam, sende kalsın, ama izin ver senin tarafına bakayım."

"değil," diye hırlıyor.

"Değil," diye sertçe karşılık veriyorum, gözlerimi ona dikerek. "Bu kadar güçlü olmaya çalışmayı bırak, yoksa yemin ederim ağzını dağıtırım. Şimdi bırak da göreyim."

Yan tarafına dönmeden önce bir süre bunu tartıştı, gözleri üzerimdeydi, sanki ona saldırmamı bekliyordu. Ona zarar vermemi. O gülümseyen çocuğa ne oldu da eşim bu şüpheli, incinmiş, öfkeli kadına dönüştü?

Bilmiyorum ama bunu öğrenmeli ve gözlerine o gölgeleri ve şüpheleri düşürdükleri için onlara bedel ödetmeliyim. Onu bu hayattan kurtarmak için ayrıldım ama yine de buradayız. Kanı parmaklarımda ve acısı kalbimde. Diğer elini çekiyorum ve bulduğum dağınıklık karşısında nefesimi tutuyorum. Benimle dövüşmeyi bırak, eve nasıl geldi ki?

Yan tarafı kemiğe kadar yanmış. Çok kötü. Başımı kaldırdığımda gözlerinin hâlâ bende olduğunu görüyorum. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Bu lanet bir piknik."

"En azından mizah anlayışın hâlâ sağlam." Arkama yaslanıyorum. "İyileşmek için değişmen gerek."

Dudaklarını büzüyor. "Biliyorum, o yüzden çık ki ben de ." "Gitmiyorum, *aşkım*," diye karşılık veriyorum.

"Evet, amına koyayım," diye hırlıyor ve bıçağın ucunu tekrar boğazıma bastırırken doğruluyor.

"Buraya çok sık geliyoruz." Sırıtiyorum. "Seni tekrar bayıltmak zorunda mıyım?"

"Beni bir kez düşürdün, bir daha olmayacak." İşte o zaman gözlerindeki korkuyu görüyorum. Ona zarar vereceğimden, şekil değiştirirken ya da şekil değiştirdikten sonra onu öldürecekimden korkuyor. Hırlamak, ona zarar vereni ortadan kaldırmak için dünyayı yırtıp parçalamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Eşim acımasız bir avcı ve onu kızdırmamak için dikkatli olmalıyım. Hayır, yavaş gitmeliyim. Her seferinde bir adım.

"Sana zarar vermeyeceğim Remi. Bu durum daha da kötüleşmeden ya da enfekte olmadan önce değişmen gerekiyor. Lütfen." Son kelime dilime yabancı. Daha önce hiç yalvarmadım ama şimdi yalvaracağım.

Değişmesi, iyileşmesi ve ben onun acısına dayanamıyorum.

Gözlerindeki tereddütü görüyorum. Yapması gerektiğini biliyor ama hala endişeli. Onu incitmemden endişeleniyor... ve başka bir şeyden. Onu yargılamaktan belki de? "Senin hakkında daha az ya da daha farklı düşünmeyeceğim."

"Beni hiç düşünme," diye mırıldanıyor. "Kılıcım kalbine saplanana kadar olmaz."

Aramızdaki şakalaşmaya sırıyorum ama ses tonunda acı var, solgun ve çok fazla kan kaybediyor. "Remi, hemen yer değiştir," diye emrediyorum.

Emirden rahatsız oluyor ve yüzüne bakıyorum, elimi boğazına dolayarak onu sabitliyorum, gücümü ve kararlılığımı hissetmesini sağlıyorum. O zaman uyumsuz gözlerinin titreşiminde görüyorum -tutku, ama aynı zamanda bir korku titreşimi. Aramızda aktığını hissedebildiği şeyden korkuyor. Bana bu kadar yaklaşmasına izin veriyor ama nedenini anlamıyor. Ben anlıyorum ama ona söylemeyeceğim.

Elimde olmadan bakışlarım dudaklarına düşüyor ve benden daha büyük bir dürtünün etkisiyle eğilip dudaklarında gezdiriyorum. "Şimdi," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

Gözlerimiz buluşuyor ve düşman olduğumuz gerçeği kayboluyor. Birbirimizden nefret etmemiz, birbirimizi öldürmemiz gerektiği gerçeği bizi terk ediyor. Geriye kalan tek şey kırılganlık ve benim açımdan eşime duyduğum derin sevgi ve koruyuculuk.

"Değiş," diyorum tekrar. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. İyileşirken seni koruyacağım."

Ayağa kalkıyorum, onu serbest bırakıyorum ve sırtım duvara değene kadar uzaklaşıyorum, böylece üstünü değiştirirken beni görüş alanında tutabiliyor. Her zaman eşimin kurdunu görmek istemişimdir. Eminim en az insan eşi kadar güzeldir. Zarif, mükemmel ve çok güçlü. Ona dokunmak, avlanmasını ve koşmasını izlemek için yanıp tutuşuyorum.

Benden önce bu inanılmaz yaratıkla kaybettiğim tüm yılları özlüyorum, ama şimdi bile, onu benden uzaklaştırabilseydim, yapardım. Güvende olduğunu bilerek uzaklaşabilseydim, uzaklaştırdım. Onu ve kendimi korumak için.

Beni öldürmeye çalışacak, bunu biliyorum, gözlerinde görüyorum. Yapmak zorunda.

Ve eşimin konsey için başka bir silahtan başka bir şey olmasına izin veremem. İş o noktaya gelirse, onu da öldürürüm.

Bizler düşmanız. Ama kaderde var.

En hafif tabiriyle kafa karıştırıcı. Onu hala istiyorum, her zaman var olan arzu o kadar güçlü ki neredeyse nefesimi kesiyor. Ellerim onu tutmak, kıvrımlarını izlemek, kaygan amını tekrar hissetmek için ağrıyor. Yaralı rağmen sikim sertleşti. Onun kanı ve acısı, içimde bundan zevk almak isteyen o karanlık parçayı çağırıyor.

Ruhum ona sesleniyor.

Yine de beynim bunun olamayacağını biliyor.

Onu korumak için bir kez ayrıldım ve eğer tekrar ayrılırsam... ikimizden biri bunu görece kadar hayatta olmayacak.

Yine de olacıklardan bahsetmeye ya da yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Çünkü o burada, tam karşımda. Her zaman istediğim, uğruna savaştığım ve öldürdüğüm her şey. Buna bu kadar kolay son verebilir miydim?

Yapabilir mi?

Artık bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Her şey çok çarpık. Eşini bulmak mutlu bir an olmalı, hayatının en güzel anı. Ama o benim kim ya da ne olduğumu bile bilmiyor. Sadece adımı ve içimde bir delik açan gerçeği.

Gerçek gün ışığına çıktığında, geriye ne kalacak?

Gözlerini kapatmadan, kılıcı bırakmadan ve değişimin içinden geçmesine izin vermeden önce bir an daha tereddüt ediyor. Sadece birkaç saniyelik saf ışık. Kemiklerin kırıldığını ve derinin yeniden şekillendiğini duyuyorum. Vücudunu kürk kaplıyor, ama her şey bittiğinde şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Çünkü önümde bir kaplan var, kurt değil.

OceanofPDF.com

REMI

M Kurt dışarı çıkmak için pençe atıyor ama kaplanım ondan önce saldırıyor. Artık insandan çok hayvan gibi, onu izliyoruz. Gözleri bize kilitlenmiş ve şokla dolu, sanki ben onun istediği şey değilmişim gibi.

dudakları kıvrılmadan önce. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor siyah gözleri yattığımız yerde kürkle kaplı bedenimde gezinirken.

Yaraların birbirine bağlandığını, iyileştiğini hissedebiliyorum. Haklı, değişmem gerekiyordu ama bu savunmasız bir an ve beni bu halde gördü... yine de saldırmadı. Ama neden hâlâ burada? Düşüncelerime cevap verircesine rahatlamak için arkasına yaslandı ve sadece beni izledi. "Yine de kafanda dönen o tekerlekleri görebiliyorum bebeğim." Sırıttıyor ve ben de kuyruğumu savurup ona vuruyorum. Kıkırdıyor ve onu yakalıyor. Kaplanım saldırmalı, en azından onun sürtünen, sert tutuşuna hırlamalıydı, ama büyük kedi mırıldanıyor ve ona kafa atıyor, o kıkırdayıp sırtını okşarken kendini ona sürtüyor. Durduramıyorum ve yer değiştirdiğimde, şehvetin ve sahiplenmenin bu açık gösterimi karşısında utanacağımı biliyorum, çünkü onun kendisinin olduğunu düşünüyor.

Aptal.

Vücudumuz iyileşirken gözlerimizi kapatıp uzanmadan önce kafa tokuşturup onunla oynarken tüylerimi ovuyor. Tüm bu süre boyunca beni izlediğini hissediyorum ve bilinmeyen bir nedenle onun koruması altında uykuya dalıyorum.

Et kokusu bana doğru sürükleniyor ve beni kâbus dolu uykumdan uyandırıyor. İnleyerek, gözlerim açılmadan önce ters dönüyorum. Çıplağım... ve insanım. Hay sikeyim. En yakın battaniyeyi kapıp vücuduma sarıyorum ve doğruluyorum - tam o sırada Khalid içeri giriyor. Gömleği açık, düğmeleri yok ve yapılı göğsünde küçük kesik ve pençe izleri var. Ama ilk kez karın kaslarına ya da seksi erkeklere değil, elindeki şeye bakıyorum; az pişmiş biftek dolu bir tabağa. Nereden biliyordu ki?

"Değişimden ve iyileşmek için harcadığın onca enerjiden sonra acıkmış olabileceğini düşündüm." Küçük bir gülümsemeyle uzatıyor ve dokunmadığımda gözlerini deviriyor. "Zehirli değil, ye" diye ısrar ediyor.

İsteksizce, karnım guruldarken eti alıyorum ve parçalamaya başlarken ona bakıyorum. Ne de olsa ben bir hayvanım. Kaşlarını kaldırarak beni izliyor. Üç bifteği parçalarken göz temasını kesmiyorum, şüphesiz çenemi ve ellerimi kan kaplıyor. Sırtarak eğiliyor ve başparmağıyla çenemi ovuşturduktan sonra geri çekilerek oradaki kanı bana gösteriyor. Siyah, dipsiz gözleri hâlâ üzerimdeyken kanı ağızına alıyor.

Neredeyse nefesim kesiliyor, elimde değil. Bu görüntü neden bu kadar tahrik edici? Ve şimdi yemeğe olan açlığım yatıştığına göre, vücudum onun etkileyici göğüs kaslarını ve karın kaslarını içeren bambaşka bir açlık için harekete geçiyor. Kaplan pençelerimden havaya yayılan kokusunu alabildiğim kanından bahsetmiyorum bile. "Bunu ben mi yaptım?" Kesik izlerine doğru başımı sallarken sesim sertleşiyor. Yere bakıyor ve gülüyor.

"Oyun ." Arkasına yaslanırken omuz silkiyor. "Demek bir kaplan, ha?"

"Sorun mu var?" Zihnim bana bağırırken bile kendimi tutamıyorum. Neden burada oturmuş bu adamla konuşuyorum? Onunla bir kontratım var. Onu öldürmem gerekirdi ama bunun yerine, bifteği yediğim gibi onu da yemem için bana yalvaran amımın ve zonklayan klitorisimin amansız sızısını görmezden geliyorum.

"Hayır, bana bu gece ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor, şimdi ciddi, bakışları yaralarımı kontrol ediyormuş gibi vücudumda geziniyor.

"Neden umurunda ki?" Hırlıyorum ve gözlerimi kısıyorum, elimi koltuk minderlerinin girintisine bastırıp orada saklı bıçağı buluyorum. "Konseyin neden ölmeni istediğini söylemek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum." En azından kısmen doğruyu söylüyor olabileceğini düşünüyorum. "Bazı fikirlerim var... Her neyse, neden onlar için çalışıyorsun? Diğerleri gibi aptal, et kafalı bir şekil değiştiren ya da kana susamış bir avcı değilsin."

"Gerçekten mi?" Sırıtiyorum ve bıçağı görebileceği şekilde çekiyorum. Gözleri hiç tereddüt etmeden bıçağa ve tekrar yüzüme kayıyor. Korkusunun kokusunu bile almıyorum, daha ziyade... ilgisinin?

İlginç.

Ayağa kalkıyorum ve o beni izliyor. Tereddüt etmeden battaniyenin yere düşmesine izin verdim. Biftekten ve iyileşen yaralarımın dolayısı kan içindeyim. Gözleri kasıtlı olarak benimkilerde kalıyor, ta ki sırtarak gözlerini aşağı indirip açıkta kalan tenimin her santiminde gezdirene kadar. Dudakları yan bir sırtışıyla yukarı kıvrılıyor ve baktığı her yer fiziksel bir dokunuş gibi hissediliyor. Amım canlanıyor ve bedenim onun ellerini, ağzını tekrar hissetmek için can atıyor. Karnımın altından gelen bir çekim beni ona doğru sürüklemeye çalışıyor. Görülmemiş hiçbir yerimi bırakmıyor, her santimetrekareme bakıyor. Yavaşça, umursamadan, sonunda tekrar gözlerimle buluşup göz kırpana kadar.

Orospu çocuğu.

Aptal kalbimi ve vajinamı görmezden gelerek bir adım öne çıkıyorum ve bıçağı kavrayarak ona doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken beni izliyor, o sürekli ukala sırtışıyla sandalyede arkasına yaslanıyor. O siyah gözler görüşümü tüketiyor. Hayvanlarım kükrüyor, hem kaplanım hem de kurdum ısırمام, sahiplenmem ve parçalamam için çığlık atıyor. Diğer hayvanım ise onu becermek mi yoksa yemek mi istediğini kestirmekte zorlanıyor.

Belki ikisi de.

Bacaklarını ayırdı, ben de bacaklarının üzerine oturdum, bıçağı çıplak göğsünde gezdirirken kasıklarının üzerinde durdum. Beni durdurmuyor ya da itiraz etmiyor. Hayır, o siyah gözleri daha da kararıyor ve yüzü şehvetle geriliyor. "Kana susamış olmadığımı kim söyledi?" Fısıldıyorum ve kendime engel olamayarak gözlerine bakıyorum ve bıçağı ona saplıyorum.

Tıslamıyor ya da . Hayır, inliyor, sert aletini hissedene kadar vücudu yukarı doğru yuvarlanıyor. Aşağıya baktığımda, göğüs kaslarının arasındaki kan izlerini izliyorum ve yaratığım zihnimin ön tarafına kükreyerek beni kontrol ediyor. I

ne başımı eğmekten alıkoyabiliyorum ne de dilimin dışarı fırlayıp damlacığın izini sürmesini engelleyebiliyorum. Kanının tadı ağzımda patlıyor - bakır, karanlık, günah ve tehlike. Bağımlılık yapıyor ve anında daha fazlasını istiyorum. Yaratığım onu parçalara ayırmamı ve beslenmemi, kendimi onun kanıyla kaplamamı istiyor. Onu ölümüne sürerken kanında yıkanmamı.

Onun yerine kana susamışlığı şehvetle değiştiriyorum. Yılların pratiği dikkatimi dağıtmamı sağlıyor, böylece televizyona seri katil ya da yamyam olarak çıkmıyorum. Başımı geriye çekip yukarı baktığımda dudaklarının nefes nefese kaldığını ve göğsünün altımda daha hızlı inip kalktığını görüyorum. Elleri sanki beni daha yakına çekmeye direniyormuş gibi iki yanında yumruk olmuş. Ben ona sarılmaya devam ederken o siyah gözler beni derinliklerinde tutuyor. Bu adamın arzularım üzerinde neden böyle bir gücü olduğunu bilmiyorum. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim...

Belki onu öldürmeden önce şımartabilirim? Bakalım beklemeye degecek mi?

"Remi," mırıldanarak beni uyarıyor ve bana karşı çelik bir boru gibi hissettiren sert horozuna karşı öğütürken beni geri getiriyor.

"Benim de en az onlar kadar hayvan olmadığımı kim söyledi? Avlanmaktan zevk almadığımı mı?" Göğsünü yalıyorum. "Kan," diye mırıldanıyorum, kesiklerin etrafında dönerken, o homurdanırken kanının kalıntılarını yalıyorum. Kucağından kayarak dizlerimin üzerine, kalçalarının arasına düşüyorum. "Ölüm," diye inliyorum, amımı yere bastırırken gözlerimi kapatıyorum, hâlâ kana susamışlıkla şehvet arasındaki o ince çizgide ilerliyorum.

Öldürmek, ziyafet çekmek ve sikişmek arasında.

Tüm vücudu titrerken gözleri bir anlığına kapanıyor. "Yapma." "Ne yapmayayım?" Ellerimi onun vücudunda gezdirirken ukala bir sırıtışla soruyorum

göğsünü kesmeden önce tırnaklarımı acıtacak ama çizmeyecek kadar batırıyorum. Tekrar sarsılıyor ve siyah gözleri açılırken dudaklarından zorla bir hırıltı çıkıyor. Bu sefer, kendi zaptı da kırılırken orada bir hayvan görüyorum. Güzel. Ya beni becermesi gerekecek ya da ben bazı cevaplar alamadan ölecek. Yaratığım her iki seçeneğe de direnemeyecek kadar yüzeye yakın.

Saçlarımı yumruklayıp başımı geriye doğru çekiyor ve sıkı, sert tutuşu yüzünden içimde bir acı parlıyor. Saç tellerimin bir kısmını çekip kurtarıyor ve boğazımı sert, ince bir çizgi halinde geriyor. O tek dokunuştaki baskınlık karşısında kurdumun karnı gurulduyor. İçime doğru eğildiğinde kaplanım hışırıyor ama mırıldanıyor, karın kasları hareketle birlikte çıtırdıyor. Yaratığım karanlık, aç gözlerle beni izliyor, yüzeye o kadar yakın ki, bakışlarımda pusuda beklediğini görememesine şaşırıyorum.

Ne de olsa, tek kara gözüm onun varlığından kaynaklanıyor.

Tamamen ele geçirdiği andan itibaren kendimi sisin içinde kaybettim ve neredeyse geri dönmeyecektim. Herkesin görebileceği kalıcı bir iz bıraktı. Bir canavarın lekesi. Bir katilin. Bir yiyicinin.

Boynum itiraz edene kadar başımı daha da geriye yatırırken yüzü benimkinden birkaç santim uzakta duruyor, dudakları neredeyse değişiyor. "devam , *aşkım*, olacıklardan hoşlanmayacaksın."

"Hayır mı?" Karşılık veriyorum, sesim ondan dalga dalga yayılan ham baskınlık ve şehvet yüzünden nefes nefese. Şu anda karşımda saf alfa duruyor, bana biftek pişiren, uyumamı izleyen ve kaplanımla dövüşen adam değil. Bu kulüpteki adam. Katil. İçinde sakladığı karanlık, oynamak için ortaya çıktı.

Her şey bittiğinde kim hayatta olacak?

"Ne olacak?" Az önce yapmamamı söylemiş gibi iterek soruyorum.

Dudaklarından iniltiyle karışık bir iç çekiş çıkıyor, ses doğrudan amıma gidiyor ve beni yere daha sert bastırıyor. Bu, sabrını sınamamdan duyduğu hoşnutsuzluğun kışkırttığı bir sestir ve hayatımda hiç kimsenin bir sesi tekrarlamasını bu kadar çok istememiştim. "Buna dayanamazsın," diye uyarıyor.

Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve onlara karşı konuşuyorum. "Hayır, hayatta kalamayacak olan sensin, ama yüzünde bir gülümsemeyle, aletin ıslak ve damarlarında hala zevk akarken öleceksin."

Bir nefesten diğerine, tekrar yere atılıyorum. Gülerek, isteyerek gidiyorum, hala bıçağı elimde tutuyorum, vücudumu kendi vücuduyla örtüyor, bronz teninin her sert santimini benimkine bastırıyor. Gece yarısı gözleriyle beni izlerken elini başımın yanına koyuyor. "Seni uyarmıştım," diye hırlıyor ve sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor. Beni sertçe öpüyor, ısırıyor ve emiyor, ağzıma daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle saldırıyor, beni soluk soluğa bırakıyor. Bacaklarımı beline dolayarak, ıslak amımı pantolonla kaplı sikine bastırırken dizlerim her iki yanında olacak şekilde bizi onun üzerine çeviriyorum. Eli boğazıma dolanıyor ve beni tekrar öpene kadar aşağı çekiyor.

Tam o sırada ikimiz de bir çarpma sesi duyduk. İkimiz de kapıya bakarken kafalarımız yana savruldu. Dikkatimiz o kadar dağılmıştı ki geldiklerini duymadık.

Ön kapı içeriye doğru patlıyor ve ben çoktan harekete geçmiş oluyorum.

8

KHALID

S Benden bile daha hızlı hareket ediyor, bir saniyeden kısa bir sürede sevişmeye hazır durumdan dövüşmeye geçiyor. Çıplak olmayı umursamadan, elindeki bıçağı kapıdan içeri adımını atan ilk süpere fırlatıyor ve

Sonra dönüyor, kılıcı şömineden indiriyor ve kendine bir pala kapmadan önce bana fırlatıyor.

Bunu nereye sakladı?

Ama merak edecek zamanım yok, çünkü arka kapıdan da geldiklerini duyuyorum. Şekil değiştirenler. Siktiğimin konsey, kokularını alabiliyorum. Benim için mi yoksa onun için mi buradalar?

Arkamı döndüğümde içlerinden birinin onu vurmaya çalıştığını görüyorum - bahse girerim ölümcül mermiler. Görünüşe göre ikimiz için de buradalar. İkimizin de ölmesini istiyorlar... ama neden? Tereddüt etmiyor, tereddüt etmiyor ya da yapmamaları için yalvarmıyor, harekete geçiyor ve kapıdan içeri doluşan şekil değiştirenleri karşılıyor. Dönerken birinin kafasını koparıyor, saçları arkasında uçuşuyor ve çıplak vücudu o kadar zahmetsizce hareket ediyor ki, kıvrılıp keserken şiir gibi. Ağzı hırıltılı bir şekilde kıvrılmış ve iki gözü de simsiyah .

Onun ve benim için gelenlere saldırırken vücudu hayvanları ve gücüyle titreşiyor.

Arkamdan bir şey çarpıyor ve hırlayarak dönüyorum.

Arkamda dört adam duruyor, silahlarla dolu ve bizi öldürmeye hazırlar. Bu sefer şaka yapmıyorlar. Bizi hemen öldürmek istiyorlar. Böyle bir şey olmayacak. Eşimin kendi başının çaresine bakacağına güvenerek, beni geçmemeleri için bu pisliklere odaklanıyorum.

Bana verdiği kılıcı kavrayıp ilk adama sapladığıktan sonra boynunu kırıp onu yana fırlatıyorum. Diğer üçü yumruklarını kaldırmış ve silahlarını ateşlemeye hazır bir şekilde etrafımda dolanıyor. Bir hırıltıyla ilkinin parçalayıp fırlattıktan sonra ikincisini yakalıyorum ve kan fışkırıp eklemlerim kırılırken yüzüne defalarca yumruk atıyorum. Yan tarafıma bir şey çarptığında homurdanarak boğazını kesiyorum ve dar gözlü bir bakışla son adama dönüyorum. Sinirle yutkunuyor ama yine de üzerime geliyor, azmiyle beni biraz etkiliyor. Boynunu kolayca kırıyorum ve ardından beş adam daha yerlerini alırken cesedinin üzerinden geçiyorum.

Yardım isteyecek biri olmadığını bildiğimden Remi'yi kontrol etmek için ona bakıyorum. Etrafında yerde yatan dört cesedi gördüğümde gözlerim açılıyor, o da geri çekilmeye çalışan beşincisine saldırıyor.

Sırtarak diğerlerine dönüyorum ve boynumu kırıyorum. Onlara bir deri gezgininin deri değiştirmekten başka neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi. O gücün içimden akıp gitmesine izin veriyorum, şartlar vahim olmadıkça asla kullanmadığım ya da güvenmediğim türden bir güç çünkü bağımlılık yapıyor. Karanlığı ve gücü beni şimdi avladıklarım gibi bir canavara dönüştürdü ama bu gece onu kendim kadar eşimi de korumak için kullanıyorum.

Pençelerim derimden kayarak parmak eklemlerimin arasından geçiyor, uzun siyah pençeler et ve kemiği kesecek kadar keskin. Bir güç patlamasının serbest kalmasına izin veriyorum ve ilkinin geriye savururken, ikincisi çığlık atıyor, tüm darbeyi alıyor. Derisinin erimeye başlamasını izlerken sırtıyorum, vücudu ve kasları da diğerleri bakarken korkunç çığlıklarla sınılaşıyor. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum ve etrafımda sadece uzuvlar kalana kadar onları parçalara ayırıyorum. Nefes nefese, ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, daha fazlası için hazırım, adrenalin içime pompalanırken buna ihtiyacım var.

Yüzümün kaydığını hissediyorum ve gerçek beni görmesini istemediğim için yüzümü geri çekiyorum. Yakında değişmem gerekecek. Bu kılıktayken o kadar çok enerji harcadım ki aşınmaya başladı. Yine de değiştiğimde ne olacak?

Etrafımda dans ettiğinde dikkatim dağılıyor. "Eğil," diye bağıyor, ben de eğiliyorum ama bir an sonra klik sesini duyuyorum, hırlıyor ve odayı sarsan bir patlamayla ikimizi de kanepenin arkasına fırlatıyor. Saçları etrafımızda sallanıyor, siyah gözleri sanki içini görebiliyormuş gibi kanepeye kilitlenmiş. Bir hırıltı, dişlerinin tatlı dudaklarının üzerinde çıkıntı yaptığı ağzının ucunu gösteriyor. Vücudu da farklı görünüyor, daha uzun, daha uzun ve daha zayıf. Ama lanet olsun, onun tehlikedeki güzelliği beni cehennem gibi sertleştiriyor, bir kavganın ortasında bile. Bana bakıyor, "Burada kal" diye emrediyor ve sonra kanepenin üzerinden atlıyor.

Ayağa kalkarken homurdanarak "Burada kal," diye mırıldandım. "Hiç şansın yok." Konseyin uşakları içeri doluşurken ben de kanepenin arkasından tutup üzerine atlıyorum ve sırtımı onunkine dayıyorum. Birkaç kişi ya da bir ekip bile göndermemişler. Bizi öldürmeleri için lanet olası düşmüşler de dahil olmak üzere hepsini göndermişler. Ölmemizi istiyorlar ve bunun nasıl olacağı umurlarında değil.

Onlar oynamıyor ama biz de oynamıyoruz.

İlk adama uzanıyorum, ona dokunuyorum ve çılgılığı başlayıp derisi vücudundan sıyrılırken yanından geçip gidiyorum. Pençelerimle kesmeye başlamadan önce dokunabildiğim kadarına dokunuyorum, kendimi ritmik hareketin içinde kaybediyorum. Tekrar tekrar yırtıp bıçaklarken içimdeki kana susamışlık öfkeleniyor. Vücuduma pompalanan adrenalin, çarpan kalbim ve öldürürken hissettiğim tüm iyi duygular geri dönüyor.

Bittiğinde nefes nefese etrafımdaki cesetlere bakıyor, saldırma ve devam etme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Görünüşe göre konsey artık ikimizin de ölmesini istiyor," diye hırlıyorum.

Ağır ağır nefes alıyor, bir elinde palayı, diğerinde bıçağı tutuyor. Çıplak vücudu tepeden tırnağa kan içinde. Remi'nin saçları dalgalanıyor, göğsü kabarıyor ve dudaklarında heyecanlı bir gülümseme beliriyor. Cesetler ayaklarının etrafına yayılmıştır. Kahretsin, çok güzel ve çok ölümcül görünüyor, düşmanlarının kanına bulanmış savaşa giden bir savaşçı kraliçe gibi. Karşı koyamıyorum. Ona doğru yürüyorum, başının arkasını tutuyorum ve onu sertçe öpüyorum. Beni geriye doğru fırlatmadan önce inliyor ve dudağımı ısıyor. Havada süzıldüm ve sırt üstü yere düştüm. Sırtarak ayağa fırlıyorum, ona göz kırpmadan önce yukarı aşağı bakıyorum.

"Senin sayende," diye tükürüyor. "Daha fazlası gelmeden hemen gitmeliyiz." Gözleri açılıyor ve bir saniye sonra bir bıçak havada süzülüyor.

Sonunda beni öldürmek için atışını yaptığını düşünerek eğilmeye başlıyorum ama bıçak kafamın yanından geçip gidiyor ve bir çılgılık duyduğumda dönüp bıçağın bana sinsice yaklaşmaya çalışan bir adamın göğsüne saplandığını görüyorum. Hırlayarak bıçağı çekip çıkarıyorum.

gövdesine sapladım ve yere düşürmeden önce boğazını kestim. Elimde kanlı bıçakla kızıma dönüp baktım. Kahretsin, o haklı. Dizlerimin üzerine çöküp bu adamların yaptığı çılgılık atana kadar amını tatmak için zaman yok. Henüz değil.

"Hemen giyin," . ."

"Senden nefret ediyorum amına koyayım," diye çıkışıyor hışım la uzaklaşmaya başlarken.

"Ben de senden nefret ediyorum!" Yalan olduğunu bildiğim halde arkasından sesleniyorum. Onu istediğim ve bunu onun kapısına getirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Asla yapmamak üzere ayrıldığım da onu hayatımın katliamına dahil ettiğim için. Hayır, ondan nefret etmiyorum. Asla edemem. Aslında, onu o kadar istiyorum ki, canım acıyor. Hayatımın geri kalanında onunla yan yana savaşmak istiyorum. Ama yapamam. Onu güvenli bir yere götüreceğim, konseyin beni ve onu avlamasını engelleyeceğim, sonra da gideceğim.

Onu kendi hayatına
bırak. Bensiz bir
hayat.

9

REMI

I Acil durum çantalarından birini ve geride bırakmak istemediğim her şeyi alarak hızla toparlanıyorum. Konsey tarafından gönderildiler, biliyorum. Supes ve lanet Nefilim. Ben ne yaptım ki? Neden avlanıyorlar? Ben mi? Onu henüz öldürmediğim için mi, yoksa sonunda beni sildiler mi? Bilmiyorum. Hayatımın geri kalanında avlanmamak için bunu düzeltmenin bir yolu olup olmadığını bile bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey Khalid'e yakın kalmam gerektiği. O benim kurtarıcım olabilir ama muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil.

Eğer onu onlara verirsem, belki sağ salim gitmeme izin verirler. Bu yüzden onu neden bu kadar çok istediklerini ve onu bir pazarlık kozu olarak kullanıp kullanamayacağımı anlayana kadar yakın duracağım. Üzerime kot pantolon, bluz ve ceket giyiyorum, tenimdeki hâlâ ıslak olan kana bakıp ürperiyorum. Yüzümü ve boynumu temizlemek için bir dakikam var ama bunun dışında fazla zamanım yok. En azından görülürsem, bir korku filminden kaçmış gibi görünmeyeceğim. Saçlarımı omuzlarımın etrafında gevşek bukleler halinde bırakıyorum, sarı ve koyu kahverengi çizgiler şüphesiz kırmızıyla benekleniyor, ama umarım kimse fark etmez. Gözlerimin tekrar

Normal, panik ve kan dökülmesi arka planda kaybolana kadar yarattığı doyurdu.

Neredeyse onu tekrar beceriyordum, ama bundan daha fazlası, dövüşten sonra yapmak istedim. Onu iş başında görmek... Kahretsin, sadece düşüncesi bile amımı sıktı. Pençelerinden havaya fışkıran kanı izlemek... Bu arada, bu da ne? O da ne? Adamların kafasını ne kadar kolay ve hızlı kestiğinden, onları tek bir darbeye öldürdüğünden bahsetmiyorum bile... Ve yaptığı o şey... Onlara dokundu ve *bum*, üzerlerine asit atmış gibiydi, ama sadece on kat daha kötüsü. Çılgılık attılar, gözlerini ve derilerini tırmaladılar ve eriyip gittiler, ta ki bir zamanlar bir insanın durduğu yerde kanlı bir top kalana kadar.

O ne lan?

Tek düşünebildiğim bu ama daha fazlası gelmeden harekete geçmemiz gerektiğini biliyorum. Cevapları er ya da geç, ne pahasına olursa olsun alacağım çünkü onun ne insan ne de iblis olduğu çok açık. O başka bir şey. Sonsuz derecede daha tehlikeli, daha güçlü ve daha kuvvetli bir şey ve şimdi konseyi kızdırmak için her ne yaptıysa ona bulaşmış durumdayım.

Eskiden avladığım kişinin tarafındayım. Ben lanet bir av değilim, ama takip ediliyorum. Benim hakkımda açıkça bilmedikleri bir şey var.

-Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Her zaman yaptım, her zaman yapacağım ve Khalid'den gerekli gördüğüm şekilde kurtulur kurtulmaz, beklenmedik ziyaretçiler ya da duygular olmadan yalnız ve güvende olmaya geri döneceğim.

Soğuk, duygusuz katile geri döndük.

Beni dönüştürdüğü vahşi, şehvet dolu canavar değil.

"Gidelim!" diye bağırıyor.

Merdivenlerden hışımla inip arabamın anahtarlarını alıyorum -bisikleti bırakmak zorunda kalacağım, çünkü içimden bir ses sürmeyeceğini söylüyor- ve yanından geçip gidiyorum. Eşyalarımı bagaja atıp sürücü koltuğuna geçiyorum, o yolcu koltuğuna geçmeden önce ölü adamlardan birinden bir şey alırken motoru çalıştırıyorum. Kapısı kapanır kapanmaz, onunla aramda mümkün olduğunca çok mesafe bırakarak hızla uzaklaşıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Hırladım. "Siktir." Ellerimi direksiyona vurarak ne kadar boka battığımızı fark ediyorum.

"Otele git Red, onlar gelmeden önce malıma ihtiyacım var," diye emrediyor. Dişlerimi gıcırdatarak dediğini yapıyorum. Arabayı dışarı çekmem sadece on dakika sürüyor. Motoru kapatıyorum, onunla birlikte içeri girmeye hazırım ki eli elime geliyor ve beni durduruyor. Dokunuşundaki sıcaklık beni rahatsız ediyor.

"Yolun üstündeki kafeyi görüyor musun? Git orada insanların ortasında otur. Orada sana saldırmaya cesaret edemezler. Beş dakika sonra orada buluşuruz." Sonra eğiliyor, dikkatimi verdiğimden emin olana kadar gözlerini kısıyor. "Sakın bensiz gitme, beni duyuyor musun? Eğer gidersen seni avlarım ve seni bulduğumda..." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve eli benimkinin etrafında kıvrılıyor, gücünü hissetmeme izin veriyor ama bu beni korkutmuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni bu karmaşanın içine sen sürükledin ve bunun nedenini öğrenip düzeltmem gerekiyor," diyerek dürüst davranıyorum. En azından bu şekilde başka seçeneğim olmadığı için gitmediğimi bilecek. Birlikte sıkışıp kaldık. Dudakları o ukala sırtışıyla yukarı kalkıyor, bu da bana kötü şeyler yapıyor; ya üzerine oturmak ya da onu öldürmek istiyorum. Karar veremiyorum.

"İyi kız, *amore*. Beş dakika. Olabildiğince uyum sağla." Arkasına yaslanıp çıkmaya hazırlanırken bu kez ben onu durduruyorum.

"Ne demek yapabildiğin kadar? Nasıl karışacağımı biliyorum," diye mırıldanıyorum kızgınlıkla.

Gülüyor, eli açık kapının üzerinde, gözlerimle buluşmadan önce bana bilerek bakıyor. "Bebeğim, sen hiçbir yere uyum sağlayamazsın. Lanet bir tanrıça gibi görünüyorsun, çok mükemmel ve dokunulmaz. Nereye gidersen git bütün başlar sana dönüyor ve sen bunu fark etmiyorsun bile. Yani, hayır, uyum sağlayamazsın, ama dene." Dışarı çıkıyor ve beni ağzım açık bir şekilde arkasından bakakalıyorum.

Yine nutkum tutuldu.

Bana ne oluyor böyle?

Yedi dakika oldu, piç kurusu. Kafede oturuyorum, önümde çay ve kek var, kanlı kıyafetler içinde oturmaya ve göze çarpmamaya çalışıyorum. Şimdiden dört adam bana asıldı ve eğer bir insan daha oturup benimle sohbet etmeye kalkarsa, kendimi kaybedip hepsini öldüreceğim.

Dükkanın kapısı açılıyor ve grup erkek içeri giriyor, arkalarından birkaç kız ve başka bir adam geliyor. Tam bakışlarımı kaçırmak üzereyken daha yakından bakıyorum. Son adam kısa kıvrık saçlı, soluk tenli, uzun, dağınık kıvrık sakallı ve kaslı bir yapıya sahip. Kocaman kaslı kolları var ve gerçekten uzun boylu ama bir şey kaslarını çatmama neden oluyor. Gözleri bile yeşil, ama nedense başka tarafa bakamıyorum. Etrafına bakındıkça içimdeki o his alevleniyor ve bu tarafa doğru yürüdüğünde ayağa kalkıyorum, kafam karışıyor.

"Khalid?" diye sordum.

Durdu, gözleri bana dikildi ve şok içinde parladı. "Ben olduğumu biliyor musun?" diye soruyor, sesi gerçekten alçak ve gürliyor.

"Ne oluyor lan?" Ona bakarken ve işte o zaman anlıyorum. "Sen lanet bir Skinwalker mısın?" Neredeyse çığlık atacaktım.

Beni susturup kolumdan tutuyor, beni oturtuyor ve sandalyesini yaklaştırarak başını benimkine yaklaştırıyor. "Ben olduğumu nasıl anladın? Ben üstümü değiştirdiğimde kardeşlerim bile anlamıyor!"

"Ben... sadece anlatabilirim," diye bitiriyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Açıkla, sen lanet bir skinwalker mısın? Konseyin seni istemesine şaşmamalı."

İç çekiyor. "Evet, ben bir skinwalker'ım ama beni istemelerinin nedeni bu değil, ya da sadece... Kime dönüştüğümü nasıl bile bilmiyorum ama belli ki öğrenmişler. Bu şekilde daha iyi gizlenebiliyoruz. Kızılara karşı bir şeyin mi var?" Sırıttırıyor. "Sarışını mı tercih edersin?"

"Aslında koyu renk saçları tercih ederim." Omuz silkiyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır, dikkatimi dağıtmayı bırak. Cidden, beni neyin içine sürükledin? Neden şimdi peşimizden geliyorlar?"

"Skinwalker'lardan nefret ediyorlar, bu doğru, ama ben... şey, geçmişimiz yüzünden bir düşmanım diyelim. Eğer şimdi senin peşine düşüyorlarsa, bu senin yararlılığını yitirdiğin anlamına gelir."

Yüzümü ovalayarak arkama yaslanıyorum. "Peki şimdi ne olacak, dahi?"

"Onlara bir şeyler oluyor. Eğer peşimizden geliyorlarsa, başka seçeneğimiz yok. Onları durdurmalıyız."

"Onları durdurmak mı?" Acı acı gülüyorum. "Konsey'i durduramazsın. Uyuyan dışında kanun onlar... Ona da bulaşamazsın."

"Kanunlar işe yaramadıklarında değiştirilmek içindir," diye hırlıyor, yaklaşıyor ve o yeşil gözler bir an için beni sinirlendiriyor. "Onun için çalışan canavarlar hakkında bilgi topluyordum. Konsey'in kirli işlerini yapan canavarlar mı? Onları durduruyorum. Ama biraz araştırma yapmam gerekiyor ve bu da eski bir dostumu görmem anlamına geliyor. Ondaki bazı bilgilere ihtiyacım var. Bundan sonra gideceğimiz yer orası. durdurabilirim, devirebilirim. Sadece onları en bağların üzerindeki bazı ifadeleri tekrar kontrol etmem gerekiyor... Hafızam eskisi kadar iyi değil." Son kısmı, eğilip çayımından bir yudum alırken mırıldandı.

"Peki." Onu yakınımnda tutmaya karar vererek iç çektim. İlk fırsatımı bulduğumda onu konseye vereceğim ve beni bağışlamalarını umacağım. "Şu yeşil göz saçmalığını kes artık, çok garip."

Kaşı kalkıyor. "Gerçekten mi? Onları bu şekilde tutmak fazladan enerji gerektiriyor ama daha fazla uyum sağlayabileceğimi düşündüm." Bakışlarımı gülümseyerek karşılamadan önce etrafına bakınıyor. "Ama madem ısrar ediyorsun." Gözleri yavaşça siyaha dönüyor ve nedense bu beni o tanıdık olmayan yeşil kürelere bakmaktan daha çok rahatlatıyor.

"Hadi gidelim. Bu plana katıldığımı söylemiyorum ama avcı akınına uğramadan önce kasabadan çıkmamız gerekiyor. Sıcaklığın azalmasına izin vereceğim ve sonra ne yapmak istediğime karar verebilirim. Bunun için seninle kalabilirim."

Omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor, elimi tutacakmış gibi uzanıyor ama elimi çekiyorum.

"Dokunma bana," diye hırlıyorum.

"Daha önce yapmamı istemiştin," diye takılıyor ve ben de yanımdaki bıçağı göstererek onu güldürüyorum, ellerini kaldırarak geri çekilse bile. Gözlerimi devirerek onu kafeden çıkana kadar takip etmeye başlıyorum ki gözüme bir şey takılıyor; bir kiliseye saldırı düzenlendiğini, sekiz kişinin öldüğünü ve dördünün durumunun ağır olduğunu bildiren bir haber. Mezarlıktan geldiklerinden ve zombi gibi giyindiklerinden bahsediliyor.

Cidden, bu şehir ne geliyor?

Beni şehir dışına ve uzun, dolambaçlı köy yollarına yönlendirirken elbette ben de sürüyorum. Gün hızla geçiyor. Sadece bir kez benzin almak için duruyorum ve yolculuk sessiz geçiyor. Ondan gerçeği nasıl öğreneceğimi düşünüyorum, kim bilir ne düşünüyordur.

Ne de olsa bizler tesadüfen bir araya gelmiş yabancılarız.

Yola geri döndüğümüzde, öğleden sonra güneşi neredeyse beni kör ediyordu, sessizlikten bıktığıma karar verdim. "Tamam, bana her şeyi anlat."

Bana baktığını hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin hakkında ne bilmem gerekiyor? Katilleri avlayan bir deri değiştirensin. Neden? Ne zamandır? Ve Khalid senin gerçek adın mı?" Ben başlıyorum ve o kıkırdıyor.

"Dün beni öldürmek isteyen bir kadın için çok fazla soru soruyorsunuz."

"Evet, görünüşe göre bir süre seninle takılıp kalacağım, bu yüzden öldürülebileceğim kişi hakkında bilgi edinebilirim," diye mırıldanıyorum üzerimi değiştirirken

şeritleri ve vizörü aşağı çek ki görebileyim.

"Neden? Bana senden mi bahsedeceksin?" diye cevap veriyor.

Homurdanıyorum ve o da omzuyla beni dürtüyor. "Pek olası değil."

"Her iki taraf için de geçerli." İç çekiyor. "Eğer beni tanımak istiyorsan, o zaman bana kendinden bahsetmelisin."

O zaman sessiz kalıyorum, çünkü paylaşmayı seven biri değilim. Özellikle de kendi hayatımı kurtarmak için konseye teslim ederek ihanet etmeyi planladığım biriyle. Sadece 'canavarları' avladığımı söyleyebilir ama bu deri değiştiren hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve onun yanındayken çok dikkatli olamam. Karın kasları var ve bir porno yıldızı gibi öpüşüyor diye dikkatim dağıldı.

"Yani sen bir şekil değiştiren misin?" diye soruyor ve ben onu duymazdan geliyorum. "Hayır mı? Peki ya konseydeki işin?" Dudaklarımı büzüyorum ve o da iç çekiyor. "Kukun mu?"

Sırıtarak ona bakıyorum. "Hangisi?"

Ben yola bakarken o bana sırtıyor. "Peki, bana bir şey sor." "Konseyden neden bu nefret ediyorsun?" Sorguluyorum, her ne kadar birçok şeyi merak ediyorum. Mesela o gece kulüpten neden ayrıldığını ve neden geri dönüp beni bulduğunu. Onlar için çalıştığımı öğrendiğinde neden beni öldürmedi?

"Dürüstçe mi? Eskiden inanmazdım ama şimdi bu dünyaya ne yaptıklarını görüyorum."

"Hangisi?" Pencereden dışarı baktığını görmek için ona bakarak soruyorum.

"Onların işi bu değil. İnsanlarımızı korumak için görevlendirildiler ama bunun yerine binlerce kişi avcılar ve kendi türleri tarafından öldürülüyor. İnsanlar kayboluyor, geride bırakılıyor ve alınıyor ve onlar sadece arkalarına yaslanıp daha zengin ve daha güçlü oluyorlar. Ben de onların işini elime aldım ve yargıç, jüri ve cellat oldum." Bunu söylerken bana bakıyor ve neredeyse ağzımın suyu akıyor. Kahretsin, bu adamın insanları avlaması ve öldürmesi fikri neden bu kadar çekici?

da kötüsü, neden bunu onunla yapmak istiyorum?

Tekrar onun yanında savaştık, vücudunu kaplayan kanı görmek, öldürmenin acısını hissetmek ve sonra da hıncını ondan çıkarmak.

Gözleri düşüncelerimi biliyormuş gibi kısıyor ve dudakları yukarı kalkıyor, aptalca bir şey söylemeden önce başka tarafa bakmamı sağlıyor. Bana gerçeği söyledi ve nedense ben de ona gerçeği söylemek zorunda hissediyorum. "Ben sadece bir kaplan şekil değiştiren değilim, ama bu konuda daha fazla soru sorma."

Bakışlarının yüzümü yaktığını hissediyorum, bu yüzden hemen başka bir soru soruyorum. "Neden beni öldürmeye çalışmadın? Bunun yerine neden beni takip ettin?"

"Merak ettim," diye mırıldanıyor. "Ne hakkında?"
Yumuşakça bastırıyorum.

"Neden onlar için çalışıyordun? Farklı görünüyordun. Haklıydım." Sanki bu kadar basitmiş gibi cevap veriyor. Kahretsin, çok yanılıyor. Ben farklı değilim. Bir katilden başka bir şey değilim ve çoğu zaman hatalı olduklarını bildiğim halde yine de paralarını alıyorum.

Ama onun yargılarını ve beklentilerini sikeyim. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım ve bu konuda bana kendimi kötü hissettiremez.

"Ve daha önceki sorularınıza cevap vermek gerekirse, evet, benim adım gerçekten Halid.

Uzun yıllardır bu ismi verdiğim ilk kişisiniz." "Neden?"

"Kimse kim olduğumu bilmeseye daha kolay. Ben sadece unutulmuş bir kalıntıyım. Kim olduğum önemli değil, ama ne yaptığım önemli," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

"Uzun yıllar mı? Kaç yaşındasın sen?" Dönerken bir kez daha bakıyorum. "Skinwalker'lar hakkında pek bir şey bilmiyorum, pek kimse kalmadı... yani senin dışında."

"Çünkü bizi öldürdüler," diye hırlıyor ve sonra öfkesini kontrol etmeye çalıştığını duyuyorum. "Çok güçlü olduğumuzu ve güvenilmez olduğumuzu düşündüler. Lanet yılanların kendilerinden," diye tükürüyor ve iç çekiyor. "Ben yaşlıyım, hayal edebileceğinden bile daha yaşlıyım. Ben ilk Skinwalker'ım."

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum ve ciddi olduğunu anlayınca kenara çekiyorum. "Sen... sen ilk Skinwalker mısın?"

Ben ona göz kırparken o başını sallıyor ve gergin dudaklarıyla beni süzüyor. "O zaman gerçekten çok yaşlısın, dede." Gülüyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Tam bir velet," diye mırıldanıyor.

"Ve sen kardeşler dedin, değil mi? Yani onlar da aynı derecede güçlü ve yaşlı olmak zorunda mı?" Ben çıkarım yapıyorum, o gülüyor.

"Sen çok akıllısın. Evet, onlar da aynı yaşta. Hepimiz güçlüyüz, bu dünyada doğan ilk yedi canavarız... her şeyi biz başlattık." Kaşlarını çatı. "Bütün bunları sana neden anlatıyorum?"

"Bilmiyorum ama seni durdurmayaacağım." Sırıttıyorum. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Bir anlığına yüzünde bir şey beliriyor, sonra yüzündeki ifade kayboluyor. "Neredeyse vardık, en fazla bir saat daha."

Zorlamak istesem de sırrını saklamasına izin veriyorum. Kendiminkini özgürce veriyor değilim. En başta neden paylaştığımızı bile bilmiyorum. Gün doğmadan ikimiz de ölebilirdik ya da ben ona ihanet edebilirdim... Yine de

Bu skinwalker tarafından garip bir şekilde rahat hissediyorum ve aynı zamanda tahrik oldum. Ve bana gerçek adını söylemesi ve başka kimseyi söylememesi? Evet, kalbim bir an duracak gibi oldu, soğuk bir anlığına eridi.

Yola geri döndüm ve yaklaşık on dakika sonra tekrar konuşmaya başladı. "Yani sen bir şekil değiştirensin ama bir sürün yok mu?"

Onları geri itip direksiyonu daha sıkı kavramadan önce çığlıklar kafamı dolduruyor. Tek söylediğim "Artık değil".

Sessizlik uzuyor ve daha fazlasını sormak istediğini hissedebiliyorum, ama kaçınıyor ve yolun geri kalanını sessizce sürüyoruz. Eğer haklıysa, konsey kötü bir şey yapıyorsa, onu gerçekten teslim edecek miyim? Bunun için kendimle yaşayabilir miyim? Ve eğer öyleyse, başından beri iyi insanları mı avlıyordum?

Gerçek ortaya çıkarsa ve bundan hoşlanmazsam ona yardım edecek miyim? Ve eğer yaparsam... bu bizim için ne anlama gelir?

Canavarları, katilleri öldürüyor... İkisi de olduğumu anladığında beni de öldürecek mi?

10

KHALID

"T Sağa dön," diyorum ve o da dönüyor, toprak yolda ilerliyor. Çok daha gençken buraya sadece bir ya da iki kez gelmişim ve dünya çok daha farklı bir yerd. Şimdi, şehirler etrafında büyümüş ve Kütüphaneci'nin bulunduğu dağ unutulmuş, büyümüş, o kadar ki, tıkanmış bir patikanın sonunda durmak zorundayız. Kayalık çıkıntı bizi her iki taraftan da engelliyor, üzerimizde uzanan büyük ağaçlar bizi gölgede bırakıyor ve alçalan güneşin son ışınlarını gizliyor.

Motoru kapatıyor, ışıklar önümüzde neredeyse istila edilmiş yolda parlıyor. "Eğer beni buraya öldürmek için getirdiysen" çevirip gözlerini kısıyor ve benimkilerle eşleşen tek siyah gözünü görünce sırtıyorum- "bil ki üzerimde en az sekiz silah var ve sen daha kıpırdayamadan bağırsaklarımı deşerim."

"Ya buraya seni unutturmak için geldiysem?" Kendime engel olamayarak alay ediyorum.

Kaşları kalkıyor ve dudaklarında yavaş, emin bir gülümseme beliriyor. "O zaman bunu gerçekleştirmek için kullanabileceğimiz sekiz silahım var," diye teklif ediyor.

arabadan iniyor ve beni ağzım açık bir şekilde onun ardından bakakalıyorum. Silahlarını üzerimde kullanması, acı ve kan düşüncesi sikimi sarsarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Sikeyim.

Düşünmeyi bırak.

Eşimi güvende ve hayatımın dışında tutmaya çalışıyorum, onu lanet olası kötü dominatrix'im yaparak daha da içine sokmaya değil. Emniyet kemerimi çözerek onun arkasından dışarı çıkıyorum ve kapıyı kapattığımda onu yolda beklerken buluyorum. Tek gözü sarı renkte yanıp sönüyor ve karanlıkta neredeyse parlıyor, muhtemelen görmesini sağlıyor - şekil değiştiren olmanın avantajları. Neyse ki benim gece görüşüm de iyi, karanlıkta avlanarak geçirdiğim yıllar boyunca ustalaştığım bir şey. Arabasını kilitleyip ormana doğru yürümeye başlıyor, ben de hemen peşinden koşuyorum.

Kütüphaneci etrafındaki süperlerden hoşlanmıyor ama kimlerin taşınmış olabileceğini asla bilemezsiniz - vahşiler, başıboşlar, lanet olası fae'ler, hatta bir ejderha bile. Eşim belalı olabilir ama yine de incinebilir ve bu benim gözetimimde . Asla olmayacak. Canının yanacağı tek an, ben ona vururken ellerimin boğazına dolanması olacak.

Arkasından, kayaların, devrilmiş ağaçların ve devrilmiş köklerin etrafında kolayca manevra yaparken kışını izliyorum. Kahretsin, mükemmel bir kış var. Cehennem gibi şeftali gibi ve yuvarlak... Kahretsin. Şimdi onu çıplak olarak düşünüyorum. Battaniyeyi düşürdüğünde kendimi zar zor kontrol edebildim. Tüm mükemmel kıvrımları sergileniyordu, pembe uçlu meme uçları olan yüksek, büyük göğüsleri ağzım için yalvarıyordu. Sıkı, kıvrılmış beli birkaç yara iziyle kaplıydı, bu da beni daha da sertleştiriyordu. Ve amını benden gizleyen küçük bir kahverengi saç üçgeni vardı, arzusunun tatlı kokusu bana ulaşıyor ve kanımın kaynamasına neden oluyordu. O mükemmel. Hem de çok mükemmel.

Ona dokunmak, ruhumdaki karanlıkla onu lekelemek bile istemiyordum ama yine de karşı koyamadım. Eğer o adamlar içeri girmemiş olsalardı, onu hemen o anda alırdım. Yüzümü ve sikimi o daracık küçük amcığa gömerdim, ta ki o benimle başka bir nedenle savaşıya kadar. Kahretsin. Uzanıp sertleşmiş sikimi ayarladım, onu becerirken tırnakların sırtıma gömüldüğünü hayal ettim, defalarca içine girerken delinme izlerinden akan kanı

-

Remi önümde, "Düşüncelerini duyabiliyorum," diye mırıldanıyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Kıçıma biraz daha sert bakarsan düşeceksin."

"Aşık olunacak bir kış," diye takılıyorum hızlanıp neredeyse arkasından yürürken, nefesim boynunun dibinde geziniyor. "Özellikle de az önce düşündüğüm şekilde."

Artık kendime yardım edemiyorum. Uzak durmak, uzaklaşmak konusunda kendime ne söylersem söyleyeyim... Bunu bir kez yapabilecek kadar güçlüydüm, ama bir daha yapabilir miyim? Özellikle de o dudakları yedikten, onun şiddetini ve gücünü hissettikten ve eşimi tüm ihtişamıyla gördükten sonra? Gerçekten gidebilir miydim? Ama gitmezsem beni öldürür müydü?

Bana ihanet mi edeceksin?

Remi bana sevgi dolu, ilişkiye açık bir tip gibi gelmiyor ama yine de umudum var. Karanlık küçük bir dal ruhumun ve kalbimin etrafında dolanıyor ve bana denemeye değer olduğunu söylüyor.

", sapık, bu kadar yakın yürümene gerek yok," diye karşılık veriyor.

"Hayır mı?" Mırıldanıyorum. "Ama o zaman sen yürürken sana sürtünebilirim." "Ne tuhaf bir şey söyledin." Gülüyor. "Sen bu süper yaşlı yüzün

Tanrım, elindeki en iyi replik bu mu? Paslanmış olmalısın."

"Sende işe yaradı, değil mi? Neredeyse en az iki kez pantolonuna giriyordum." Sırıtiyorum.

Dönüyor ve beni durdurmak için parmağını göğsüme bastırıyor. Sırtarak küçük parmağa bakıyorum. Bu kadar küçük biri nasıl bu kadar güçlü olabilir? Sanırım insanlara göre uzun, ama benim kadar değil.

"Burada önemli olan kelime *neredeyse*, dostum," diye tersledi, ters ters bakarak. "Şimdi, nereye gidiyoruz?"

"Arkadaşımın evi." Elini tutup kaldırıyorum, hırıltısını duymazdan gelerek sırtına bir öpücük konduruyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirip yürüyebilmemiz için onu çeviriyorum. "Arkadaş biraz abartılı olabilir."

"Evet, bahse girerim sende onlardan pek yoktur," diye araya giriyor ve elini kurtarmak için çekiştiriyor ama onu ormanda gezdirirken elini daha sıkı tutuyorum.

"O ırklarımızın tarihçisidir. Ona Kütüphaneci diyorlar, tüm kehanetleri, tarihi ve geleceği elinde tutuyor. Irk çizgileri ve çalışmaları, her şey. Eğer konseyi durdurmanın bir yolunu bilen biri varsa, bu o ve kitapları olacaktır."

"Ve sen onunla daha önce tanıştın?" İç çekiyor, elini gevşetmeye çalışmaktan vazgeçiyor.

"Bir ya da iki kez, özellikle de çok uzun yıllar önce konsey için yeni yasalar yürürlüğe girdiğinde," diye cevap veriyorum. Daha fazlasını sormak istediğini hissediyorum,

Ama tam o sırada, yeşilliklerin arasından geçiyoruz ve Kütüphaneci'nin evi görünür hale geliyor.

Nefesi kesiliyor. "Vay anasını, bu herifin lanet olası bir kalesi var."

Kuleleri ve evet, hatta etrafında bir hendeği olan ortaçağ kalesine bakarken ağzının açık kaldığını görmek için dönüyorum. Kütüphaneci olabilir ama paranoyak kesin. Hatta ön taraftaki arazinin etrafına sihirli bir çit çekmiş ve üzerinde "Rahatsız Etmeyin" ve "İzinsiz girenler kurt adam tarafından öldürülecek ve yenecektir" yazan tabelalar asmış. Binanın kendisi koyu siyah ve aşırı büyümüş sarmaşıklarla kaplı, ki onun bir münzevi olduğunu düşünürsek bu şaşırtıcı değil. Bana çocukluğumu ve kardeşlerimi hatırlatıyor, bu da içime bir kayıp acısı gönderiyor. Acaba benden daha mı iyiler? Eşleri var mı? Onları buldular mı? Şanslarını benim kadar kötü mü harcadılar?

Sizin için yaratılmış o tek kişiyi bulmayı asla beklemediğinizde, insanların ne düşündüğünü umursamayla bırakır ve bunun yerine her şeyi kendiniz için yaparsınız.

"Benim bir kalem var," diye homurdanıyorum onun hayranlığını görünce. O da bana bakıyor.

"Bekle, gerçekten mi?"

"Evet, görmek ister misin?" Sırıyorum ve gözleri şüpheyile kısılıyor. "Pantolonumun içinde bir tane var." Bana yumruk atmaya kalktı, ben de yumruğunu yakalayıp onu bir ağaca yasladım ve vücudumu onunkine bastırırken sııttım. "Sadece takılıyorum, *aşkım*, bıçak gibi saplanma. Benim bir kalem var. Bir gün sana göstereceğim ve beni kalenin etrafında gönlünce avlayabilirsin."

"Kapa çeneni." Beni itmeye çalışıyor ve ben daha da yaklaşıarak dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Beni yakaladığında, benden nefret ediyormuş gibi sikeceğine söz verir misin?" Fısıldıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye cevap veriyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

"Vücuduna bunu söylemeyi dene," diye işaret ediyorum geri çekilirken, bana yaslandığını ve tüm zaman boyunca özgür olduğunu görmesine izin veriyorum. Bir bıçak fırlattığında gülüyorum, kapıya doğru ilerlemeden önce bıçağı savuşturuyorum ve onu takip etmesi için bırakıyorum.

Kapının üzerinde bir kilit var ama onu kolayca kırıp fırlatıyorum ve kapıyı iterek açıp sanki buranın sahibiymişim gibi içeri giriyorum. Kameralarının dönüp bana kilitlendiğini görüyorum, parlak LED ışıkları kayıta olduklarını bildirmek için yanıp sönüyor.

"Burası ürkütücü, bayıldım," diye fısıldıyor ve arkama dönüp baktığımda yanındaki bıçağı okşuyor.

"Onu bıçaklamak yok, ona ihtiyacımız var," diye hatırlatıyorum ona, tam da zincirlerin açılma sesi bize ulaşırken. Ön kapı açılıyor ve Kütüphaneci tüm çıplaklığıyla karşımızda duruyor.

"Misafir beklemiyordum," diye tersliyor bize bakarken. "Her zaman çıplak mı dolaşıyorsun?" İç çekiyorum.

"Benim kalem. Paskalya Tavşanı kılığında dolaşmak istersem dolaşırım. Sanırım bir sebepten dolayı buradasın, içeri gelsen iyi olur," diye hırlıyor ve içeri dalıyor.

Bir kolumu omuzlarına doladığımda Remi, "Ondan hoşlanıyorum," diyor.

"Yaparsın, *amore*. Huysuz ve deli... Sana mükemmel uyuyor." Bunun için sikime bir yumruk yedim.

Sonunda üzerine bir şey giydi. Üzerinde çiçekler olan lacivert ipek bir bornoz ama hiç yoktan iyidir. Remi'yi göğsüne bakarken yakalıyorum ve bizi kütüphaneye götürürken eğilip eğer bir fikir edinirse onu öldüreceğim konusunda uyarıyorum.

Bana gözlerini deviriyor ve küstahlığı yüzünden kışına bir şaplak atmak istiyorum, ama beni kız arkadaşımın görmesini istemediğim için bu seferlik bırakıyorum. Zifiri karanlık koridorda dolaşıyoruz. Şatonun bu kısmında elektrik bile yok. Elinde lanet olası bir şamdan tutuyor ve zengin eski sevgilisini öldürmüş boşanmış bir dul gibi ipek bornozunu giyiyor.

Bir süredir burada olmasam da yolu biliyorum, bu yüzden büyük, yazıyla yazılmış çift kapıya ulaşana kadar kızımın yanında yürüyorum. Konseyin bile buraya gelmemesi gerekiyor. Burası kayıtlar ve tarih için tarafsız bir alan. Kütüphanecinin asla taraf tutmaması ya da olaya dahil olmaması gerekiyor ve döndüğünde bu konuda zorlandığını görebiliyorum.

Beni içeri almak için çiğniyor.

"Seni buraya alırsam ortalığı karıştıracak mısın?" diye soruyor, parlak mavi gözleri beni olduğum yere kilitliyor. Uzun sarı saçları şimdi beline kadar uzanıyor ve Viking tarzında örülmüş. Yüzü kare şeklinde ama onu son gördüğümünden daha fazla kırıksıklığa sahip. Kimse Kütüphaneci'nin gerçekte kim olduğunu bilmiyor, ya da ben

onun gerçekte ne olduğunu söyle. Bizden önce buradaydı ve bizden sonra da burada olacak. Pek çok kişi onun tanrıların, Kaderlerin bir varlığı olduğuna inanıyor... Bazıları da kendisinin bir tanrı olduğunu düşünüyor.

Ona bir kez sordum, ama o sadece güldü ve uzaklaştı. Ukala herif.

"Muhtemelen." Remi sırtıyor ve derin bir kahkaha patlatırken kaşları kalkıyor.

"Ondan hoşlanıyorum. Siktir et, tamam. O konsey piçlerini zaten sevmiyorum. Hep ensemde, şunu yap, bunu yap... Sanki yapacak başka bir şeyim yokmuş gibi," diye söylenerek kapılara yöneliyor.

"Yapacak başka bir şeyin yok," diye takılıyorum.

Gözleri kısık bir şekilde bana döndü. "Evlat, beni test etme. Benim de herkes gibi hobilerim var."

"Hobiler mi? Ne gibi?" Remi merakla sorar.

"Örgü örmeyi seviyorum. Ayrıca suç ve seri katil dizilerini seyretmeye başladım." Adam omuz silkiyor ve kadın daha da geniş sırtıyor.

"Sanırım az önce kanka olduk." Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Tamam, Kitap Baba, hadi yapalım şunu."

"Kitap Baba?" diye tekrarlıyor ve bana bakıyor. "Evet, bunu Kütüphaneci'den daha çok sevdim. Bundan sonra bana böyle seslen."

"Sana Kitap Baba demeyeceğim," diye çıkışıyorum ve kapıyı iterek açarken iç geçiriyor.

"Bu tanrılar, her zaman çok ciddiler. Henüz dünyanın sonu gelmedi, yüz değiştirici, o yüzden rahatla," diye mırıldanıyor içeri girerken. Bunu yapar yapmaz parmaklarını şıklatıyor ve odanın etrafındaki tüm mumlar ve ışıklar yanıp sönerken, her birinin üzerine eski ahşap merdivenler yerleştirilmiş, yerden tavana kadar uzanan yüzlerce sıra kitaplığı aydınlatan bir vınlama duyuyoruz. Kütüphaneci için bir dairenin yerleştirildiği ortadan spiral şeklinde yayılıyor. Tahminimce ziyaretçileri caydırmak için, sadece kendisi için bir sandalyenin bulunduğu, yazı yazıp çalışabileceği bir alan. Yine, münzevi olmasının bir nedeni var, kıyafet giymemek gibi.

'Henüz değil' yorumunu görmezden geliyorum. Bin yıldır dünyanın sonunun geleceğini söyleyip duruyor. Remi bizi masaya kadar takip ediyor ve gözleri olduğu yerde dönüyor. "İşte Kitap Baba, orospuları böyle elde edersin. Onları büyük bir kütüphaneye getirirsin, kitap kokusuyla ıslatırsın ve tam burada becerirsin." Başını sallar ve ona bakar. "Yeteneklerinin önünde eğiliyorum."

Sırtarak ona bakmaya başlıyor, ben de yoluna çıkıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ona bir kez daha bakarsan seni parçalara ayırır ve bu kitaplara dağıtırım, anladın mı?"

Ellerini kaldırarak oturur. "Üzgünüm, güzel bir kadın görmeyeli uzun zaman oldu. Peki, sen neden buradasın?"

Remi'nin iç geçirdiğini ve uzaklaşmaya başladığını duyuyorum, bu yüzden ona geri bakıyorum. "Çok uzağa gitme, *aşkım*."

"Neden? Kitaplar beni öldürecek mi?" Sırtından, onda olduğunu bile bilmediğim bir bıçak çıkardı. Kolum uzunluğundaydı. "Sürtük, lütfen." Dönüyor ve yığınlar arasında dolanırken ıslık çalmaya başlıyor. "Vay be, ne kadın ama," diye mırıldanıyor Kütüphaneci, ben de ona ters ters bakıyorum. "Özür dilerim, özür dilerim."

"Konsey'i ilk seçtiğimizde yürürlüğe koyduğumuz yasaları içeren kitaba ihtiyacım var. Özellikle de bunların nasıl kaldırılacağına dair yasalar."

Kaşları kalkıyor ve öne doğru eğiliyor. "Evlat, neyin ?" "Lanet olası dünyanın harabeye dönmesini engellemek," diye mırıldanıyorum.

Sonra bana baktı. "Yaklaşan bir savaş var, bu kesin, ama konseyle değil. O iş halledildi, ama eğer seni daha iyi hissettirecekse..." Ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor.

"Bekle, ne demek ?" sesleniyorum.

REMI

Konuştuklarını duyabiliyorum ama kitap labirentine doğru yürüdükçe daha da sessizleşiyorlar. Güzel, o piçi öldürmeden ya da kemiklerinin üzerine atlamadan önce Khalid'den biraz uzaklaşmam gerek. Beni deli ediyor. Neden tekrar onunla gelmeyi kabul ettim ki?

Dikkatimi dağıtan kesinlikle karın kaslarıydı. Bu bir not olsun hanımlar, karın kaslarınızın sizi neredeyse öldürmesine izin vermeyin. Buna değmezler.

Parmaklarımı titizlikle temizlenmiş yığınlarda , rastgele dönüp karnımda beni kitapların arasında gezdiren bir çekişi takip ediyorum. Beni sürekli Tanrı'nın yüzüne doğru çekenin aksine, bu daha farklı, daha derin, sanki diğeri gibi ruhumun içinden değil de dışımdan geliyor. Onu takip ediyorum çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yok. Dönüyorum ve

Onları artık duyamayana kadar yığınlar arasında dolanıyorum ve Khalid'in gürleyen temposu azaldığında yığılıp iç çekiyorum.

Bunun ne kadar kaçınılmaz olduğunu neredeyse hissedebiliyorum. Ya birbirimizi öldürerek ya da beynimizi sikerek patlayacağız. Açıkçası, bu noktada, ikisine de varım. Ama o kadar da kötü biri değil, değil mi? Evet, o bir pislik ve benimle flört ediyor ve muhtemelen işim yüzünden beni öldürttü, ama bunu ben seçtim. Benden başka kimse bana bir şey yaptıramaz. Gelmek istemeseydim, giderdim ve o beni asla bulamazdı. Ama kendimi durduramıyorum. Kaşımam gereken bir kaşıntı varmış gibi, beni nereye götürdüğünü görmek için bu yolu takip etmeliyim, çünkü bu ondan ya da benden daha büyük ve eğer haklıysa... Konsey kendi türümüze zarar veriyorsa, o zaman bedeli ne olursa olsun durdurulmalılar.

Çekiş gittikçe güçleniyor, ta ki neredeyse koşana kadar, ama ona ulaşmadan önce gözlerim bir kitaba takılıyor ve kendime engel olamıyorum, durup dönüyorum. Devasa kitap eski ve siyah, üzerinde altın rengi yazılar var ve üzerindeki tek kelime 'Düşmüş Tanrılar'.

Kütüphaneci Halid'e böyle seslenmiyor muydu? Nedense kitabı çıkarıp deri kapağını okşarken üzerindeki tozu üflüyorum. Önemli olduğunu hissediyorum. Etrafıma bakıyorum ama oturacak bir yer yok, bu yüzden acımasız çekiştirmeyi görmezden geliyorum ve yere bağdaş kurup oturuyorum. Büyük, kubbeli tavan, tahminimce yıllar boyunca savaşlardan, ölümlerden ve doğumlardan sahnelerle boyanmış. Yukarıda her türlü yaratık tasvir edilmiş. Kitap yığınlarının üzerindeki duvarları bile göremiyorum ve her şey yankılanıyor. Burası ne kadar büyük?

Sonsuz, sanırım.

Kapağı açtığımda, ilk sayfadaki neredeyse solmuş el yazısını fark ediyorum. "Yedi orijinal, şimdi düşmüş tanrının doğumu, yaşamı ve tarihi." Huh. Sayfaları çeviriyorum. Çizimler ve karalanmış sonsuz notlar var. Bunu Kitap Baba mı yazdı? Eğer öyleyse, Halid'i nereden tanıyor... Yaşlı olduğunu söylemişti ama okudukça çenem düşüyor. Herkesten önce doğmuş. Görünüşe göre yedi kardeşten biri, zalim ve talepkâr olarak tanımlanan Titan ebeveynlerden doğmuş. Oğullarının güçlerini ve bu dünyayı yönetmelerini istiyorlardı. Götün teki olmasına şaşmamalı. Aile portresi gibi görünen bir sayfada duruyorum. Yedi tane yakışıklı adam-tanrı var ama Halid'i göremiyorum. Sonra yüzünün değiştiğini hatırlıyorum. Bu daha önce miydi, yoksa bir deri mi giyiyor? Bir şey dikkatimi sağ taraftaki yalnız figüre çekiyor ve parmağımı öfkeli görünen adamın üzerinde gezdiriyorum. Çok yalnız görünüyor ve eğer bir deri ... onun yanında kendisi bile olamamak ne kadar üzücü.

Ailesi. Portre renkli değil, bu yüzden saçları uzun ve siyah, gözleri de öyle, ama uzun boylu ve siska ve onu hayal ettiğim gibi değil.

Başımı sallayarak devam ediyorum, düşmanım hakkında öğrenebildiğim kadar çok Şey öğrenmek istiyorum. Eskiden düşmanım olan ve gelecekte de olabilecek adam hakkında. Tanidik olmayan adamların isimlerini ve ne olduklarını geçiyorum - bir ejderha, bir vampir, bir deniz tanrısı ve bir güneş tanrısı, Khalid'e gelmeden önce.

Khalid - Skinwalker.

İstediği zaman yüzünü değiştirebilen bu tanrı, kolayca arka planda kaybolabilir ve herhangi bir orduya ya da gruba sızabilir. Danışman, koca ve hatta kral kılığına girerek krallıkları devirmiş, liderlerini zehirleyip öldürmüş, savaşları daha başlamadan durdurmuştur. Tarih boyunca, dokunun içine dokunur ama asla kendisi olarak değil, başkalarının yüzlerinde. Ancak, en başından başlayalım...

Bu kelimelerden yayılan acılı yalnızlık karşısında nefesimi tutuyorum. Onca yıl, bu dünyada yürüdü ama asla kendisi gibi olmadı. Herkesi kol mesafesinde tutmuş olmalı, asla yakınlaşmamış... asla kimsesi . Tıpkı benim gibi. Belki de düşündüğümden daha çok benziyoruzdur. Buz gibi kalbimi istila eden yumuşak duyguyla başımı sallayarak, karalanmış metni okumaya devam ediyorum.

Khalid, Titan ebeveynlerinin ikinci doğan oğludur. G  leri, Ancak, kardeşlerinin aksine, yedinci yılında ailesi tarafından kendini kanıtlaması için savaşa zorlanana kadar ortaya çıkmadı. Yenilgiye yaklaşırken diğer savaş ya dokundu ve derisi erimeye başladı.

Kahretsin, bunu yedi yaşında yaptiğını düşünsene! Berbat durumda olmasına . Ailesi çok sevinmişti, bir insandan daha iyi olamayacağından korktukları ikinci oğullarıyla ilk kez gurur duyuyorlardı. Ancak bu savaştan sonra güçleri test edildiğinde yeniden ortaya çıkmadı. Diğer çocuklarının hepsi yetenekliyken, bir oğullarının olmasıyla yaşadıkları hayal kırıklığının öfkesiyle doluydular.  zerine gazaplarını saldılar.

Midem bulanıyor ve başımı kaldırıp Halid'e doğru bakıyorum. Tanrım, o zavallı çocuğa ne yapmışlardı? Kendi ailesine!

Annesi, güçlerini ortaya çıkarmak için onu tekrar stresli, ölümle burun buruna bir duruma sokma fikrini düşündü. Ancak babası onunla d v ş p onu yendiğinde bu gerçekleşmedi. Birçok kişi bunun nedeninin çabuk öfkelenen ve çok acımasız olan babasına zarar vermekten korkması olduğunu düşünüyordu. Bunun yerine, ailesi çocuğa işkence ederek başka yaklaşımlar denedi. Onu nehirde boğdular. Sadece tanrılar gibi yeniden doğması için . Günler sonra

Yedinci günlerinde başarılı bir yöntem bulana kadar bu güçleri ondan çekip almak için farklı işkence teknikleri kullanıldı.

Midem bulanıyor ve genç, korkmuş Khalid'in onu sevmesi ve koruması gereken insanlar tarafından dövüldüğü, boğulduğu ve öldürüldüğü görüntüler zihnimi dolduruyor. Peki kardeşleri neredeydi?

Khalid, diğer kardeşlerinin haberi olmadan, şimdiye kadar duyduğumuz ya da gördüğümüz en korkunç acı ve işkenceye maruz bırakıldı. Kardeşleri onun garip ve sessiz olduğunu düşünüyordu, çünkü o gittikçe içine kapanıyor ve neredeyse tek kelime bile konuşmuyordu. Ancak kardeşlerin en büyüğü içeri girdiğinde annelerinin onun yüzünü bıçakla oyduğunu görünce burunlarının dibinde neler olduğunu anladılar. Ebeveynlerine duydukları nefretle bir araya gelen kardeşler, Khalid'i onlardan korumaya yemin ettiler ve öyle de yaptılar, onların gazabına uğramasın diye. Ama artık çok geçti, çocuk değişmişti; daha karanlık, daha öfkeli ve sadece kardeşlerinin yatıştırabildiği ölümcül bir nefretle doluydu. Bu öfke nöbetlerinde yüzü değişirdi ve böylece ebeveynleri mutlu olurdu. Kardeşler büyüdüler ve emirlere uydular, her zaman birlikte kaldılar ve yıllar boyunca birçok savaş ve muharebe kazandılar. Ancak, kısıtlamalardan bıkmaya başladılar. Bundan sonra, bir plan oluşturuldu, ancak kaçmadan birkaç gün önce kardeşler büyük bir kayıp yaşadı. Kardeş olarak evlat edindikleri insan öldürülmüş, kardeşlere onlardan asla kurtulamayacaklarını göstermek için ebeveynleri tarafından cehennem ateşine atılmış. Öfkelenen kardeşler ebeveynlerini öldürdü ve kaybettikleri kız kardeşlerinin acısıyla dolup taşarak dünyada tek başlarına dolaşmaya başladılar.

Bir damla gözyaşı sayfaya düşene kadar ağladığımın farkına bile varmıyorum. Başımı kaldırıp, dudaklarım titrerken onları siliyorum. Aman Tanrım. Tanıştığım adam için duyduğum üzüntünün altında öfke, o ebeveynlere ve ona yaşattıklarına karşı lanet bir nefret yatıyor. Yüzünü hiç takmamasına şaşmamalı, muhtemelen onların işkenceleri ve acılarıyla şekillenen güçlerini kullanmamaktan korkuyor. Derinlerde bir yerde ruhum onun için titriyor, onu sarıp sarmalamak ve bir daha asla başka birinin onu incitmesine izin vermemek istiyorum. Ama tam da bunu yapmayacak mıydım? Onu konseye teslim etmeyecek miydim?

Şimdi nasıl yapabilirim?

O da benim kadar kırılmış. Sevdiği ve güvendiği kişiler tarafından ihanete uğramış, kendini korumak için bu dünyada tek başına yürüyor. Avlanmak ve öldürmek, nasıl yapılacağını bildiği tek şey.

Bizler aynı bütünün iki yarısıyız.

Daha fazla okuyamayarak kitabı kapattım, yerine koydum ve ekiştirme yeniden başladı. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve sırf beni rahat bıraksın diye beni istediği yere götürmesine izin vermeye karar veriyorum. Beni bir dizi parşömenin önünde durduruyor ve tozlu, eski kâğıtlara bakıyorum. "Ne var, pislik? Bunu söyleyen bir işaret yok mu? İşimi kolaylaştırma," diye homurdanıyorum, ellerimi en alttan başlayarak satırların üzerinde gezdirirken. Yolun yarısına geldiğimde, enerjiyle titreşiyor gibi görünen bir tanesinin üzerinde duruyorum.

Tamam o zaman.

Çıkarıp dikkatlice açıyorum, kâğıt ellerimde ağırlaşıyor ve kendimi çok önemli hissediyorum. Üstünde bir numara ve altında bir kehanet yazıyor. Harika. Gözlerimi üzerinde gezdiriyorum ve sonunda donup kalıyorum. Dünyanın sonuyla ilgili ve bir merdivenin dibinde yerde yatan bir adam ve onun üstünde, en üst basamakta bir kadın var. Ama ikisinin de altında on iki kişilik bir daire var. Altı erkek, altı kadın. Hepsi de büyüyle çevrelenmiş. Bir kurt. Bir ejderha... Kahretsin.

Bunlar erkek kardeşler mi? Kadınlar kim ve bu ne anlama geliyor?

Khalid'in dünyanın sonunu durdurması mı gerekiyor?

Ve neden gözlerim onun yanındaki figüre takılıyor? Pençeli elleri, uzun, sıska vücudu ve havaya uzanan boynuzları olan kadın figürü... tıpkı benim yaratığım gibi?

Vay anasını.

"Amore?" diye bağılıyor, ben de parşömeni yuvarlayıp yerine koyarak uzaklaşıyorum.

Hayır, siktir et.

Evren bunun için spoiler alarmı falan vermeliydi. Başım önümde, Khalid'in her zaman nerede olduğunu bilme hissinin beni onun önüne kadar çekmesine izin vererek yığınlar arasında aceleyle ilerliyorum. Beni gördüğünde kaşlarını çatıyor ve ben yutkunuyorum, gözlerim Kütüphaneciye gidiyor, o da iç çekip başını sallayarak ayağa kalkıyor.

"Hmm, ilginç," diye mırıldanıyor. "Tamam o zaman." Khalid yüzünde endişeli bir ifadeyle bana doğru gelirken o arkasını dönüyor ve bir çekmeceyi karıştırmaya başlıyor.

"Ne oldu? İyi misin?" diye ciddi bir şekilde soruyor, endişesi sesinden belli oluyor. Elimde olmadan ona bakıyorum. Hayatını öğrendikten sonra... ondan nasıl nefret edebilirdim?

"Peki," diye törpölüyorum ve o da bana doğru yaklaşıyor, yüzümü incelerken bir parmağıyla çenemi geriye doğru itiyor.

"Yalancı. Ne gördün, *aşkım*?" diye mırıldanıyor.

"İşte," diye araya giriyor Kütüphaneci, biz sendeleyip geri çekilinceye kadar bir elini aramıza sokuyor. Elinde bir kolye var. Uzun zincirli altın bir kolye ve dibinde kilitli bir tılsım var. Bana doğru salladı. "Al bunu, ihtiyacın olacak."

"Ne için?" Yumuşakça soruyorum.

" zaman, . O zamana kadar... al , tamam mı?" Bana doğru fırlatıyor ve ben de otomatik olarak yakalıyorum. Gücü var, bunu hissedebiliyorum, ama tenime değdiğinde, bir amaçla mırıldanıyor gibi görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum, garip sessizliği doldurmaya çalışıyorum.

"Aww, onu sevdim. Bana hiç mücevher vermiyorsun," diye şımarıkça takılıyorum.

Seyircilerimizi umursamadan gözlerini bana dikeyyor ve eğiliyor.

"Sana lanet bir kolye vereceğim, *amore*," diye homurdanıyor, ne demek istediğini anlamam için elini esnetiyor. Gözlerim büyüyor ve boğazımdaki elini ne kadar sevdiğimi hatırladıkça nefesim hızlanıyor...

"İstediğini aldın mı?" Mırıldanıyorum, hayvanlarım beni onu kızdırmaya teşvik ederken pençelerim içimde geriliyor.

"Evet, hadi gidelim." Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Seni gördüğüme sevindim diyebilirim..." Kütüphaneciye bakarken sözlerini yarıda kesiyor.

"Sen de evlat." Bizi dışarı kadar takip etti, ama ön kapıda durdu ve bize baktı. "Kaderle savaşmayı bırak. Geleceği kurtarmak için geçmişini affetmelisin." Bu şifreli mesajla kapıyı yüzümüze kapattı.

Khalid beni arabaya kadar geçirirken "Siktiğimin ucubesi," diye mırıldanıyor ama yol boyunca sadece yüzünün yan tarafına bakıyorum. Fark ediyor ve kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Ne var, *amore*?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum hemen ve kalbim sıkışırken bile bilerek başka tarafa bakıyorum. Etrafındaki duvarlar, sadece sevilme isteyen bir çocuğun siyah gözlerine bakmaya devam ettikçe daha da yıkılıyor. Dünya onu incitti ve kırdı... Ben de aynısını yapabilir miyim?

Arabaya ulaştığımızda, binıyorum ve sessizce ormandan uzaklaşıyorum, ama artık karanlık. Gecenin bir yarısı. "Neden kenara çekmiyorsun ve biraz dinlenmiyoruz?" diye öneriyor.

Sessizce başımı sallıyorum ve öyle de yapıyorum, arabayı ağaçlarla çevrili bir ormana çekiyorum. Kapıyı kilitleyip arkaya geçiyorum, koltukları indiriyorum ve silah depomun üstünde tuttuğum battaniyeleri ve bir yastık alıyorum. Hey, avlanırken arabamda ilk kez kamp yapmıyorum. Ona bir tane verip kendiminkini yere seriyorum. Ben botlarımı çıkarıp yastığının altına bir bıçak koyarken o da benim yanımda aynısını yapıyor ve yere uzanıp tavana bakıyor.

Kafam karıştı.

"Tamam, bu sessizlik beni korkutuyor. Beni tehdit etmiyorsun ya da öldürmeye çalışmıyorsun, sorun ne?" diye soruyor.

"Sadece yorgunum," diyorum ona ve sonra dönüp gözlerimi kapatıyorum ve uyumaya çalışıyorum. Ama farkındalık ve uyku arasındaki o yerde, onu görmeye başlıyorum. Sırtı bana dönük, daha genç, daha küçük ama o olduğunu biliyorum. Kanlar içinde ve bir direğe bağlı, kolları yukarıda, bir kadın elinde bıçakla ona doğru geliyor.

Beni uyandırıyor ve bir kez gözlerim yaşararak ağır ağır nefes alıyorum, kalbim ağrıyor. Kolları beni sarıyor ve o karanlık gözlere bakana kadar beni döndürüyor. Yüzümü arıyor, kendi gözleri de korkmuş. "Remi, konuş benimle," diye yalvarıyor. "Sorun ne?"

Ne zaman bu kadar yaklaştık? Şimdiden kalçalarımın arasına girdi ve ben aldırımıyorum. Daha da kötüsü, ağzımın açıldığını ve söylememem gereken sırları döktüğümü hissediyorum. Ona ne okuduğumu söyleyemem, henüz değil, bu yüzden onun yerine, onun ve benim dikkatimi dağıtmak için başka sırlar dökülüyor.

"Sürümün kâbusları," diyorum ona.

Gözleri kısılıyor ve yüzüme bakıp beni orada tutuyor. "Anlat bana." "Onlar... benden nefret ediyorlardı. Kaplanım yüzünden. Ben bir ucubeydim. Yapmamaya çalıştım

Be, güçlüydüm ama yine de beni omega yaptılar." Konuşmayı kesmeye çalıştım ama o siyah gözler ve etrafımızdaki karanlıkla ilgili bir şey daha fazla dökülmeme neden oldu. "Ben onların kum torbasıydım. Bana istediklerini yapmalarına izin verdiler ve onlarla savaşmama ya da onları durdurmama izin verilmedi, yoksa daha kötü yaralanabilirdim."

Hırlıyor ve ben gözlerimi kapatıp tekrar açıyorum, yaşadığım şeyden utanmak istemiyorum. Anladığımı biliyorum ve bazen acının paylaşılması gerekir. Şimdi başladım, duramıyorum. Tüm hayatım boyunca doldurduğum bir rezervuar gibi içimden taşıyor ve rahatlama arıyorum.

"Yıllarca sürdü ama ben gittikçe güçlendim ve bir kurda dönüşüp değişebileceğimi fark ettiğimde benden daha çok nefret ettiler. O gece neredeyse ölüyordum. Ama on beşinci doğum günümde işler kötüye gitti, gerçekten kötüye. Ormanda tek başımaydım, sık sık yaptığım gibi onlardan saklanıyordum, o zaman... beni bulduğunda." Nefesimi içime çekiyorum. "Sürünün infazcısıydı, alfa olma yolunda ilerleyen bir betaydı. Çocukluğumdan beri benden nefret ederdi, bana karşı acımasız olmak için elinden geleni yapardı ama artık daha büyüktü ve gücü vardı. Bana tecavüz etmeye çalıştı." Sesim ölü, düz. "Kıyafetlerimi yırttı... ama ona izin veremezdim. bir ses izin vermedi. Ona vurdum. Uçtu gitti ve

onun kurduna dönüştü. Çılgına döndü ve beni çekiştirerek parçalara ayırdı. O kadar güçlü ve iriydi ki, pençelerinin derimi parçaladığı hissini hatırlıyorum. Beyaz ağzı kanımla kaplıydı, sarı gözleri bana kilitlenmişti, kendi ölümüm gözlerinde yankılanıyordu. Değişemedim bile. Kan kaybediyordum, ölüyordum, bunu hissedebiliyordum... Sonra karanlıkta aklıma bir şey geldi. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir şey ve serbest kaldı. Onu öldürmek istedi, ama durdurmaya çalıştım... Yapamadım. Çok güçlüydü. Bayılmışım ve uyandığımda onun parçalanmış, yarısı yenmiş bedeninin üzerinde duruyordum, dudaklarım onun kanıyla kaplıydı ve ağzımda onun etinin tadı vardı. Bir yıl geçmeden, önceki yılı benim yaptıklarım yüzünden hayatımı cehenneme çevirerek geçiren diğer beta olan kardeşi alfa oldu. Bazıları yaptığım şeye nefsi müdafaa diyordu ama o bunlara asla inanmadı. Kardeşini öldürmenin bedelini ödemem gerektiğini düşünüyordu. Eski alfa onu bana daha fazla işkence yapmamaya, bunun yerine beni dışarı atmaya ikna etti. Benimle işinin bitmesi için, beni bir yabancı olarak yaşamaya mahkûm etti... yapayalnız bir sokak köpeği." Bir nefes çekiyorum. "Geçmişimde öyle dehşetler var ki. Bana neden avlandığımı soruyorsun. Çünkü başka seçeneğim yok. Çünkü içimdeki bu şey durmama izin vermiyor. Onun ihtiyaçlarını karşılamak zorundayım, yoksa vicdan azabı duymadan öldürür ve masumları öldürür." Gözlerimi kırıştıırıp yüzüne bakıyorum. "Bir canavara dönüşmekten korkuyorum."

"Bir canavar bundan korkmaz," diye mırıldanıyor çenemi daha sert kavramadan önce. "Onu senin için öldüreceğim. Sana zarar veren herkesi öldüreceğim. Buna yemin ederim, Remi."

Başımı sallıyorum, ama beni daha sert kavırıyor, tam acının sınırında. Kıvılcımı içime akıyor ve nefesimi kesiyor. Yaratığım yüzeye çıkıyor, beni korumak, o acıyı hissetmek istiyor, ben onu zapt etmeye çalışsam da o siyah gözlerin altında çırpınıyorum. "Yapacağım. Acı içinde ölecekler, dudaklarında senin adınla af dileycekler. Saatler süren işkenceden sonra onları parçalara ayıracağım. Senin hissettiklerini bilecekler, ama on kat daha kötüsünü." Daha yakına eğiliyor. "Söz veriyorum."

Öldürmekten bahsetmesi, bunun mahrem detayları ve yumuşak ama korkunç vaadi, yaratığı serbest bırakıyor. Yıllarca kendimi tuttuktan, güçlü olduktan sonra, zayıf bir anımda ortaya çıkıyor. Ben çılgık atarken o geriye savruluyor, kollarımı kendime dolayarak onu durdurmaya çalışıyorum.

"Remi!" diye kükrüyor, bana doğru uzanıyor.

"Yapma!" Varlığının son kırıntısıyla onu geri tutarken yalvarıyorum. Pençeleri yanlarımı yırtıyor, serbest bırakılma arzusuyla beni içten dışa doğru parçalıyor. Unutulmaz çığlıkları kulaklarımı dolduruyor, kana susamışlığı içimde kabarıyor. Öldürmek için. Avlamak. Yemek. Yok etmek. İçsel bir savaşa kilitlenmişken bu düşünceler zihnimde tekrar tekrar dolaşıyor. Khalid'in gözleri hep üzerimde. Endişesini ve çaresizliğini hissediyorum.

Ona zarar verenlere zarar verme ihtiyacı çok büyük. Öldürmeliyim ve şimdi, ama etrafımdaki tek kişi Khalid ve onu öldüremem. "Yardım edin." Sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkardım, şimdiye kadar yardım istediğim tek zamandı.

"Nasıl?" diye soruyor, ben acı içinde kıvrılırken köşeden beni izliyor, yarattığı uzak tutmaya çalışıyorum. Yan yatıyorum, nefes nefese, acı içinde kıvrılıyorum.

"Öp beni!" Neredeyse çığlık atacaktım.

Gözlerini kırıştırtıyor ama tereddüt etmeden çenemi kavırıyor ve beni öpüyor. Sertçe. Yaratık duraklıyor, öfkesini durduruyor ve onun yerine ona odaklanıyor. Karnımda biriken arzuya, bedenimin verdiği tepkiye... Ve işte böyle, tekrar dönüyor.

Şehvet için.

Onu becereceğim... Onu öldürmekten daha iyi.

11

KHALID

S Tadı acı ve kan gibi ve içimdeki karanlık bundan hoşlanıyor. Onun acı çığlıklarını duymak, gözlerindeki korku ve dehşeti görmek hoşuma gidiyor. Acı çeken vücudunun titremesini hissetmek. Ben hasta bir piçim.

Ağzımın içinde inliyor ama geri çekildiğimde elimi itiyor. "Evet, böyle," diye yalvarıyor ve gözlerinde gerçeği görüyorum - buna ihtiyacı var. Sonra açıklayabilir. İkimizin de çok istediği bir şeyken onu geri çevirmeyeceğim. Kulüpte göz göze geldiğimiz o andan beri. Sanırım ikimiz de sonumuzun buraya geleceğini biliyorduk.

altımdayken ve sikim içine gömülüyken.

Onu sırtüstü çevirip ellerini tutuyorum, başının üzerine çekiyorum ve nefes nefese kalıp bana doğru eğilirken koltuğa çarpıyorum. Ellerimden birini birleşik bileklerinin etrafında tutarak acının eşliğinde sıkıyorum, onu tekrar öpüyorum, dudağını emmeden önce ısırıyorum ve çekerek geri çıkmasına izin veriyorum. Her iki gözü de benimkiler gibi simsiyah. Bana sürtünürken bacakları etrafımı sarıyor, her zaman istediğim her şeyle beni kızdırıyor.

"Becer beni," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

Bileklerindeki kemikleri birbirine geçirerek ona gücümü hissettiriyorum. Daha öncekilerin aksine, korkmuyor. Hayır, bana doğru yuvarlanıyor, daha fazlası için yalvarıyor, sakladığım acıyı ve karanlığı istiyor. "Evet, daha fazla, acıt. Kanımı dök. Bırak vücudumdan aşağı akmasını izleyeyim." İnliyor ve sikim kotuma rahatsız edici bir şekilde baskı yaparken kalbim yerinden fırlıyor.

Kahretsin, o çok mükemmel.

Onu eğilimlerimle korkutmak istemiyorum, bu yüzden tam canavarın ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim, ama tadına bakabilir. Bakalım hayatta kalabilecek mi? Sonunda dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum ve dillerimizi birbirine doluyorum, ikimiz de hakimiyet için savaşıyoruz. Beni kendine doğru çekiyor, ben uzaklaşırken dişleri dudağıma saplanıyor ve hırlayarak kanımın tadını alana kadar daha sert ısırıyor. Bakırımsı tat beni şehvet dolu bir sisin içinde patlatıyor.

Aşağı uzanarak elimi gömleğine sokuyorum ve vücudundan çekip çıkarıyorum. Onu sutyeniyle bırakıp atarken nefesi kesiliyor ama ben onu çıplak istiyorum. Tüm o kıvrımları ve kasları tekrar görmek ve o inanılmaz göğüsleri merhametime bırakmak istiyorum. Sütyenin önünü koparıp atıyorum ve sonra geri çekiliyorum, ısırığından dilime kan damladığını hissederken ellerimi orada tutması için onu gözlerimle uyarıyorum. Kanlı dudaklarını yalıyor ve inliyor, ben topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken kalçaları yuvarlanıyor.

Pantolonunun düğmesini açıyorum ve kalçalarının üzerinden çekiyorum. Bana yardım etmek için pantolonu kaldırıyor ve ben de aşağı çekip çıkarırken dudaklarımı kalçasında gezdiriyorum. Önümde sadece küçük bir tangayla yatıyor, ben vücudunu incelerken onu da çekip arka cebime atıyorum. Çok güzeldi. Kanla kaplı tatlı vücuduyla daha da güzel görünüyordu, ama bu kıvrımlar... Kahretsin, neredeyse pantolonuma boşalıyordum. İçine girmek için sabırsızlanıyorum, ama onu tatmak, o şımarık küçük meme uçlarını ağzıma almak istiyorum. Diş izlerimi görmek için. Onu becerirken göğüslerinde, kalçalarında ve kıkırda kemer izlerimi görmek. Acıdan damladığını görmek için.

Benim her zaman olduğum gibi, onun da deliliğin bıçak sırtında olmasını istiyorum, çok fazla ve sadece yeterli arasında bir yerde yakalanmasını.

Hırlıyor ve dişleri dudaklarının üzerine sarkıyor; kaplan mı kurt mu? Bilmiyorum ama onları tenimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Hiç şekil değiştirenim olmadı ama ısırmayı ve sert sevişmeyi sevdiklerini biliyorum. Kahretsin. Sevgilim beni öldürecek ve ben daha ona dokunmadım bile.

"Bakmayı bırak ve hareket etmeye başla," diye emrediyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Bana karşı küstahlaşma, aşkım," diye çıkışıyorum.

"Yoksa ne olur?" Sırıttıyor ve ben izlerken ellerini karnından aşağı indirip tekrar yukarı kaldırıyor, iri göğüslerini avuçluyor ve meme uçlarını sıkıyor. Ben serbest bırakılmış bir tehlikeyle titreşirken gözleri bana kilitlenmiş durumda. Kalçalarını ayırıyor ve güzel pembe amını görmeme izin veriyor. Sağ eli karnından aşağı kayıyor ve dudaklarını ayırıyor, güzel amını kaplayan ıslaklığı ve dişlerim ve dudaklarım için yalvaran kapüşonlu klitorisini görmeme izin veriyor.

"Çek ellerini, sen benimsin." Talebimle onu kamçılıyorum ve o da sırtıttıyor, hatta elini bir velet gibi amından aşağı kaydırıyor.

Hayır, bu benim işim. Başka hiçbir şeyden zevk almıyor, kendinden bile. Ellerine tokat atıp yırtık gömleğini tutuyorum. Bir şerit yırtıyorum, iki elini tutup bağıyorum ve sonra tekrar başının üstüne koyuyorum. Mırıldanıyor ve bana sürtünüyor, göğsü benimkine sürtünüyor. Arkama yaslanıp dişlerimi göğsünde ve göğüslerinin etrafında gezdirdikten sonra meme uçlarından birini ağzıma alıyorum, teninin tatlılığını tadıyorum, inleyip dişlerimi daha derine sokuyorum.

"Khalid." Ağzımın içinde daha da yükseliyor. "Daha sert, şimdi acıt," diye hırslıyor ve içinden geçen her neyse onunla savaştığını hissediyorum, bu yüzden derisini kırana ve kanını tadana kadar daha sert ısııyorum. Kendi karanlığım onu parçalamam, çığlıklarının arabada yankılanmasını duymam için çığlık atıyor, ben de geri çekiliyorum, ıslak, sivri meme ucunu çevreleyen kanayan diş izlerine bakarken sırttan dudaklarımı yalıyorum. Sahiplenme duygum içimde kükrüyor ve kan damlacıklarının yavaşça çıplak göğsünden aşağı akmasını izlemeden önce diğerine de aynı muameleyi yapıyorum. "Daha fazla," diye talep ediyor, neredeyse çığlık atıyor, benim için kıvranıyor. "Becer beni, parçala beni."

"Kahretsin, beni baştan çıkarma," diye hırlayarak vücudunu yalıyorum, amına ulaşmadan önce dilimin altında titrediğini hissediyorum. Miskinin tatlı kokusu bana ulaşıyor, ben de içime çekiyorum, koklayabildiğim tek şey o olana kadar ciğerlerime çekiyorum ve sonra kedi dudaklarını ayırıyorum ve tadabildiğim tek şey o olana kadar dilimi yarığından aşağı sürüklüyorum. İnliyor, ağzımla tekrar buluşmak için kalçalarını kaldırıyor. Kızım yumuşak istemiyor, sert ve acı istiyor, ben de öyle, ama bu aynı zamanda eşimle ilk seferim ve yapamadığım her şeyi yapmak istiyorum. Boşalırken yüzüme binmesini izlemek, parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissetmek, dar amının kan ve dölle kaplandığını görmek gibi. Onu kimsenin yapamayacağı kadar yükseğe çıkarırken çılgına dönmesini izlemek. O kadar iyi ki, acıtıyor.

Amını yemeyi en sevdiğim şeymiş gibi yalayarak, dilimi içine sokmadan önce klitorisini tekrar tekrar kırbaçlıyorum. İnliyor,

amını yüzüme doğru itiyor, kalçaları başımın etrafında kenetleniyor. Güzel. Lanet olsun, isterse beni öldürebilir, bu amcığı yalamama engel olamaz.

Dilimi düzleştirerek kıkına doğru sürüklüyorum, bir parmağımı amına bastırmadan ve hiçbir uyarıda bulunmadan içine sokmadan önce onu dağınık ve hızlı bir şekilde yiyorum. Ben hırlarken haykırıyor, sıkı kanalının parmağımın etrafında büzüldüğünü hissediyor, ben de çekiyorum ve bir tane daha ekliyorum, dar amını horozumla yapacağım gibi geriyorum.

Yüksek sesle mırıldanıyor, ben klitorisini ağzıma alıp hafifçe ısırmadan önce dilime sürtünüyor. Bir çığlıkla boşalıyor, amcığı parmaklarımın etrafına kenetleniyor, umutsuzca yüzüme biniyor, ekstra baskı uyguladığımda bile, geri çekilip daha iyi öpmeden önce neredeyse klitorisinin derisini kırıyor. Başımı kaldırıyorum ve serbest kalışının tatlılığını derin bir nefesle çekiyorum. Parmaklarımı serbest bırakıp, kıkına doğru sürüklemekten ve bir parmağımı oraya bastırmadan önce aramızdaki ıslaklığı izliyorum.

"Siktir, evet, sok onları. Acıtsın," diye talep ediyor.

Kahretsin.

Ben de öyle yaptım, küçük dar kıkına soktum. Onları çekip içine soktuğumda benim için çırpınıyor, canı yanıyor, ama onları yapışmış bedeninden kurtarmadan önce dar küçük kıkını okşarken sadece coşkuyla haykırıyor. İnliyor ve onları temizliyorum, sonra karnını öpüyorum, göğsündeki kanı kucaklıyorum ve ayrılmış dudaklarıyla buluşuyorum, dudaklarımda kanını ve salınımını tatmasına izin veriyorum.

Bacakları tekrar etrafımı sararken inliyor, bağlı elleri boynuma dolanıyor ve beni daha yakına sürüklüyor. Homurdanarak onu sertçe öperken aramıza giriyorum, kot pantolonumu açıyorum ve sikimi çıkarana kadar aşağı itiyorum. Dudaklarımı ayırıp ona, o dolgun, çiğ dudaklara ve vahşi, karanlık gözlere bakarken derin bir nefes . İstismara uğramış göğsünü kaplayan kan... Kahretsin. Neredeyse tam burada üzerine dökülecektim ama sikime ihtiyacı var ve onu sürdüğünü görmek istiyorum. Ben onu becerirken o yumuşak, sıkı ipeğin beni bir mengene gibi sardığını hissetmek.

Sabırsızca ileri atılıyor, vahşi bir hayvan gibi boynumu ısırıyor, başı bir o yana bir bu yana savruluyor. Başının arkasını kavrayıp onu cesaretlendiriyorum, kanımın aktığını ve derimin yırtıldığını hissediyorum. Acı içime işliyor ve gözlerim kapanana kadar zevkle karışıyor. Onu becerme ihtiyacıyla başını saçlarından tutup geriye çekiyorum ve arkama yaslanırken boynumu parçalıyorum. Kan onu kaplıyor

Sırıtarak bacaklarını omuzlarıma atarken dişleri ve çenesi. Onu daha da aşağı çekiyorum ve sert sikimi bir hırıltıyla amından aşağı sürüklüyorum.

"Lanet olsun, tadın nasıl bu kadar güzel olabilir?" Kanım göğsümü ve sırtımı boyayıp kolumdan aşağı damlarken bile boynumdaki yaranın iyileştiğini hissederek hırlıyorum. İz kalmasını, gururla taşımayı istiyorum ama kalmayacağını biliyorum. Yeterince derin değildi.

"Daha da iyi hissediyorum," diye mırıldanıyor. "İçime sok onu. Her santimini hissetmeme izin ver. Beni sertçe becer, o kadar ağrım olsun ki zar zor yürüyebileyim," diye talep ediyor, vücudunun aşağısından kocaman, kalın sikime bakıp inliyor. "Kahretsin, bu çok iyi hissettirecek."

"Daha ıslak olmalısın," diye uyarıyorum, deliğine bastırırken bile. Büyük, kocamanım aslında ve bu abartı bile değil. Onu yırtmak istemiyorum. Ama o hiç oralı olmuyor. Aşağı doğru itiyor, bir iniltiyle sikimin ucunu içine alıyor ve sonra tekrar aşağı doğru çarpıyor, kendini benim uzunluğum üzerinde çalıştırmaya çalışıyor.

Sikeyim.

Kalçalarını kavriyorum, bana sırtıırken gözlerimi ona dikiyorum, istediğini elde ettiğini biliyor. O veled ne alacağını göstereceğim. Tek bir cezalandırıcı hareketle, onun dar amcığına çarpıyorum, canavar uzunluğumu kanalından zorluyorum. Acı ve zevk içinde çığlık atıyor, hatta daha fazlasını almak için aşağı doğru itiyor. Ben acıttıkça etrafımdan ıslaklık fişkırıyor. Sırıtarak çekiliyorum ve hızlanmadan önce ilk başta yavaşça geri çarpıyorum.

Arkadaşım acıdan mı hoşlanıyor? Boku yedim.

İsteyebileceğim, hayır, ihtiyacım olan her şey onda var. Benim... daha karanlık arzularımla başa çıkabilir ve ona göstermek, tenini izlerim ve kanımla boyamak için sabırsızlanıyorum. Onu bağlamak ve yürüyemeyecek hale gelene kadar her deliğini sikmek için. O bıçakları üzerimde kullanırken o derinin içinde bana bindiğini görmek için. Onu avlamak ve onun da beni avlamasını sağlamak. Kahretsin, beynim benden uzaklaşıyor ve şimdi sadece ona vuruyorum. Aminin ıslak sıcağıyla derisinin yüksek sesle çarpışması, zevk çığlıklarından bile yüksek.

"Daha fazla," diye ısrar eder, sesi acı ve zevkle doludur.

Onu ters çevirerek, elimi boğazına doluyorum ve tekrar tekrar ona çarparken sıkıyorum, dudaklarımdan hırıltılar çıkıyor. Elleri pençelere dönüşüyor ve altımda kıvrılırken her iki yanındaki koltukları parçalıyor, istediğini elde ederken bile benimle savaşıyor. Elim sıkıyorum, acıyana kadar sıkıyorum ve o nefes almak için çırpınıyor. Bunu görmek, bu mücadeleyi görmek beni

her zaman, ve ben ona yumruk atıyorum. Diğer elim kalçasında, onu geri çekiyor, tekrar tekrar sikime sokuyorum.

Beni göremese de, kaydığını hissediyorum, onunla birlikteyken kontrol edemiyorum. Bu daha önce hiç olmamış bir şey ve ilk defa başka biri olarak değil, kendim olarak sevişiyorum.

Onu acımasızca beceriyorum, tüm güçlerimi serbest bırakıyorum, horozumun ve gücümün her sert santimini hissetmesine izin veriyorum ve o da bundan zevk alıyor, iyi bir küçük canavar gibi uzunluğuma biniyor. Başı düşüp halıya çarparken, onun daracık amına girip çıkmasını, deliğini etrafımda lezzetli bir şekilde germesini izliyorum. İnlemeleri artık sürekli ve sırtı kavisli, solgun, lekesiz teni onu mahvetmem için beni çağırıyor. Mahvet. İşaretle. Onu benim yap.

Ben de öyle yapıyorum.

Güçlerimle ona dokunmamaya dikkat ederek, bıçaklarından birini kapıp sırtından aşağı sürüklüyorum ve derisini boydan boya yarıyorum. Kanı birikip dökülen şarap gibi derisine akarken kendinden geçerek çığlık atıyor. Koyu kırmızı, ona tekrar tekrar çarpmadan önce kalçalarımı kekeleyiyor.

"Evet, daha fazla, beni parçalara ayırın," diye hırlıyor.

Bir dahaki sefere, tırnaklarının sırtımı boydan boya çizmesini, onu becerirken kurdele gibi kesmesini istiyorum, ama şu anda onu daha çok kesmek istiyorum. Belki çarpık, belki de berbat çocukluğumdan kalma bir şey ama acı ve zevk benim için el ele gidiyor. İnsanların çekingenliklerini kaybetmelerini ve yapabileceklerini bilmedikleri halde patlamalarını izlemek, acının onları yeni zirvelere taşıdığını görmek çok lezzetli ama benim kızım neyi sevdiğini biliyor ve korkmama gerek yok.

Bunu hissedebiliyorum. Biz iki yarıyız ve benim sapkınlığım onunki. İncinmek, canını yakmak, kirli ve kanlı bir şekilde sevişmek istiyor.

Tekrar kesiyorum, bu sefer enlemesine ve homurdanıyor, çığlık atarken amı etrafımda kenetleniyor. Bıçağı bırakıp üzerine uzanmadan önce bunu tekrar tekrar yapıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken kanı göğsümü kaplıyor. Boşalmamın arttığını, içimde öyle bir güçle fırtınalar koptuğunu hissediyorum ki, hareket edemeyeceğimi biliyorum. Ne de olsa onu ilk gördüğümünden beri artıyordu.

Kanlı elimi boğazına dolayarak onu oraya sabitledim ve içine girdim. "Gel, şimdi," diye kulağına hırlıyorum ve bir çığlıkla geliyor. Amcığı etrafımda kenetlenip fişkırıyor ve ben de sonuna kadar sokup zevkin beni ele izin veriyorum. Sıkı amcığı, amcığına fişkırırken, onu döllerimle doldururken, kulağındaki inlememle serbest bırakmamı vücudumdan çekiyor.

Sürükleniyor, taşaklarım boşalıyor. Zevk, neredeyse bayılana kadar tüm vücudumda dalgalanıyor ve aramızda bir şey yerine oturuyor, ama fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim, vücudum onun üzerine uzanırken gevşiyor.

Sonunda kendime geldim, boynuna karşı nefes nefese kaldım. Altımda yumuşak ve uysal, ikimiz de artçı şoklarla sarsılırken kaplanı gibi mırıldanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, bunu yine yapıyoruz."

Gülüyorum ve ikimiz de inliyoruz.

Küçük *aşkımın* hiçbir fikri yok. Hayatımın sonuna kadar onu sikmeyi planlıyorum. Düşmanım bile olsa, onu elimde tutacağım. Onu bir yatağa bağlayıp orgazmını ondan almam gerekirse, yaparım.

O benim.

Sonsuza dek. Artık benden kaçış yok.

OceanofPDF.com

12

REMI

I Birkaç saat uyumak zorundayım, çünkü uyandığımda vücudum iyileşmiş oluyor ve Halid'in kollarında kıvrılıyorum, bu da beni donduruyor. Asla gece kalmam ama burada fazla seçeneğim yok. Kolları ve bacakları Etrafımda sahiplenici bir şekilde sarılmış ve güçle doluydu, böylece istesem bile kaçamazdım. Kalçalarımnda onun yapışkan döllerini ve sırtımda kurumuş kanımı hissediyorum ve boğazım onun elleri yüzünden en iyi şekilde ağrıyor. İstedığım gibi acı çekiyorum, kan ve sevişme yarattığı geri püskürttü, yani şimdi sıra bende.

Onu tekrar istiyorum.

Artık bağımlısı olduğum o kalın siki sürerken o gözlere bakmak istiyorum. Daha önce hiç böyle sikilmemiştim - çekingenlik olmadan, beni öldürse ya da incitse bile umursamadan, tam istediğim gibi. Bazı erkekler bundan hoşlandıklarını söylerler ve ben onları tırmaladığımda ağlarlar. Bazıları iyidir ve beni sert ve acı verici bir şekilde siker, beni bağlar ve deliklerimi doldurur, ama bu benim için asla yeterli olmadı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Görünüşe göre beni ölümün kıyısına kadar sikecek insanlık dışı bir tanrıya ihtiyacım vardı.

Yuvarlanarak onu sırt üstü yatırıyorum ve beline sarılarak tırnaklarımı göğüs kaslarına geçiriyorum. İnliyor, siyah gözleri fıldır fıldır açılıyor. Saçları şimdi daha koyu, neredeyse siyah, ama ben izledikçe kızıla dönüyor ve bir an için yüzünü kaybettiğini hissediyorum. Gerçekte neye benzediğini görmek istiyorum ama nedense o görmemi istemiyor. "Bakayım," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerini kısıyor. "Bir şey yapmayı ya da alay etmeyi planlıyor musun?" diye meydan okuyor, bunun yerine dikkatimi dağıtıyor ve kalçalarımı yuvarlıyorum, horozunun uyandığını ve sertleşmeye başladığını hissediyorum.

Sırtarak tırnaklarımı daha derine batırıyorum. Gözleri kapanırken tıslıyor ve kalçalarını kaldırıyor. Evet, ona her şeyi vereceğim. Bahse girerim daha önce hiç gerçekten incinmemiştir, tüm stresini ve anılarını boşaltmak için açıkça ihtiyaç duyduğu şekilde değil. Tırnaklarımı göğsünden aşağı ve yukarı doğru kazıyorum, ama bu sefer onları aşağı doğru sürüklediğimde pençelere dönüşmelerine izin veriyorum. Derisini keserken inliyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni sikinin üzerinde ileri geri kaydırarak ısılatıyor.

"Evet, *amore*. Bu," diye hırlıyor aceleyle, o siyah gözler açılıp bana kilitlenirken. Pençemi kaldırıp kanının tadına bakarak ağızma alırken onu izlemesine izin veriyorum. İnliyor ve bana o sabırsız, tehlikeli bakışını atıyor ki bu bakış beni ıslatmayı asla başaramıyor. Onları tekrar aşağı sürüklüyorum, göğsünü kesiyorum, bu sefer daha derine ve siki altımda sarsılıyor. Onları serbest bırakıp eğiliyor ve kanının tadına bakıyorum, kucağımdaki tatla inliyorum. Dilimi kesiklerin üzerinde gezdiriyorum, içine dalıp tekrar yalamadan önce sivri kenarları fiskeliyorum. Beni yukarı ve aşağı çekerken kıcımlı kavırıyor ve sıkıyor, temelde beni kuru bir şekilde beceriyor.

Arkama yaslanıp kalçalarımı ona doğru sürüyorum, sonra kalkıp sert sikini kavırıyorum ve kanlı, ıslak ellerimle okşuyorum. Dudaklarını ayırmış beni izlerken inliyor ve bu ses içime işliyor. O kadar erkeksi ve derin ki içim ürperiyor.

Onu izlerken okşuyorum. Aleti kocaman ve elimi zorlukla etrafına sarabiliyorum. Beni neredeyse ikiye bölmesine şaşmamalı. Eğer acıyı sevmiyorsan, bahse girerim o çok fazla.

"*Amore*," diye gürlüyor. "Alay etmek yok, sikime bin."

Ağızım sikinin üzerinde gezinene kadar aşağı inmeden önce sertçe sıkıyorum. "İstedğim zaman sikine binerim. Önce kulüpte başladığımız şeyi bitirmek istiyorum. Bu kocaman aletin tadına bakıyorum," diye mırıldanıyorum, sonra dilimle yarığın izini sürüp orada boncuk boncuk biriken pre-cum'u yalıyorum. O

Nefes alıyor, karın kasları kasılırken yuvarlanıyor. Kıkırdayarak sikini aşağı, yukarı ve etrafını yalıyorum, sanki bir dondurma külahıymış gibi. Sonunda ucunu ağzıma alıyorum ve geri çekiyorum. Parmaklarını saçlarıma dolayarak beni sikine doğru çekiyor. Bakışlarına karşılık vererek onu sonuna kadar emiyorum, boğazıma kadar. O zaman bile, dibine ulaşamıyorum, bu yüzden elimi oraya sarıyorum ve yukarı çekip geri emerken sıkıyorum, o yukarı doğru iterken başımı sallıyorum. Beni hızlandırmaya çalışıyor ama ben direniyorum ve saçımı çekerken hissettiğim acıyla kıpırdanıyorum, onu tekrar içimde hissetmek istiyorum. Ama bu sefer kontrol bende ve onu bir an önce değil, iyi ve hazır olduğumda becereceğim.

Daha hızlı ve daha hızlı sallanıyorum, onu boğazımdan aşağıya kadar alıyorum ve tekrar yukarı çıkarıyorum, ucunu yalıyorum ve tamamen ona ait olan tuzlu erkek özünü tadıyorum. Onu seviyorum ve daha fazlası için, ağzımdan kan damlacıkları gibi damlayan tadını almak için can . Siyah gözleri beni açlıkla, saplantıyla izliyor.

"Kahretsin, çok mükemmel ve güzelsin." İnliyor ve ağzımın içine girerek onu yutmam için beni zorluyor. "Bana bakan, beni güçsüzleştiren o uyumsuz gözleri görmelisin. O sıcak küçük ağız beni alıyor... Kahretsin. Beni çok güçsüz kılıyorsun."

Mırıldanarak geri çekiliyorum ve iyi olduğuna karar veriyorum. Ona işkence etmeyi bırakıyorum. Vücuduna doğru sürünüyorum, parmaklarımı iyileşmeye başlayan yarıklara sokuyorum ve düşmeden önce amımı sikinin başına bastırıyorum. Sadece birkaç santim alabiliyorum ve onu daha derine sokmak için kıvrırmak ve öğütmek zorunda kalıyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor, yardım ederken kalçalarımı kesiyor, kaldırıyor ve sonunda horozunun dibine inene kadar beni geri çekiyor. Kendimi çok dolu ve gergin hissediyorum, neredeyse acı çekecek kadar. Yerimde duramıyorum. Ellerimi göğsüne koymadan önce kalçalarımı döndürmeye başlıyorum, ona biniyorum.

Onu kullanmama izin verirken gözlerini kaçırmaya dayanamıyormuş gibi beni izliyor. Başım düşüyor ve arkama yaslanıp ellerimi kalçalarına koyarak vücudumla uzun bir çizgi oluşturuyorum. Sonra kanlı parmaklarımı göğsümden aşağı sürüklüyorum, göbeğimden aşağı kaydırmadan ve klitorisimi ovmadan önce meme uçlarımla oynuyorum. Ben kaldırıp indirirken kremim onun sikine ve taşaklarına damlıyor. "Kahretsin, *amore*." Hareket etmemeye çalışıyor ama içime hafifçe sokuyor, ben de hızlanıyorum. Sert ve hızlı istiyorum, kontrolünü kaybettiğini ve gücünün kaydığını görmek için.

Onun gerçek yüzünü görmek için.

Tırnaklarımı kalçalarına batırdığımda derisini kestiklerini hissediyorum ve bir çığlık atıp yukarı doğru itiyor, beni sikinin üzerinde salladıktan sonra bir hırıltıyla bizi çeviriyor. Dudaklarımdan kahkahalar kaçıyor, ama yeni açıda bir iniltiyle sona eriyor.

Kalçalarımı kaldırıp bana çarparken bana ne kadar derinden vurduğunu. Bacaklarımı onun etrafında kilitleyerek pençelerimi sırtına geçiriyor, onu lime lime ediyorum. Durmuyor, hatta bu onu teşvik ediyor.

Onu keserken dudaklarından övgüler dökülüyor, bana tekrar tekrar çarparken ikimizden de kan akıyor, biz sevişirken güneş etrafımızda yükselmeye başlıyor. Camlar buğulanıyor ve araba onun güçlü itişleriyle hareket ediyor.

"Evet!" Başımı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken dudaklarına karşı inliyorum, tıpkı hayvanlar gibi ağzını yalayıp yutuyorum.

Hayvanlarımın yüzeye çıktığını, değişmek ve bu şekilde alınmak istediklerini hissediyorum ama onları uzaklaştırıyorum. Bu o ve beniz, başka bir şey değil. İtiraz ediyorlar ve içime giriyorlar, ben de acı içinde inleyerek amımı sıkıyorum. Hırlıyor ve tekrar tekrar içime giriyor. Ben sırtını çizip keserken eli aramıza giriyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan klitorisime defalarca şaplak atıyor. Alaycı küçük dokunuşlar değil, büyük, büyük tokatlar. Acı beni uçurumun kenarına gönderiyor. Serbest bırakıldığımı haykırıyorum, sırtını paramparça ediyorum ve son bir hamleyle başı geriye düşüyor ve serbest bırakılmasının içime sıçradığını hissettiğimde dudaklarından bir zevk uluması akıyor.

Yüzü titrerken başka tarafa bakamıyorum. Siyah saçlarını, siyah gözlerini ve kirli sakallarını görüyorum, sonra kızıla dönüyor ve tekrar eski haline dönüyor, bana sadece giydiği derinin altındaki adamı gösteriyor ve sonra duruyor, gözleri açılırken kızıl adama yerleşiyor. Ağır ağır nefes alıyor, siyah gözleri bana kilitlenirken başı aşağı eğik.

İkimiz de incinmiş, nefes nefese kalmış ve bitkin düşmüştük. Üzerime düşüyor ve gözlerim kapanırken kollarımı ona sarıyorum. Parmaklarımın altında sırtının birbirine dikildiğini hissettiğimde tırnaklarım normale dönüyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yapacak işlerimiz var. Ona karşı bu kadar savunmasız ya da zayıf olmamalıyım ama yine de ona sarılmış bir şekilde uykuya dalmaktan kendimi alamıyorum.

Ne oluyor bana?

13

KHALID

I küçük *aşkı*m uyanmadan önce. Kollarımda kıvrılmış, sakın görünüyor ve hafifçe mırıldanıyor. Uzun kirpikleri yanaklarını okşuyor. Başı göğsümde, kolları benimkilerin üzerinde ve bacaklarımız birbirine dolanmış. Güneş içeri giriyor ve güzel tenini aydınlatarak ona uhrevi bir ışıltı veriyor.

İlk defa gardını indirmiş. Yüz hatlarında endişe ya da öfke yok ve bir anda kimsenin üzerine atlamaya hazır değil. Sürü onu elinde tutsaydı, normal bir hayatı olsaydı böyle olacağını hayal ediyorum... ama geçmişini değiştiremem ve şu anda kollarımda olan kadın bu haliyle mükemmel. En azından benim için. Öfkesi benimkiyle uyuyor, şehveti ve kan ihtiyacı da beni idare edebileceği anlamına geliyor. Belki de hep böyle olması gerekiyordu.

Bana katlanabiliyor, benimle başa baş mücadele edebiliyor ve bunu yaptığında... Kahretsin. Bu beni cehennem gibi sertleştiriyor. Meydan okuması, şımarıklığı, belalı kaltak avcılığıyla karışıyor. Onun her bir santimini seviyorum. Dün gece mükemmeldi. Hayatım boyunca eşimle birlikte olmak için beklemişim gibi hissediyorum. Kendime herkesin iyi olamayacağını söyledim. Ben

Yanlış. Daha iyiydi. Şimdi nasıl yalnızlığa geri dönebilirdim? Onsuz olmaya? Onu gördükten sonra bırakın dokunmayı, bir başkasına bile bakamaz hale gelmeme şaşmamalı.

Bu o, ve hep o oldu. Benim avcım.

Benim

avım.

Benim

aşkım.

Sırtımdaki tırnaklarının acısını ve aletimin etrafındaki aminin mutluluğunu hâlâ hissedebiliyorum. Dudaklarımda hâlâ onun tatlılığının ve kanının tadı var. Bir insan nasıl bu kadar mükemmel olabilir? Ona attığım her şeyden sağ çıkabiliyordu. Daha da sertleşmem için bana meydan okurken gözlerini bile kırpmıyordu. Daha fazlasını yapmam için. Gitmesine izin veremem, şimdi değil, asla.

Remi benim. Beni öldürmeye çalışabilir ya da bana ihanet edebilir ama kaçamayacak. Kollarımı sıkıyorum, o da iç çekip daha da sokuluyor ve ben ona bakarken sırtıyor. Gözleri parlayarak açılıyor ve bir anda boğazımda bir bıçakla sırtüstü yatıyorum. Onu nereden çıkardığından bile emin değilim. Hâlâ çıplaktı, bu yüzden bana dik dik bakarken uzanıp göğüs ucunu çimdikledim. "Bunu kullanmayı mı planlıyorsun?" Dilimi dişlerimin arasında gezdirirken bıçağa doğru başımı sallayarak soruyorum. "Lütfen yap."

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor, beni izlerken gözlerini kırıştırıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde üzerimden savruluyor ve daha fazla uzaklaşmadan boğazını yakalıyorum. Onu sabit tutup sırtına bastırırken başparmaklarımı boynunun yanlarına sokuyorum, saçlarını omzundan alıp kulağına kadar öpüyorum.

"O kadar hızlı değil, *aşkım*," diye mırıldanıyorum. Kavgaya hazırlandığını hissetmeme rağmen titriyor. Kıkırdarak, onu döndürüp dudaklarını gagalamadan önce yanağından öpüyorum. "Giyin. Sabah oldu ve şehre geri dönmemiz gerekiyor. Bazı muhbirlerle konuşmam gerekiyor."

Sessizce başını sallıyor ve dokunuşumdan uzaklaşıyor, neredeyse üzgün görünüyor. Arabadan inmeden önce bagajdan çıkardığı kıyafetleri giymesini izliyorum. Temiz havada geriniyorum, sonra kıyafetlerimi almak için dönüyorum. Karanlık, aç gözlerle beni izlediğini fark edince ellerimi kapının üstüne bastırıp eğiliyorum. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, *aşkım*? Farklı bir uyandırma çağrısı ister misin? Mesela, dilimi ağına sokmamı?"

Gözleri kısılıyor ve arkasını dönüyor. "İşe gitmemiz gerekiyor," diye neredeyse soğuk bir şekilde tersliyor ve beni güldürüyor. Sorun değil, beni istediği kadar uzaklaştırmaya çalışabilir. Benden o kadar kolay kurtulamayacak. Kotumu kaptım, çekiştirdim

Botlarımı ve gömleğimi giymeden önce onları giyip düğmelerini ilikliyorum. Sürücü koltuğuna tırmanıyor ve ben yolcu koltuğuna geçerken beni bekliyor. "Geri ," diye mırıldanıyor. "Umarım birkaç avcı öldürmeye hazırsınızdır." "Bizi unutmuş olabilirler." Omuz silkiyorum.

Yapmadılar.

Üçü şehir sınırında bekliyor. Arabadan inmedim bile. Arkama yaslanıp sırtarak kız arkadaşımın onlara doğru ilerleyişini ve onları öldürüşünü izliyorum. Hiç duraksamadan bıçaklarını çıkarıyor, cesetleri kenara fırlatıyor ve tek kelime etmeden arabaya geri dönüp motoru çalıştırıyor.

"Senin için çok sertim," diye homurdanıyorum ve o gülüyor. "Erkekler," diye alay ediyor.

Ona gitmemiz gereken bölgeyi tarif ediyorum, o da çok katlı bir binanın önüne park edip iniyor ve bana biraz bıçak uzatmadan önce bagajdan daha fazla bıçak çıkarıyor. Başımı sallıyorum ve onu muhbirleri bulabileceğimiz bölgeye götürüyorum ama caddeye ulaştığımızda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Sessiz, hem de çok . Ne oluyor?

Bakıyoruz ve bir bıçağı avuçlayıp kenarını ceketinin altına saklıyor. dövüşecek yer açmak için biraz uzaklaşıyorum. Bu konseyden mi? Avcılar bölgeyi temizledi, bizi izliyor ve bekliyorlar mı... yoksa bu daha fazlası mı? Atmosfer farklı hissettiriyor, elektrik ve büyü ile kıvılcımlanıyor ve iyi türden değil.

Ailemin içinde bulunduğu karanlık türden.

"Bir var," diye mırıldanıyor ve ben de başımla onaylıyorum.

Bir çığlık havayı yarıyor ve ikimiz de dönüp gözlerinde dehşetle yanımızdan koşarak geçen bir genç kıızı izliyoruz. Gözleri bize kilitlendi ve nefes nefese önümüzde durdu. "Ne yapıyorsun lan sen? Kaçın!"

"Koşmak mı?" Remi önce bana sonra kıza bakarak tekrarlıyor. "Neyden?"

"Zombiler!" diye bağırıyor aptalmışız gibi ve sonra arkasına bakarak tekrar koşmaya başlıyor. İkimiz de aptalca göz kırptırıyoruz ve onun geldiğı sokağı bakıyoruz.

"Zombiler... Bir zombiyle tanıştın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum yan yana durup sokağı izlerken. "Ama bir süper olabilir ya da kafası karışmış olabilir. Hadi kontrol edelim."

Sola dönerek, insanın koştuğu sokağı takip ediyoruz. İçeride, bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum, ta ki ev sırasının sonundaki kiliseye gelene ve ikimiz de donup kalana kadar.

Ağzım açık kaldı ve şok oldum.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor ve bana bakıyor. "Zombiler, gerçek zombiler."

O haklı. Eski kilise binası hırlayan, hantal insanlarla çevrili. Ama bu insanlar doğru kokmuyor, ölü kokuyorlar. Gözleri bomboş, kollarında ve yüzlerinde soluk siyah damarlar geziniyor. Dudakları hırıltılı bir ses çıkaracak şekilde açık ve evet, itiraf etmeliyim ki bu ses bir zombinin çıkaracağını hayal ettiğim sese benziyor. En az yirmi tanesi binanın etrafını sarmış, kapıya vuruyor ve pencereleri tırmalayarak içeri girmeye çalışıyor olmalı. Bunun ötesinde, içeride sıkışık kalmış en az on insanın hızlı kalp atışlarını hissediyorum.

"Sanırım... onları öldürürüz?" diye öneriyor, başını ovuşturarak. "İtiraf etmeliyim ki ne yapacağımı şaşırdım. Bir zombiyi ne öldürür? Kafadan vurmak mı? Beynini parçalamak mı?"

Gülüyorum, elimde değil. "Çok fazla televizyon ve film izliyorsun, *aşkım*. Gerçek hayatta büyü tarafından kontrol edilirler. Ya kaynaktan koparılımları gerekir ya da ateşle yok ederek veya büyü'nün beyne bulaşması bir kanal görevi gören omuriliği keserek kaynakla olan bağlantılarını yok etmeniz gerekir..." Bana sırtıttığı için sözümü yarım yamalak bitiriyorum.

"Onları yak ya da kafalarını kes, anladım." Küçük bıçağını cebine koyuyor ve ben izlerken sırtından kolu uzunluğunda bir kılıç çıkarıp bana göz kırpmıyor. "Gidelim mi, yüz değiştirici?"

Dönüyor, iki parmağını ağzına sokuyor ve ıslık çalıyor. Zombiler homurdanarak bize bakıyor, o duygusuz, cansız gözleri bize kilitleniyor, sonra da hiç şüphesiz sihir kullanıcılarının emriyle bize doğru ilerlemeye başlıyorlar. "Hadi, ölü çocuklar. Parti yapalım," diye sesleniyor ve sonra onlara doğru koşuyor, giderken bıçağını sallıyor.

Sanırım aşık oldum.

Zor olmak için ne garip bir zaman.

Omuzlarımı yuvarlayarak harekete geçiyorum, onları dağıtmasına yardım etmeye hazırım. Boş sokakta sırtımızı birbirimize vererek yan yana çalışıyoruz.

ama etrafımızı sardıklarında manevra yapacak kadar yerimiz var. Bir zamanlar insan olan ellerinin ucunda pençeler var, ağızları hırlıyor ve bazı durumlarda kanla kaplanıyor. Ama yeni yetiştirilmiş ve kontrol edilmiş zombilerin aksine yavaşlar. Bunların burada çürümeye bırakıldığını tahmin ediyorum.

Muhtemelen yavaş ya da hasarlı türden.

Remi boyunlarını kolayca kesiyor ve biri yere düşerken bir an onu izliyorum. Bir çığlık atarak kılıcını iki eliyle kesiyor ve saplıyor, kafa yana yuvarlanana kadar boynunu kesiyor ve sonra saçlarını geriye atıyor ve ayağa kalkıyor, kılıcını döndürüyor, silahı ve yüzünü kan kaplıyor. Beni izlerken görüyor ve göz kırptırıyor, sonra dönüp kana bulanmış silahını, ben dostuma aval aval bakmakla meşgulken bana sinsice yaklaşan birinin gözüne saplıyor.

Yakındaki bir tanesinin en yakın kolunu yakalayıp koparıyorum ve onu daha yakına sürüklemekten önce fırlatıp atıyorum. Hırlayan, yanaklarını ellerimle çerçeveleyorum, ben baskı uygulayıp bükükçe dişleri beni yakalamaya çalışmak için birbirine çarpıyor. Kafasını koparıp yere atmadan ve bir sonrakine geçmeden önce cesedi canlandıran büyüünün gözlerinde sönmesini izliyorum. Tüm ölü zombilerin ortasında durana kadar birlikte zahmetsizce çalışıyoruz. Remi nefes nefese bıcağını döndürüyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ben kemerli bir kaşla izlerken gömleklerinden birine siliyor.

"Kendi kıyafetlerime silmiyorum, değil mi?" diye alay ediyor ve sonra bana bakmadan kiliseye doğru yürüyüp kapıyı vuruyor. "Gittiler, güvendedeyiz" diye sesleniyor ve sonra geri çekiliyor.

Kapı yavaşça aralanır ve içeri doğru yırtılıp tüm insanlar dışarı akmadan önce bir kafa dışarı bakar. Bazıları teşekkür ediyor, diğerleri ise hızlı koşuyor. Onları suçlamıyorum, neler olduğunu anlamıyorlar. Remi bana doğru dönüyor, ben de elimi boynuna dolayıp onu kendime doğru çekiyorum ve boştaki elimle çenesindeki kanı ovuyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve sırtıyor.

"Güvenli olup olmadığını biliyor musun?" diye soruyor küçük, korkmuş bir ses. Aynı anda ve gözlerimiz kıpırdanan on altı yaşından büyük olmayan genç bir kıza takılıyor. "Haberleri gördük, hepsi bu."

"Haberler mi?" Remi tekrarlıyor ve benimle bir bakış paylaşıyor.

"Evet." Yerdeki cesetlere bakarken kızın gözleri açılıyor. "Şehrin her yerindeler. Bize içeride kalmamız söylendi, bu delilik. Kimse neler olduğunu bilmiyor." Telefonunu çıkarıp bir şeye basıyor,

ve ekranı çeviriyor, kilitleyip yutmadan önce zombilerin insanlara saldırdığı video üzerine video görmemize izin veriyor. "Peki, güvenli mi?"

Remi kaşlarını çatır ve başını sallır. "Eve git, öyle olduğundan emin olacağız."

Kız bize "Teşekkür ederim," dedi ve sonra dönüp utangaç bir şekilde bize, özellikle de Remi'ye baktı. "Bu arada sen tam bir baş belasısın."

Gülerek kolumu Remi'nin omuzlarına doluyorum. "Öyle, evlat, öyle," diyorum ve sırtarak kız aceleyle uzaklaşıyor.

Remi homurdanıyor, kolumu silkiyor ve arabaya doğru ilerliyor. "Konsey beklemek zorunda kalacak gibi görünüyor," diye sesleniyor ben de peşinden giderken.

"Biliyorum." Yüzümü ovalıyorum. "Bunu durdurmak için nasıl burada olmadıklarını anlamıyorum."

"Belki bilmiyorlar, belki de avcılarını gönderdiler ve öldüler." Omuz silkiyor. "Her iki durumda da fark etmez, bunu durdurmamız gerek."

Haklı, şehrin geri kalanı kargaşa içinde gibi görünüyor.

Cesetlere bakarken, "Görünüşe göre bir büyücüyü avlamamız gerekiyor," diyorum, "tüm şehir istila edilmeden ve dünya sonsuza dek değişmeden önce."

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Avlanma zamanı mı? Hazırlansak iyi olur. Bende tam yeri var."

Gözlerindeki heyecan beni inletiyor, sikim sertleşmeye başlıyor, tüm silahlarını iş başında görmeye hazırım. Arabaya doğru giderken ona "Daha sonra yüzüme oturtmalısın" diyorum.

"Ancak onları öldürdüğün gibi amımı yersen." Kafasını cesetlere doğru sallıyor ve ben de şaşkın görünüyor olmalıyım. "Hızlı, dağınık ve büyük bir sonla."

Homurdanıyorum ve neredeyse düşüyordum. Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve izlediğimi bilerek arabaya doğru yürürken kıcını sallıyor.

Lanet olsun, onunla evleneceğim.

14

REMI

I Zombi avlayacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım. Şehir tam bir kaos içinde. Polis ne yapacağını bilemiyor ve yayılmayı durduramıyor, hatta ne kadar çabalasa da barikatları aşıyor. Bu Görünüşe göre her şey dün gece biz ayrıldıktan sonra başladı, ilk başta yavaş yavaş başladı, ancak gün ışığında zombilerin sayısı astronomik. İnsanlara içeride kalmaları ve evlerinden çıkmamaları söylendi. İşyerleri ve arabalar terk edilmiş durumda. Sokaklar yürüyen ölümsüzlerle dolup taşıyor.

Bu doğru, zombiler.

Ama bunun arkasında biri var, bir büyücü. Neden özellikle bu şehri hedef aldıklarını bilmiyorum, belki de bir plan değildi ve sadece rastlantıydı. Belki de güçleri kontrol edilemezdi, ki okuduklarıma göre genelde öyledir. Avcılar süper güçler hakkında olabildiğince çok şey bilmek ister ve ben de onları biraz araştırdım, tarihlerinden ve güçlerinden etkilendim.

Ve şimdi bir tanesiyle tanışacağım gibi görünüyor, çünkü etrafta bu kadar çok ölümsüzün dolaşması için yakın olmalılar... değil mi? İnsanları diriltmek zorundalar. Supes daha güçlü ve daha fazla beyne sahip olurdu. Biliyorum, çünkü bir keresinde bir süper ordu yaratmaya çalışan birinin hikayesini okumuştum.

kendi başlarına düşünmek, ama sihir kullanıcısına cevap vermek zorunda kalmak... Diyelim ki konsey bunu kapattı. Çok zor. Şimdi birinin bunu aşması... Dikkatli olmazsak tüm dünya yıkılabilir. Nedense parşömende gördüğüm resim aklıma geliyor, sonra onu itiyorum.

Khalid'i dolabıma götürüyorum, dışarıda tereddüt ediyorum çünkü burası benim güvenli alanım, ama fazla seçeneğimiz yok. Kilidi açtıktan sonra onu içeri alıyorum ve o da içeride durup ıslık çalarak etrafına bakıyor. Kızıl saçları LED ışıkların altında parlıyor. "Vay canına, *amore*, şaka yapmıyormuşsun." Gözlerini tüm silahların üzerinde gezdirdikten sonra, sahip olduğum tüm deri kayışları çıkarıp takarken beni izliyor. Alabildiğimiz kadar ateş gücüne ihtiyacımız olacak. "Şu anda buradaki her bir şeyi üzerimde kullandığını hayal ederek cidden tahrik oluyorum."

"İşkence ya da kırmızı oda durumu gibi mi?" Sırıtarak alev silahıma dokunuyorum ve o da inleyerek yaklaşıyor. Bakışları bir an için vücuduma iniyor ve sonra tekrar benimkilerle buluşuyor.

"getirmeyi planlamıyorsan böyle şeyler söyleme," diye homurdanıyor.

"Şehir zombilerle dolu," diye hatırlatıyorum ve o da sırtıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorlar."

Gülerek dönüyorum ve ona yedek bir koşum takımı atıyorum. Büyük olduğu için ona uyabilir. "Al, ne istersen al."

Masanın etrafından dolanıyor ve sırtarak beni yakalıyor. "Sayıyor musun?"

Başını eğdiğinde "ıflah olmaz" diye mırıldanıyorum. Onu sakinleştirmek için çenesini tutup baskı uyguluyorum, hayvanlarım bu dokunuştaki hâkimiyetle mırıldanıyor. "Bana gerçek yüzünü göster, ben de seninle oynayayım."

Siyah gözleri benimkilere kilitlenirken donup kalıyor, başını yana eğiyor. "Gerçek yüzümü sevmezsin, *aşkım*," diye fısıldıyor hüznle.

"Yapmayacağımı kim söyledi?" Şak diye söyledim.

"Ben," diye yanıtlıyor ve geri adım atıyor. "Beni bile iğrendiriyor." Arkasını dönüyor ve beni ağzı açık bırakıyor. Başkalarının yüzünü takmasının gerçek nedeni bu mu? Sadece ortama uyum sağlamak ve avlanabilmek için değil, kendi yüzüne katlanamadığı için mi?

Neden?

Sonra aklıma geldi, işkence... Bir tanrı ne kadarını iyileştirebilirdi? Bu onu yaraladı mı? Kendi yüzünü düşünmek ona çocukluğunu hatırlatıyor mu? "Kendi derinin içinde olursan acı çekeceğini düşündüğün için mi?"

Ailenin sana yaptığı gibi mi?" Sırtının kamburlaşmasını izleyerek soruyorum.

Hissediyorum

O dönüp bana bakarken oda birkaç derece düşüyor.

"Ne dedin sen?" diye soruyor tehlikeli bir şekilde, sesi tehditle titriyor.

"Başkalarının derilerini giymen için sana zarar verdiler, işkence ettiler. Kendi derini giyersen bunun acıya yol açacağından mı korkuyorsun?" O beni izlerken başımı eğiyorum, vahşi tanrı artık mevcut. Alaycı adam ortadan kayboldu ve nedense bu ani nefret ve öfkenin bana yöneldiğini hissetmek beni neredeyse inletiyor. "Kütüphanede bir kitapta gördüm. Güçlerini ortaya çıkarmak için sana işkence etmişler. Bunca yıl sonra hâlâ bundan gerçekten korkuyor musun?"

"Dur," diye , bir adım daha yaklaşarak. "Hemen şimdi konuşmayı kes."

Ona ulaştığımı bildiğim için gülümsüyorum. Bu önemli görünüyor. Zorlamayacaktım bile, ama benden saklanmasından nefret ediyorum. Seviştiğim adamın yüzünü bile bilmediğimden. Nedenini bile bilmeden her şeyi riske attığım adamın. Yine de kalabalığın arasına karışıp beni terk edebilirdi ve ben onun gerçek yüzünü asla bilemezdim. Hayvan halimle beni savunmasız gördü ama bana kendi yüzünü göstermedi. "Vardiyamı gördün, beni savunmasız gördün. Turnabout adil bir oyundur. Yüzünden nefret ediyorsun ve belli ki getirdiği anılardan da nefret ediyorsun. Dönüştüğümde ben de öyle olacağım. Göster bana."

Başını eğiyor, saldırgan bir hayvana özgü bir duruş sergiliyor, burun delikleri genişliyor, dudakları düzleşiyor ve gözleri kısılıyor. "Öyle mi? O zaman ne saklıyorsun, *aşkım*?" Sevgi sözcüğünü öfkeyle mırıldanıyor ve bu sözcük içime işliyor. "Gözlerinde gördüğüm yaratığı, benimle birlikte sisteminden attığın yaratığı. Beni geçmişimden kaçmakla, onun beni şekillendirmesine izin vermekle suçluyorsun ama sen de aynısını yapmıyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ters ters bakma sırası bana geliyor. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bu da öyle," diye kükrüyor, gücü beni neredeyse geriye doğru tökezletiyor ama ben yerimde durup ona bakıyorum. Diğerleri gibi sinmeyeceğim, onun öfkesinden ya da nefretinden korkmuyorum. Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapamaz. Ben zayıf değilim. Ben hayatta kalan biriyim, lanet olası bir hayvan ve avcıyım. Bana asla zarar veremeyecek çünkü ben ona izin vermeyeceğim. "Beni zorlama, *aşkım*. Bırakman için seni uyarıyorum. Şimdi silahlarınızı alın ve gidelim." Bununla birlikte, bana bakmadan arkasını dönüp birkaç bıçak aldı ve beni içimden akan bir reddetme hissiyle ona bakarken bıraktı.

Neden umurumda olsun ki?

O benim için hiçbir şey, sadece yollarımız ayrılana kadar hızlı bir seks ve av partneri. O çizgiyi ben çektim, onu kendimden uzaklaştırdım, onu istemedim... Peki neden o da aynısını yapıyor ve bende onu bıçaklama isteği uyandırıyor?

Çünkü bir şekilde, bu yüz tanrısı üzerinde garip bir iddiam var ve hayvanlarım bile aynı fikirde. Onu bizim olarak görüyorlar ve öyle olmayabileceği gerçeğinden hoşlanmıyoruz. Benim onu kullandığım kadar o da beni kullanıyor olabilir.

Oyuncu oynatıldı mı?

Avcı av oldu da haberi mi olmadı?

Arkamı dönüp yutkunuyorum ve zihnim çalkantılı, kafa karıştırıcı düşünceler arasında tökezlerken silahları kontrol etme ve kılıfına koyma hareketlerini yapıyorum. Kalbim tarif edemediğim bir duyguyla çarpıyor. O benim hedefimdi, sonra görevim... sonra da seks arkadaşım, öyleyse neden umurumda olsun ki?

Neden bana sırtını dönmesi midemi bulandırıyor?

Kesin olan bir şey var - bu iş bittiğinde, bu tanrıdan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyor çünkü üzerimde garip bir kontrolü var ve bunu fark ettiğinde...

Beni yok edecek güce sahip olacak.

Kaynağından, yani mezarlıktan başlamaya karar verdik.

Alabileceğimiz tüm silahları aldıktan sonra arabaya bindik ve tek kelime etmeden bizi en yakın olana götürdüm. Aramızda bir gerginlik var ama ikimiz de birbirimize ne kadar kızgın olursak olalım olanları durdurmaya niyetliyiz. Toprak ters çevrilmiş, tabutlar kırılmış, mezar taşları parçalanmış ve taze kanla kaplanmış. Yanılmıyorsa insan ve cadı kanı. Ayrıca yere çizilmiş pentagramlar ve onları çevreleyen kafatasları ve kalpler var. Bu büyücü her kimse, güçlü ve zeki.

Mezarlık temiz ama. İki tane daha kontrol ediyoruz, hepsi aynı. Görünüşe göre tüm mezarları boşaltmışlar ve ölüleri şehirden göndermişler. Ama neden? Fark edilmek dışında kaos onlara ne kazandıracak? Dikkat dağıtmak için değilse tabii? Ama neyden? Şehrin içinde ilerlerken bu düşünceler aklımdan geçiyor, durdurabildiğimiz kadarını durduruyoruz ama ikimiz de bunun nedenini bulup onları durdurmamız gerektiğinin farkındayız.

Aksi takdirde, öldürdüğümüz her ölümsüzün yerini iki ölümsüz alacak. Ve eğer bu şehir alt edilirse... sırada ne var?

Bütün dünya mı?

Benim yaratığım da kaçmaya başlıyor. Tüm bu ölüm, kan dökme ve çılgınlık onu çağırıyor. Yanımdaki adamın kana bulanmış olmasından bahsetmiyorum bile ve onun bu yaratıkları zahmetsizce öldürmesini izlemek de onu cezbediyor. Serbest kalıp zombilerden bile daha fazla kargaşaya neden olması için ince bir çizgide ilerliyorum. Bu beni daha öfkeli, daha muhtaç hale getiriyor, ta ki zombileri parçalamak için bilerek yolumdan çıkana kadar. Üzerime sıçrayan kanı ve ölümün telaşını hissetmek için. Kafa karışıklığım ve incinmişliğim buna neden olmuş olabilir... ama acı, daha önce geldiği o gece kadar kötü değil. Fiziksel olarak acı çekmiyorum ama işte burada.

Ancak güçlü bir büyü kullanıcısı şehirde kol gezerken zayıf olmayı göze alamam. Bu kişiyi durdurmak için yıllar boyunca geliştirdiğim tüm güce, ince ince biletiğim tüm becerilere ihtiyacım var. Onları durdurursam belki konsey bile beni affeder ve bana bir şans daha verir... Yine de gerçekten bir şans istiyor muyum? Onların düşmanı olduğumda adıma vurulan o darbeden beri kendimi özgür hissediyorum.

Sahipsiz.

Sürüden kaçmak için onlarla çalışmayı kabul ettiğimde nihayet özgür olduğumu düşünmüştüm. Kendi yerim vardı ama bu sadece farklı bir kontrol türüydü. Dikkatli bir şekilde iyi küçük avcı olmak, tıpkı sürüm için omega rolünü oynadığım gibi rol oynamak. Hayatım boyunca başkaları tarafından inşa edilmiş kafeslerde bağlı kaldım ve şimdi kendimi... bütün hissediyorum. Sanki sonunda hep olmam gereken kişi oluyorum. Kaçak bir hayat anlamına gelse bile.

Khalid, bir erkeğin kısmen parçalanmış cesedini yiyen bir zombiyi öldürürken, "Büyücüyü bulmamız gerek," diye hırlıyor. "Ve hızlı. Beslendikçe daha da güçleniyorlar."

"Onları nerede bulacağız?" Etrafa bakarak soruyorum.

"Büyüyü takip ediyoruz," diye cevap veriyor ve bana bakıyor. "Birlikte çalışmamız gerek. Senin avlanma becerilerine ihtiyacım var. Eğer bir büyücü olsaydın, her şeyi görebileceğin ama sana dokunulmayacak bir yere saklanırmıydın?"

Tartışıyorum, dudaklarımı büzerek bir bıçak fırlatıyorum ve bıçak saldıran bir zombiye saplanıp onu yere düşürüyor. "Şehrin yukarısındaki tepe, ama çok açık. Belki bir apartman. Hayır, çok fazla açık alan var. İçinde olmak, izlemek isterdim ama kimsenin soru sormayacağı ya da rahatsız etmeyeceği kadar uzakta-" Bir nefes çekiyorum ve o bir adım daha yaklaşıyor.

"Aklına bir şey mi geldi?" diye sorarken yakınlardan silah sesleri ve insanların ılıkları geliyor. Onları kurtarmanın en iyi yolu büyücüyü durdurmak, ama ılıklar bende yardım etme isteği uyandırıyor, yaratığımın dudaklarını yalamasına neden oluyor.

"Bir yer var." Ona bakıyorum. "Merkezlerini taşımadan önce konsey toplantı yeri idi. Şimdi terk edilmiş durumda. Şehrin sağ tarafındaki tepede, her şeye hakim bir yerde. Kraliyet arması olan eski bir malikane. Ayrıca kendi Supe mezarlığı da var."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Başlamak için iyi bir yer."

Başımı sallıyorum ve sokağın aşağısına park ettiğimiz arabaya geri dönüyoruz. "Sence bunu neden yapıyorlar?"

"Bilemiyorum. Bir kaza ya da güçlerinin kontrolden çıkıp patlaması olamayacak kadar organize ve maksatlı hissettiriyor," diye mırıldanıyor yürümeye devam etmeden önce birkaç zombiyi öldürmek için durduğumuzda.

"Sence bunu onlar mı planladı?"

Başını sallıyor, ben de etrafıma bakıyorum.

"Ama neden? Elbette bu dikkatleri üzerlerine çeker ki bunu istemezler... tabii tam da istedikleri şey dikkat çekmek değilse. Ama neden?"

"Sanırım onları bulduğumuzda soracağız."

Şehirden çıkmamız yaklaşık on dakika sürüyor. Yanan arabaların ve istila edilmiş binaların yanından geçiyoruz. İnsanlar sokaklara akın ediyor ve kaçmaya çalışıyor, biz de malikaneye varmadan önce durup yardım edebildiğimiz kadarına yardım ediyoruz. Oraya vardığımızda, unutulmuş demir kapıların sanki üflenerek açılmış gibi ortadan bükülmüş olduğunu görüyoruz. Dikkatlice içeri giriyoruz ve orada, iki büyük çift kapının karşısında, taze, damlayan kırmızı kanla yazılmış bir mesaj var.

Büyü, ölüm, karanlık ve kötülük kokusu alıyorum. Burada kötülük vardı ama başka bir şey de vardı. Eski bir şey, kandan daha taze bir şey ve her kimse, yakın zamanda buradaydı.

Beni durdurmayı mı düşünüyorsun, aşkım? Bu şehir sana hediye, olacaklar için bir uyarı. Aramayı bırak, yoksa sıradaki dünya yanacak.

arkamızdaki arabanın radyosu cızırdıyor. "Tekrar ediyorum, yaşayan ölüler yok oluyor. Şehir geri alınıyor, lütfen içeride kalın. Güvende kalın ama sokakların bir kez daha bizim olduğunu bilin. Bu yaratıkların nereden geldikleri ya da neden aniden şehri terk ettikleri bilinmiyor ama kutlamalar başladı." Aceleyle arabaya doğru ilerliyorum, fiske vurmak için eğilip Khalid'in gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ruh çağıran her kimse, birinin dikkatini bütün bir şehri parçalayacak kadar çok istiyordu ve sanırım buradaydılar, bu yüzden durdular," diye tahmin ediyorum ve o da başıyla onaylıyor.

"Sanırım haklısın. Konsey bizi bulmadan önce onları bulmalıyız," diye kaşlarını çattı. Şehrin süper tarafıyla başlayalım, bakalım bir şey biliyorlar mı, artık istila edilmediğine göre."

"En azından şehir şimdilik güvende," diye öneriyorum.

"Doğru, ama artık dünya bizim gibi yaratıkların var olduğunu biliyor. *Amore*, hepimizi yok edene kadar durmayacaklar. Az önce ifşa olduk ve artık konsey bile bizi kurtaramaz. Her şey daha iyiye gitmeden, çok daha kötüye gitmek üzere ve bunun sorumlusu da o büyücü. Onları avlamalı ve nedenini bulmalıyız. Gerçeğe ihtiyacımız var. Her kimse dünyanın yanışını izlemek istediği açık ve bunu durdurmalıyız. Benimle misin?" diye soruyor, siyah gözleri benimkilerle buluşuyor. Aramızdaki sarsıntılı dostluğa rağmen başka bir cevabım olmadığını söyleyebilirim.

"Tabii ki."

Sanırım av daha yeni başladı.

15

KHALID

TŞehir hala kızgın, ancak bu bize diğer tarafa geçip konsey uyarılmadan herhangi birinin bir şey görüp görmediğini öğrenmeye çalışmamız için bir kılıf sağlıyor. Bahse girerim uğraşacak daha büyük işleri vardır. Ama bu büyücüyü yakalayamayacaklar. Güçlerini hissettim ve şimdiye kadar hissettiklerimden daha güçlüydü... benden ve kardeşlerimin büyüsünden bile daha güçlüydü.

Saf gücü ve kötüydü. Gözlerini bu dünyaya dikmişti, ama neden?

Hayatım, eşimi korumak umuduyla kötülüğü ve masumlara zarar vermeye niyetli olanları durdurmaya adanmıştır. Yine de buradayım, yanımda onunla birlikte, şimdiye kadar hissettiğim en büyük canavarı avlıyorum. Ve başka türlüünü de istemezdim. Birlikte, bu her neyse çok kötüye gitmeden durdurma şansımız var. Ve kötüye gidecek, bunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum, havadaki amacı ve dünya nefesini tutuyor. Belki de bu başından beri geliyordu. Belki de Kütüphaneci haklıydı.

Dünyanın sonu gelecek.

Zamanında durdurabilir
miyiz?

Ve bunu yaptığımızda... o zaman ne olacak?

Remi beni sokak hayvanlarının takıldığı bir depoya götürüyor. Görünüşe göre, sokaklarda olup bitenler hakkında en iyi bilgiyi onlar alıyormuş. Rastgele şekil değiştirenlerden, vampirlerden oluşan uyumsuz bir grup, hatta içeri girdiğimizde lanet olası bir trolün kokusunu bile alıyorum. Yıkanmamış süperlerin ve kanın ezici kokusu havayı dolduruyor, burnumun kırıışmasına neden oluyor, ama Remi tereddüt bile etmiyor. Onu izliyorum, arkasından yakından takip ediyorum. Çok az konuşmuştuk. Büyücüyü avlamama yardım etmeyi kabul etti ama aramızdaki boşluk gergin. Hasarlı. Hepsi geçmişimden bahsettiğinde çıldırdığım için.

Bu beni şaşırttı. Arkadaşımın sormaya hakkı var ama ben hazır değildim ve o da haklı, olanları henüz atlatamadım. İlk tepkim onu incitmek ve bunu durdurmak oldu ve şimdi aramızda filizlenmekte olan güveni mahvetmiş olabilirim.

Büyük, terk edilmiş odada ilerleyerek arka taraftaki soyulmuş, paslı bir yeşile boyanmış kapıya ulaşıyor. Kapıyı çalıyor ve gözler içeri bakmadan önce çita kayarak açılıyor, ancak kapının alt kısmında. Bir homurtuyla kayarak kapanıyor ve bir cüceyi ortaya çıkarmak için açılıyor. "Ne istiyorsun, avcı?"

"Seni tekrar görmek güzel, Freddy." Gülüyor ve onu iterek geçiyor. O homurdanıyor, vücudu sihirle titreşiyor, ben ise sadece bakıyorum. Onları toplum içinde pek sık göremezsiniz ve Remi ona aşına görünüyor. Bana bakıyor ve ters ters bakıyor.

"Kimmiş o güzel kızıl çocuk?" diye hırlıyor.

"Kıskanma Freddy." Kıkırdıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Bana yardım ediyor, hadi." Yolun sonundaki köşeyi dönüyor ve ben de sırtarak ters ters bakan adamın yanından geçip peşinden gidiyorum.

Bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve sonra kapı kapanıyor, ama aval aval bakmakla meşgulüm, çünkü köşeyi döndükten sonra, sadece bir malikane olarak tanımlayabileceğim bir şeyle karşılaşıyorum. Zenginlikler, kanepeler, televizyonlar ve hatta ağaçlarla dolu. Her başıboş için bir ortam var. Periler bir ağacın üzerinde yüzüyor. Fae'ler altındaki bir kürke kıvrılıyor. Köşedeki bir inin içinde bir ayı değiştirici var. Kanepede bir vampir, elinde kan torbası olmalı. Hepsi iyi geçiniyor ve biz içeri girerken fark etmemiş gibi görünüyorlar.

"Burası da neresi?" Şok içinde sordum.

"İstenmeyenlerin geldiği yer," diye bilgi veriyor bana, gülümseyerek etrafına bakınırken. "Asla kapatmadım çünkü kimseye zarar vermiyorlar. Sadece ait olacakları bir yer buluyorlar," diye mırıldanıyor ve ben

gözlerini uzakta görmek için. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim." Dönüyor ve başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Yutkunarak, sadece geriye doğru bakarak peşinden gidiyorum. Deponun üst kısmında dolaşüyor, kapalı kapıların önünden geçiyor. Bazılarının arkasından sesler duyuyorum ama görmezden gelmeyi seçiyorum. Eğer eşim bu insanlara güveniyorsa, ben de güvenirim. Ne de olsa henüz bize zarar vermediler. Kayıp, vahşi ve başboş olabilirler... ama belki de hepsi o kadar kötü değildir. Belki de sadece yalnızdırlar ve benim gibi yerlerini arıyorlardır... Onun gibi.

En sondaki kapıyı çalıyor ve kimse cevap veremedi kapıyı iterek açıyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Onu takip edip kapıyı kapattığımda yatakta uzanmış bir adam görüyorum. Havayı kokluyorum ve kurt kokusu alıyorum ve gözlerim kısıyor. Çıplak ve umursamadan yatıyor. Türünün geri kalanı gibi o da kendi teninin içinde rahat. Dövmelerle kaplı, kahverengi saçları omuz hizasında ve parlak kehribar rengi gözleri, dudaklarında bir gülümseme belirirken eşime kilitleniyor.

"Rem," diye selam veriyor ve ben anında onu öldürmek istiyorum. Eşime bakıyor, ona bir lakap takıyor... Onu parçalara ayırmak istiyorum. Niyetimi hissetmiş gibi önüme geçiyor, ben neredeyse salyalarım akarken beni engelliyor. Yumruklarım bu piçi öldürme isteğiyle sıkılıyor. "Bu zevki neye borçluyum?" Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Yoksa borçlu olduğum şey zevk mi?"

İşte bu kadar.

Elini koluma koyup beni sakinleştirdi. "Bilgiye ihtiyacım var."

"Utanç verici." Ayağa kalkıyor, hareket ederken karın kasları kasılıyor ve göz kırparak bakışlarını bir anlığına bana yöneltiyor. "Çifte utanç."

Gözlerim açılıyor ve o gülüyor. "Peki büyük avcının neyi bilmesi gerekiyor?"

"Zombiler-"

"Ah, evet, eğlenceli değil miydi?" Sırıttıyor ve sanki kıskançlığımı ve sahipleniciliğimi hâlâ hissediyormuş gibi sırtını göğsüme bastırıyor. Elimde olmadan, bir uyarı ve ona bir bildiri olarak kalçalarını kavriyorum. Bunu görüyor ve anlayışla başını sallıyor ve ben de biraz rahatlıyorum. Bir kurt gördüğünde bölgesini sahiplenmeyi bilir.

"Bu bir büyücü. Ailenizden herhangi birinin bir şey görüp görmediğini bilmem gerekiyor," diye araya giriyor. "Onları avlıyoruz."

Başını eğiyor, bakışları bir an için uzaklara gidiyor. "Sordum. Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Sen mi sordun? Nasıl sordun?" Ayağa kalkıp köşedeki küçük bara doğru ilerlerken ve kendine bir içki koyarken kaşlarını çatarak soruyorum. Burnum seçiriyor ve kurtboğan kokusuyla gözlerim açılıyor. Bu zehirli değil mi? Yüz ifademi görmüş olmalı, çünkü kıkırdıyor.

"Bana karşı kullanılmasındansa alışmak için kendimi küçük dozlarda zehirlemem daha iyi." Zehri içiyor ve oturup bizi izliyor. "Ben bir alfayım ve diğerleri gibi bir sürüye sahibim. Diğerleri gibi zihniyet iletişimi kurabiliyoruz. Sadece benim sürümün tamamı kurtlardan oluşmuyor."

"Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum," diye yorum yapıyorum ve o da omuz silkiyor. "Ben de bilmiyordum. Konsey hâlâ bilmiyor ve biz de kalmasını sağlayacağız."

hırılıyor.

"Dominic herkesi ve her şeyi tanır," diyor Remi, farkında olduğunu sanmasam da bana daha da yaslanarak. "Birçok avda bana yardım etti."

"Sadece hak edenlerle," diye belirtiyor ve sonra gözleri yine uzaklara gidiyor, sanki birisinin konuşmasını dinliyormuş gibi, ki sanırım öyle. Remi'nin kulağına doğru eğildim.

"Neden onun sürüsüne katılmadın?" Fısıldıyorum.

"Sadece bir alfa olabilir," diye cevap veriyor ve bana bakıyor. "Ve ben sonuna kadar alfayım, bebeğim. Eninde sonunda birbirimizi öldürecektik. Ayrıca ben pek sürü insanı sayılmam, çok fazla kötü anım var. Yalnız olmayı tercih ederim."

Bu tek cümlede hem hüznü hem de gerçeği duyuyorum. Farklılıkları, birden fazla hayvanı ve gücü bir lütuf olabilir, ama aynı zamanda uyumsuzlara bile uyum sağlamasını engelliyor. O bu dünyada yalnız. Tıpkı benim gibi. Ama benim başından beri burada olduğumu bilmiyor. Asla yalnız değildi ve bir daha asla yalnız olmayacak.

Tam o sırada Dominic konuşuyor ve bakışmalarımızı bölüyor. "Güney tarafında bazı hareketlilikler var. Kuşlarımdan biri, etrafında süper güçler olduğunu söylediği bir kadının ormana doğru ilerlediğini görmüş."

"O kaçmadan önce oraya gitmeliyiz," diye hırılıyor ve Remi başını sallıyor. "Teşekkürler, Dom." Hareket etti ve kapıyı açtı. Takip etmek için döndüm, ama onun ses beni durduruyor.

"Kim olduğunu bilmiyorum" -beni dikkatle izlediğini görmek için ona dönüp bakıyorum, gözleri Remi'nin kaybolduğu yere gidiyor- "ama ona zarar verme. O kadın hayatta kalabilmek için cehennemi yaşadı. Eğer sana güveniyorsa, bunu kırma. Ona ilk kez bir şey vermiş olacaksın."

o kadar." Bununla birlikte, başını salladı ve ne söyleyeceğimi bilemediğim için cevap vermeden Remi'yi takip ettim.

O haklı mı? Bana güveniyor mu?

Benim için kim olduğunu öğrendiğinde ne olacak? mi?

Bize bir şans verecek mi?

Hızlıca depodan çıkıyoruz ve arabaya doğru koşuyoruz. Onlar ortadan kaybolmadan ve başka bir şehre saldırmadan önce büyücüye ulaşmak için hızlı olmalıyız. Artık her şey bize bağlı. Dikkatimiz o kadar dağınık ki, çok geç olana kadar onu duymuyoruz.

Bir silah patladı ve donup kaldık.

Arkamdan bir şey çarpıyor ve dönüyorum, Thomas'ı gördüğümde gözlerim açılıyor. Remi'nin sürüsünün eski alfasının neden burada olduğundan, neden elinde bir silah olduğundan ve neden bize doğrultulduğundan emin olamadığım için ona kaşlarımı çatıyorum.

"Tom?" Remi kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Hey, kızım." Önce ona sonra bana başıyla selam verdi. "Khalid."

"Ne yapıyorsun?" Sorguluyorum ve o da parmağını tetiğe götürerek beni tehdit ediyor.

"Yapmak zorunda olduğum şey. Üzgünüm." Omuz silkiyor, turuncu gözleri üzüntüyle Remi'ye kayıyor. Gri saçları kısa ve başının ve yüzünün yan tarafını kesen dört pençe izi var. Muhtemelen alfa mücadelesini kaybettiği zamandan kalma. Cildi kahverengi ve yaşla birlikte kösele gibi olmuş, vücudu hâlâ sadece bir alfanın olabileceği şekilde iri ve güçlü.

"Bekle, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Remi aramıza bakarak soruyor ve başını sallarken gözleri açılıyor.

"Ona hâlâ söylemedin mi?" Acı acı gülüyor ve ben ona yaklaşırken ona bakıyor. Arkadaşıma zarar vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce silahı almak istiyorum. "Ah, kızım, bunca zamandır sana yalan söyleyen biriyle avlanıyordun."

"Yapma," diye çıkışıyorum ama beni görmezden gelip ona odaklanıyor. "Remi, dinleme-"

"Seni çocukluğundan beri tanıyor. Nasıl olduğunu sor. Neden gittiğini sor. Onun için ne olduğunu sor," diye bağırıyor ve bakışlarımı daha da daraltıyorum. Son uyarım. Ona bir kez güvendim ve bu ona bir geçiş hakkı veriyor, ama sadece bir yere kadar.

"Khalid?" diye mırıldanıyor, şaşkınlıkla.

"Neden buradasın?" Ona soruyorum. "Son konuştuğumuzda, sen-"

"İkinizi de içeri almak zorundayım." Sonra keserek Remi'ye baktı. "Umarım anlıyorsundur. Başka seçeneğim yok. Kızım ellerinde."

"Kimin var?" Remi soruyor.

"Konsey. Kadınlar ortadan kayboluyor ve bir hafta önce bana ulaşarak onu ele geçirdiklerini bildirdiler. Eğer onun öldürülmesini ya da üremek için kullanılmasını istemiyorsam, ikinizi de onlara götürmem gerekiyor."

"Ama bu bizi vurmalarından önceydi," diye fısıldıyor ve adam başını sallıyor.

"Yanlış insanları kızdıracak bir şey yaptın Remi. Özür dilerim." Bana baktı. "Bence biliyorlar. Bence onları sana getireceğini hep biliyorlardı ve seni istiyorlar. Bütün tanrıları istiyorlar. Nedenini bilmiyorum. Ama sana ihtiyacım var."

Önüme geçti ve elini uzattı. "Sana yardım edebiliriz-"

", kimse yapamaz," diye bağıyor. "Benimle gelmek zorundasın. Bunu yapmak için seni bayıltmam gerekirse, bayıltırım."

"Tom," diye fısıldıyor. "Ben çocukken beni elinden geldiğince korudun. Bunu yaptın, zorunda olmadığın halde beni korudun. Bunu şimdi yapma, her şeyden sonra olmaz."

"Seni onun için korudum çünkü o beni zorladı. Üzgünüm evlat ama yapmam gerekeni yaptım, her zaman yaptım ve şimdi de yapmak zorundayım yoksa ona zarar verecekler. O benim ailem, sen değilsin."

Remi'nin kalbi çarpıyor, bunu hissediyorum, sorularını hissediyorum ve bir an sonra tetiği çekmeye başladığını görüyorum. Saf, kör bir panik kaplıyor - eşimi koruma ihtiyacı. Silahın içinde ne olursa olsun, onu vuramaz. Bizi döndürüyorum, onun üzerine eğilip sırtımı ona veriyorum. Bu hareket onun ateş etmesine neden oldu ve kurşunun içimden geçtiğini hissettim. Orada olsaydı koluna isabet ederdi ama hareket ettiğimiz için kalbimi delip geçti.

Yere düşerken onu, kanı, acıyı hissediyorum. Çığlıklarını duyuyorum ama gözlerimi açık tutamıyorum.

Kalbim durdu.

Ve ilk defa ölmüyorum.

16

REMI

I Khalid'in düşüşünü izledim. Yüzü solgun, gözleri kapanmadan önce korkmuş ve işte o zaman ellerimdeki kanı görüyorum. Göğsünde bir delik var ve yatarken şok içinde ona bakıyorum. Ben yapmadım Hatta kalbini bile.

Tüm dünyam çılgık atarak dururken benimki de duruyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet içimden akıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzünü izlerken ellerimi yaraya bastırıyorum. "Sakin beni terk etmeye cüret etme," diye hırlıyorum ve kalbinin yumuşak, yavaş atışını yeniden başladığında hissediyorum. Yaşıyor, sadece. Başımı kaldırıp Thomas'ın şok içinde bakan gözleriyle karşılaşıyorum ve buna engel olamıyorum...

Yaratığım kontrolü ele aldı.

Dehşetim ve paniğim, kan ve neredeyse Khalid'i kaybetme düşüncesi beni sürükledi. Bir an dizlerimin üzerindeydim, sonra bir baktım gökyüzüne doğru uzanıyorum. Daha uzun, daha zayıf. Ellerim yanlarımdan aşağı sarkıyor ve uçlarında pençeler var. Yüzüm bile değişiyor, neredeyse iskelet haline geliyor. Boynuzlarım havaya doğru bükülüyor. Dişlerim dudaklarımdan üzerine düşüyor. Yaratıkla benim bir karışımım.

Kana susamışlığım ve açlığım beni tüketirken ona kükrediğimde Thomas dehşet içinde geri sendeliyor. Gözlerim kan çanağına dönerken görüşüm kırmızıya dönüyor. Artık onu kontrol edemiyorum, yaratık özgür.

Wendigo'm burada ve kendisine ait olduğunu iddia ettiği şeye zarar veren birinden öç almak istiyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağıyor ve silahını tekrar kaldırıyor. Hareket ediyorum, olanları zar zor anlayabiliyorum, sanki zaman hızlanıyor ve ben onu kaybediyorum. Yaratık bunun bile kontrolünü ele geçiriyor. Bir sonraki gördüğüm şey, elimin silahı savurup yere düşürdüğü ve aynı anda pençelerimle kolunu kestiğim. Bir çığlıkla geriye düşüyor, kurt gözlerinde parlarken mahvolmuş kolunu tutuyor.

"Benim!" Kükrüyorum, sesim yeryüzünü sarsıyor. O kadar hayvani ki, açlığım havayı paramparça ederken cırtlak sesim kulaklarını kanatıyor ve gözleri neredeyse patlayacak gibi oluyor. Beslenmek için. Kanını akıtmak için. Acı için.

Kan.

Ölüm.

İçimi dolduruyor ve görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey o olana kadar dehşetimi ele geçiriyor.

Yaratığım onu parçalayıp derisini yüzmeye başladığında arka koltuktan izliyorum. Çığlıkları havayı dolduruyor, tıpkı onu parçalara ayırırken kanının kokusu gibi. Kanını yalayıp tadına bakarken içim cız ediyor ama neyse ki biz geri çekilip kıpırdamayan cesedini görmeden önce onu yemiyor.

Göğsümüz kabarmış ve kanlar içinde, açlığımız dinmemiş bir halde Halid'e bakıyoruz ve işte o zaman savaşıyorum.

Hayır! Hayır! Ona zarar verme, Feed'e yalvarıyorum, kafamın içinde tıslıyor. Ona değil, asla.

Bize zarar verdi. Yalan söyledi, hırlıyor.

Biliyorum, ama o değil. Asla, anlıyor musun? O yasak bölge. Bizimki mi?

Bizimki, zihinsel olarak katılıyorum.

Yaklaşıp onu kucağımıza alıyoruz ve nazikçe kollarımızda tutuyoruz. Kalbi hâlâ atıyor ama yavaş atıyor ve çok kan kaybediyor. Kurşunun içinde ne olduğunu ya da ne kadar hızlı iyileşebileceğini bilmiyorum ama onu güvenli bir yere götürmeliyiz.

Onu en yakın güvenli yere taşıyorum. Kan yüzünden uyumsuzlara geri dönemem, vampirleri çılgına çevirir, wendigom beni çağırıyor olsa bile. Kanı tatmam, yemem için beni cesaretlendiriyor. Bunun yerine, buluyorum

Yakındaki eski, terk edilmiş bir evin bodrum kapısını açıp bizi aşağıdaki karanlığa daldırdı.

Uzun süredir terk edilmiş bodrumda ilerlerken karanlıkta da görebildiğim için ışıkla uğraşmıyorum. Zemin gri, yaralı bir beton. Tavan, ağlarında örümcekler olan ve benim geldiğimi görünce saklanan ahşap kirişlerle kaplı. Kutular ve çarşafı kaplı mobilyalar var ve köşede, tavanda doğal ışık alan bir deliğin altında bir kanepa buluyorum. Onu nazıkçe oraya yerleştiriyorum, ayaklarının dibine çömelip onu izlerken oturtuyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. Eski halime dönmem gerekiyor ama korkum ve onun kanı beni bu şekilde donduruyor.

Neredeyse şeffaf kirpikleri açılıp siyah gözleri ortaya çıkarken kalbinin yavaş atışını dinliyorum ve ancak o zaman biraz çöküyorum. Henüz tehlikeyi atlatmış değil ama oraya doğru gidiyor. Şu anda başka bir şey düşünemiyorum, ne olanları ne de söylenenleri. Sadece hayatta kaldığımı.

"Bırak beni," diye tıslıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, ben iyileşirken beni terk etmedin. İzleyeceğim-"

Çılgılık atıyor, vücudu sarsılıyor ve şekil değiştiriyor. Çılgılık içime akıyor, o yere yığılırken hırlamama neden oluyor. Elimde olmadan yarısından taze kan damlıyor. Yaratığım öne doğru eğilmemi sağlıyor ve çatalı dilim dışarı çıkıp yaranın üzerinde geziniyor, o nefes nefese izlerken acısını ve kanını tadıyor.

"Defol!" diye bağıyor, ben arkama yaslanıp onu izlerken sesi sertleşiyor.

Yüzü bir anlığına titriyor, ağzı sessiz bir çılgılla açılıyor. Gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslanmadan önce neredeyse soyulacakmış gibi uzuyor. "Lütfen," diye fısıldıyor, bana yalvarıyor. "Çık dışarı, beni izleme!"

"Neden?" Tıslıyorum, sesim yer değiştirdiğim için derinden geliyor.

Şimdi ofluyor, yüzü solgun ve gözleri kapalı, neredeyse havada tadını alabileceğim bir acı içinde. Vücudu sanki bir şey tutuyormuş gibi titriyor. "Neden?" diye soruyorum. Soruyorum ve gözleri titreyerek açılıp bana kilitleniyor.

"Kalamazsın," diye umutsuzca yalvarıyor. "Gerçek yüzümü göremiyorum. İyileşmek için değişmem gerek ama-"

İç çekerek daha da yaklaşıyorum ve pençe uçlu elimle yüzünü kavriyorum. "Değiş," diyorum sırtarak. "Benimkini gördün, şimdi de seninkini görmeme izin ver. Seni koruyacağım ama değişmen gerek. Şimdi." Sözlerinin kendisine tekrarlandığını duyunca gözleri kısa süreliğine parlıyor.

Yutkunuyor, bakışlarımı inceliyor ve sonra bana bakmaya dayanamıyormuş gibi, dokunuşumdan uzaklaşıyor ve sonunda üzerindeki derinin düşmesine izin veriyor. Ama sanırım acı ve kurşun nedeniyle, yer değiştirmek için ihtiyaç duyduğu enerjiyi toplamakta zorlanıyor ve bir çığlık atarak yüzünü parçalıyor. Sanki kendi derisini yüzüyormuş gibi derisini soyuyor ve o yere yığılana kadar ondan aktığını hissettiğim acıyla irkilmeme neden oluyor.

Elleri yüzünü kapatıyor.

Bekliyorum, sessizlik uzuyor ve o yavaşça gözlerini indiriyor. Derin bir nefes alıp gözlerini açmadan önce gözlerini kapalı tutuyor ve farklılıktan irkildiğimde beni izliyor.

O siyah gözlere öfkeli ve tehlikeli bir görünüm veren koyu renkli, çekik kaşları vardır. Saçları koyu, siyah, kısa ve tepede dikenli, yanlarda ise uzun favorilerle tıraş edilmiş. Ama hemen önlerinde, derisi kesilip soyulmuş gibi tüm yüzünü dolaşan sivri bir yara izi var... ve bahse girerim ailesinden kalmıştır. Bakışlarımı yavaşça yüzünde gezdiriyorum; kalın, dolgun pembe dudaklarından çenesini kaplayan kirli sakalına, kalın, asil burnuna, kemerli elmacık kemiklerine ve güçlü kare çenesine kadar. O kadar farklı ama bir o kadar da tanıdık ki, sanki her zaman taktığı gözleri olmasa bile onun o olduğunu biliyordum. Çok sevdiğim gözleri.

Ayrıca çok güzel. Kalın, bariz yara izi çekiciliğini azaltmıyor. Aslında, wendigom kaybolurken neredeyse dudaklarımı yalamama neden oluyor, arzu beni tüketirken insana dönüşmeme izin veriyor. Onu öpmek, o dudakları kendi teninde tatmak istiyorum, yakınlaştığım bu adamı. Dünyanın en güzel derilerini giyebilir, ama buradaki benim favorim, çünkü bu o. Her çizgi, her yara izi onun geçmişteki acılarına ve hayatta kalma içgüdülerine ihanet ediyor. Her çizgi, çukur ve kusur, buraya gelmek için neler yaşadığını gösteriyor. Yara izini yalamak, tadına bakmak, dilimin altında hissetmek ve bunun onun güzelliğini azaltmadığını göstermek istiyorum. Hayır, ona katkıda bulunuyor, onu tehlikeli, karanlık ve lanet olası bir savaşçı gibi gösteriyor.

Gerçek bir avcı, benim gibi.

O da uzun boylu ve kasları kalın. Kolları şişkin, damarlı ön kolları sanki bir darbe bekliyormuş gibi benim kararımı, fikrimi beklerken kenetleniyor. Tırmanmak istediğim ağaç gövdeleri gibi kalın kalçaları var. Omzunda birkaç dövme var, sanat eserleri karmaşık, kabile çizgileri ve mandala gibi noktalar. Geniş boynunda bir yara izi daha var, sanki bir noktada kesmişler gibi, altında birkaç tane daha soluk beyaz yara izi var.

ve sanki çok olmuş gibi üstünde. Gözleriyle tekrar buluşmadan önce her bir yara izini katalogladığımdan emin oluyorum.

Göğsündeki deliğin yavaş yavaş iyileşmeye başlamasını izlerken "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

Acı acı homurdanıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Öylesin. Neden böyle düşünmeyeceğime inandın? Yara izleri mi? Sürtük, lütfen, onlar bana senin hayatta kaldığını gösteriyor. Benim de kendi yaralarım var. Bu dünya kolay değil. Güçlülerin gelişmesi için yapılmıştır. Bu yüzden..." Öne doğru eğilip parmağımı kabarık yara izinin üzerinde gezdiriyorum, o geri çekilmeye çalışsa bile. "Bana gerçekten ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor." Başımı sallayarak gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve eğilip istediğim şeyi yapıyorum -yara izini yalıyorum. Ben hafifçe geri çekilip dolgun dudaklarını öpmeden önce hareketsiz kalıyor, nefes bile almıyor. "Sen mükemmel birisin."

"Yüzyıllardır beni gören ilk kişisin," diye itiraf ediyorum.

Sırıtiyorum. "Bu konuda garip bir şekilde mutlu hissediyorum."

Gülümsüyor, dudakları o tanıdık şekilde yukarı kalkıyor. Hâlâ aynı tavırları var ve bu beni sakinleştiriyor. Sonra gülümsemesi kayboluyor ve gözleri kısılıyor. "Haklıydın, sana göstermek istemedim çünkü bunu her gördüğümde... Kahretsin, kendime bile bakamıyorum. Bu beni, değişmem için yüzümü defalarca parçaladıkları mahzene geri götürüyor. Hiç bir acı hissetmemiştim, *amore*, hiç... bir kez hariç." Gözleri bir sırıltıyla parıldıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Beni kendi derimden, gerçekte olduğum kişiden nefret ettirdiler. Asla yeterince güçlü, yeterince kuvvetli olamadım."

"Khalid," diye çıkışıyorum, "gittiler, öldüler, değil mi? Seni kontrol etmelerine izin verme yoksa onlar kazanır." Rahatlatıcı olabilirdim ama bu bana göre değil. Hayır, onun yumuşak sözlerle değil, açık gerçeğe ihtiyacı var.

"Öyle. Ne kadar okudun?" diye soruyor iç çekerek.

"Bilirsin işte, yedi kardeş, hepsi tanrı. Anne babanız pislik, size işkence edip arkadaşınızı öldürdükten sonra onları öldürdünüz ve ayrıldınız. Bu doğru mu?" Sırıtarak soruyorum.

"Her şeyi özetliyor." Kaşlarını çatıyor. "Onlar kötü insanlardı. Güçleri onları yozlaştırdı. Lilith'i öldürdüklerinde bu bardağı taşıran son damla oldu ama onları kaybetmenin kardeşlerimi de kaybetmeme neden olacağını asla bilemezdim."

"O zamandan beri onları gerçekten görmedin mi?" Arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak soruyorum.

"Bir keresinde. Kyro'yu gördüm, küçük kardeşimi. Kahretsin, utandım. Başka bir derinin içine saklandım çünkü beni bu şekilde görmesini istemiyordum. Ben lanet bir

ve çok derli toplu görünüyordu." Acı acı gülüyor. "Diğerleri hiç denemediler, ben de hiç denemedim, kendi arkadaşlarını istemelerinden korktum."

"Üzgünüm, zor olmuş olmalı."

"Yedi yaşındayken bile yalnızdım," diye mırıldanıyor, bana bakıyor ve her zaman taktığı maskenin arkasını görmeme izin veriyor. "Ailem bunu sağladı. Kendi işkencemde kilitliydim ve onlarla birlikte olamıyordum."

"Düşündüğümüzden daha çok birbirimize benziyoruz," diye teklif ediyorum ve uzanıp elini tutuyorum. Birleşen ellerimize bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"*Amore*, sana bir şey söylemem gerek," diye mırıldanıyor ve içimde kötü bir his beliriyor.

"Öyle mi? Tom'un bana bir konuda yalan söylediğini söylemesiyle bir ilgisi var mı?" Gergin bir şekilde soruyorum. "Kıçını tekmeleyebilmek için ne zaman iyileştiğini soracaktım." Geçmişi ve kim olduğuyla ilgili bir şey olacağını düşünerek gülüyorum, ama sonra söylediği şey içimde şok etkisi yaratıyor ve kanım buza dönüşüyor. Kalbim kırılıyor ve parçalanıyor ve sonraki birkaç dakika içinde keşke o duvarları korusaydım diyorum. Keşke onu içeri almasaydım ya da ona bakmaya gelmeseydim.

O da diğerleri gibi bir yalancı.

"Seni benimle tanışmadan önce tanıyordum Remi." Şaşkınlıkla başımı hafifçe çeviriyorum ve o da yutkunuyor. "Seni çocukluğundan beri tanıyorum." O tutmaya çalışsa da elimi çekiyorum. Umutsuzca öne doğru eğiliyor ve yarasını çekiştirirken yüzünü buruşturuyor. "Lütfen, şunu çıkarmama izin ver."

Dudaklarımı büzüyorum, o da hemen devam etmek için acele ediyor. "Ben senin eşimim. Bir eşim olabileceğini hiç bilmiyordum ve sonra bir gün sürünün arazisinden geçiyordum. Sadece beş yaşındaydın ama seni hissettim." Ben onu izlerken göğsüne vuruyor. "Sen çok gençtin, çok masumdun ve benim ellerimde çok fazla kan vardı. Kalamayacağımı, hayatını böyle mahvedemeyeceğimi biliyordum. Thomas'tan seni korumasını istedim ve ayrıldım. Varlığımı hiç bilmemenin daha iyi olacağını, bensiz daha iyi olacağını düşündüm." Gözlerini kırptırırken gözleri yaşlarla doluyor. "Yanılmışım, çok yanılmışım, ama güvende olduğumu sanmıştım."

Kızgınlıkla gülüyorum ve ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum. "Eşim mi?" Tekrar ediyorum ve o daha konuşmadan ona dönüp ters ters bakıyorum. "Bir eşim olamayacak kadar ucube olduğumu sanıyordum." Konuşmaya başladığında onu durdurmak için elimi uzatıyorum. "Başından beri yalnızdım, güvende olduğumu düşündüğün o yerde bırakılmıştım. Güvende olup olmadığımı kontrol etme zahmetine bile girmedin mi, yoksa yeterince umursamadın mı?" Bağırıyorum ve ona bakıyorum, kızgınlıktan çok kırgınım.

Beni terk etti.

Bir gibi çekip gitti, kaderimdeki adam.

"Ve sonra beni tekrar buldun ve ne düşündün? Oh, onu becerip tekrar gideceğim ve bunun bir önemi olmayacak mı?"

"Hayır!" Ayağa kalkmaya çalışıyor ama yapamıyor, bu yüzden öne doğru yığılıyor ve anlamam için yalvarıyor. "Ben sadece seni korumak istedim-"

"Harika bir iş çıkardın," diye bağıryorum, ona bakarken göğsüm kabarıyor. "Beni korumana hiç ihtiyacım olmadı," diye fısıldıyorum. "Sadece orada olmana ihtiyacım vardı."

"Remi-"

"Beni, eşini, başkalarının merhametine bıraktın!" Çığlık atıyorum. "Seni kurtarmak için ayrıldım!" diye kükrüyor.

"Hayır, sen kendini kurtarmak için gittin," diye tersliyorum, bir adım öne çıkarak. Hayvanlarım bile hırlıyor, incinmiş ve kızgın hissediyorum. "Tek istediğim yalnız olmamaktı ve sen oradaydın, sadece benim için yaratılmış kişi... ve sen gittin. Beni canavarlara bıraktın ve sonra neden canavar olduğumu merak ettin. Beni onların öfke ve nefretine terk ettin. Tek istediğim uyum sağlamak, birine sahip olmaktı... Yardım edebilecek tek kişi sendin ama etmedin. Sakın bunun beni kurtarmak için olduğunu söyleme, kendini kurtarmak içindi. Korkmuştun, çok korkmuştun ve bunun seni kontrol etmesine izin verdin. Siktir git. Benden bu kadar. Beni kurtaramadığın gibi bu dünyayı da kendin kurtar."

"*Amore!*" diye yalvarıyor ben dönerken. "Lütfen! Yapmak zorundaydım, seni kendimden ve geçmişimden kurtarmak zorundaydım. İçimdeki bu karanlıktan."

Sırtım ona dönükken, düşmesine asla izin veremeyeceğim gözyaşlarımın gözlerime dolmasına izin veriyorum. Sessiz gözyaşlarını duyuyorum ama siktir et onu. "Yine de ruhumda izlerle buradayım, kendim karanlıkta yaşıyorum. Beni bir kez terk ettin, şimdi seni terk etme sırası bende. O zaman beni istememiştin, şimdi de hak etmiyorsun. Seni de, kaderi de, yazgıyı da sikeyim. Eş olmanın canı cehenneme. Kimseye ihtiyacım yok." Kırmızı çerçeveli gözlerimdeki nefreti ve soğukluğu görmesine izin vererek arkama bakıyorum. "En azından sana."

Acım içimi dolduruyor ama onu kilitliyor ve asla yıkılmasına izin vermemem gereken duvarların ardına saklıyorum. Ona güvendim, ne kadar . Şimdiye kadar kimseye güvenmemem gerektiğini öğrenmiş olmam gerekirdi. Sonunda sadece size zarar verirler çünkü hiç kimse kendi beklentilerinizi karşılayamaz.

"Çocukluğumun her günü işkence gördüm. Her gün tarif bile edemeyeceğim kör edici bir ıstırapla doluydu ama hiçbirisi senden uzaklaşmanın acısıyla kıyaslanamazdı!" Kapıya ulaştığımda arkamdan bağıryor. "Ruhumu göğsümden koparmak gibiydi, kendimi ikiye ayırmak gibiydi."

Gerçekten güvende olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım, her şeyi berbat ettim, *amore*. Çok kötü batırdım. Sadece seni korumak istemişim..."

"Sadece kendim olduğum için incindim." Dönüp ona bakıyorum. "Sadece doğduğum için her gün dayak yedim, tecavüze uğradım, oradan oraya savruldu ve aşağılandım ama hiçbirini bununla kıyaslanamaz. Yanımda olması gereken, beni sevmesi gereken tek kişinin bunu yapamadığını ve yapmayacağını öğrenmek. Beni onlardan daha çok incittin. Tebrikler, Khalid, haklısın. Buradaki en büyük canavar sensin. Ne olursa olsun sana bunu asla yapamazdım, ama şimdi ben çekip giderken arkamı kollayacaksın ve inan bana, beni bir daha asla görmeyeceksin. Senin acımana, pişmanlıklarına ve hatta korumana ihtiyacım yok. Ben kendi kendimin kahramanıyım ve sensiz de gayet iyi olacağım." Kapıyı yırtıp açtım ve hışımla uzaklaştım. Kalbimi orada onunla bıraktım. olduğunu bile bilmiyordum. Benim gibi karanlık ve berbattı, ama onu yumuşatmaya, çalmaya başladı.

Ve sonra onu binlerce kanlı parçaya ayırdı ve bir wendigo olarak bile kendimi hiç bu kadar boş, tamamen öfkeli ve hissiz hissetmemiştim. Canavarlara dönüşebilirim ama şu anda korkmaları gereken insan tarafım.

Çünkü kırık bir kalple, her zamankinden daha tehlikeliyim.

Dolabımda oturuyorum, nereye gideceğimden emin değilim. Eve gidemiyorum ve bazı nedenlerden dolayı şehri terk edemedim. Hâlâ büyücüyü durdurmam gerektiğini biliyorum.

-Onun için değil, şehir için, insanlar için. Konseye geri dönmeyeceğim, siktir et onları. Siktir et onu. Bu boktan şovu durduracağım ve sonra gideceğim. Yola çıkacağım. Kendi lanet kaderimi bulacağım, yüz tanrısı ve onun birçok yalanını içermeyen bir kader.

Ama önce kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Beni hayal kırıklığına uğratması neden umurumda olsun ki? O sadece uzun listeye eklenecek başka bir kişi. Gözlerimi kapatıp başımı arkamdaki duvara yaslıyorum ama garip bir şey oluyor ve gözlerimi tekrar açtığımda dolapta değilim, yalnızım ve acı çekiyorum.

Hayır, ormandayım. Gençliğimde saldırıya uğradığım ormandayım ve neredeyse ölmek üzere olduğum yerde bir kadın duruyor. Dönüyor ve yüzünün yarısında uzun, kötücül, sivri bir yara izi var, ama güzel, unutulmaz güzel, mükemmel dalgalar halinde uzun kumral saçları var. Kadın

Uzun, kapüşonlu bir pelerin giyiyor ve beni içeri almak için dönerken çıplak ayakları yaprakları çıtırdatıyor.

"Merhaba çocuğum. Buraya geri dönüş yolunu ne zaman bulacağını merak ediyordum."

"Kimsin sen?" Yaklaşarak talep ediyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Beni hatırlamıyorsun ama hatırlayacaksın." Onu inkar edemezmiş gibi bir adım öne çıkıp elimi onun elinin içine koyuyorum, sonra her şey kararırken nefesim kesiliyor.

Zamanın içinde savruluyorum, bunu hissediyorum ve kendime geldiğimde kendi anılarımın içindeyim.

Ormanın zemininde yatıyorum ve bana neredeyse tecavüz edecek olan adamın cesedi yanımda, ama ben kendim ölüyorum. Bunu biliyorum. Kan vücudumu kaplıyor ve her kemiğim neredeyse kırılmış, onarılamayacak kadar incinmiş. Bir parçam bunun son olduğunu, acılarımın sona erdiğini düşünerek rahatlıyor ama sonra o beliriyor. Leydi, hayır, Kader. Yanımda diz çökmüş, hüüzünle beni izliyor.

"Çocuğum, çok şey verdin, çok uzun süre savaştın..." Bana dokunuyor ve bir anlığına içimi sıcaklık kaplıyor. "Sana bir seçenek sunmak için buradayım. Çok uzun zamandır seni bekliyoruz ama bu hayat kolay değil, asla kolay olmadı.

"Eğer elimi tutarsan, çocuğum, yaşamı seçiyorsun, ama bildiğin gibi değil. Seni kurtarabilirim, iyileştirebilirim ama sen farklı olacaksın. Bunu yapmak için sana kendimden bir parça vermeliyim. Bu acı verecek ve sürekli bir savaş olacak." İç çekiyor. "Yeterince güçlü olduğunu biliyorum, ama bu her zaman senin seçimin."

İçinde boğulmaya başladığımda dudaklarımda kan kabarcıkları oluşuyor, karanlık beni ele geçirmeye başlıyor ve o kederle gülümsüyor. "Seç çocuğum. Yaşam mı ölüm mü? Biri huzur verecek, diğeri büyük acı ve ıstırap. Hayat kolay bir yolculuk olmayacak, ama sen bunu yapmak için doğdun. Bu yüzden senin deyimimle bu tuhaflıklara sahipsin. Başkalarının güçlerini alıp kendinin yapma yeteneği. Sen bir kurt olarak doğdun, çocuğum. Kaplan, yoldan geçen vahşi bir şekil değiştirenden geliyordu, hatırlamıyor musun?"

O söyler söylemez ben de söyledim. Ben ormanda saklanırken sürüye saldırdı. Beni buldu ve elinden kurtulmak için ona dokundum ve bir de baktım ki kaplan bir insana dönüşmüş ve ben de olmuşum.

Çoklu vardiyalarla doğmadım, onları Khalid'in yüzleri çaldığı gibi çaldım...

"Evet, şimdi bir tane daha alacaksın. Bu daha karanlık olacak ama ona ihtiyacın olacak, onun öfkesine ihtiyacın olacak."

"Evet," diye fısıldıyorum, yarı ölü bir halde. "Yaşamı seçiyorum, acıyı seçiyorum... Kurtar beni."

Şimdiki zamana geri dönüyorum, onun önünde dizlerimin üzerine tünüyorum. İç geçiriyor ve kendi başına kalkıyor, yanağımı avuçluyor ve gözlerimden kaçan yaşları fırçalıyor.

"Yaşamayı seçtin, bir canavar olmayı seçtin, şimdi hatırlıyorsun. Ama tüm canavarlar kötü değildir. Sen her zaman olman gereken kişisin kızım.

"Acı çekerek ve büyük fedakârlıklarda bulunarak ihtiyacımız olan kahramanlar ortaya çıkar. Hiç acı çekmemiş olsaydınız, doğruyu yanlış nasıl ayırt edebilirdiniz? Karanlığı nasıl anlayabilir ve ışığa nasıl rehberlik edebilirdiniz? Dünya grinin tonlarından ibarettir. Kimse mükemmel değildir. Hiç kimse saf kötü ya da saf iyi değildir. Her ikisi de değiştirilebilir. Unutmayın ki, kurtuluşunun mümkün olmadığını düşündüğünüz kişilerin her zaman bir şansı vardır, yeter ki siz gerekeni yapmaya istekli olun."

"Ne?" Kabaca sordum.

"Düşündüğünden çok daha kısa sürede anlayacaksın. Ama şimdilik geçmiş affet, geleceği kurtarmanın tek yolu bu," diye fısıldıyor gözlerimin içine bakarken. "Acıdan vazgeçmeli ve ilerlemelisin." Bir an için kaçırıyor. "Çok fazla zamanım yok. Son yakında geliyor ve hazır olmalısın, ama bunun için gerçeğe ihtiyacın var, tüm gerçeğe. Vakit geldi. Onlarla karşılaştığında bunu paylaş, ne demek istediğimi anlayacaksın." Eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Unutma, biz her zaman seninleyiz. Zamanın bir anı, bir seçim, geleceği değiştirmek için gereken tek şeydir. Sen doğmadan önce de bu planlar işliyordu. Sen savaşmak için doğdun canım ve savaşacaksın. Son bir av. Son bir kez. Bedeli ne olursa olsun, acısı ne olursa olsun dünyayı kurtar. Masaya getirdiğin şey bu, çocuğum."

Gözleri simsiyah parlıyor. Wendigo.

"Sana o verdim, canavar diyecek kadar korktuğun parçamı, ama o canavar senin kurtarıcın olacak. Onu kucakla. Tüm ihtişamın ve canavarlığıyla her parçanı kucakla. Vakit geldi. Ben hep seninle olacağım. Hiç yalnız kalmadın ve asla yalnız kalmayacaksın."

Sonra kayboluyor, beni burada ormanda bırakıyor, yıllar ve yıllar süren imgelemler ve gerçekler içime doluyor ve bir çılgılla geriye yuvarlanmama neden oluyor. İmgelem bana verilirken acı tekrar tekrar içimi parçalıyor. Geçmiş. Şimdiki zaman. Gelecek. Hepsini ve nasıl bağlandıklarını görüyorum. Neyin geldiğini görüyorum.

Seçimimizi görüyorum.

Bu dünyayı kurtarmak ya da yanmasına izin vermek için.

Her şey bize bağılı. Yedi tanrı ve onların eşleri, seçilmiş olanlar. Kararlarımız bizi bu ana getirdi, ama gelecek taştan yapılmış değil ve bir şansımız var. Değiştirmek için bir şans, gelmekte olanı durdurmak için.

Ama bunu sadece birlikte yapabiliriz. Bunu daha önce de durdurmayı denediler. Gücü bir insana, tek bir insana verdiler ve bu güç onu ölene kadar içten dışa parçaladı ve şimdi durdurmamız gereken kişi o. Bu güç hala onun içinde yankılanıyor ve karanlık, kötülük, onu nihai hedefine ulaşmak için kullanıyor - dünyayı yok etmek.

Dünyayı kurtarmak için...

Dünyanın yanmasını durdurmak için Lilith'i öldürmeliyiz.

Bu da onun eşini öldürecek.

Atlas.

O ölecektir, daha büyük bir iyilik için bir fedakârlık gerekir ve aşkları düştükleri andan beri mahkûmdur. Asla birlikte olmamaları gerekiyordu ama ölürlerse sonunda birlikte olacaklar ve dünya güvende olacak.

Eğer bunu yapabilecek kadar güçlüyse.

Eğer eşini öldürecek ve onu boşluğa kadar takip edecek kadar güçlüyse.

Şimdiye kadar istediği her şeyden vazgeçmek.

Eğer yanında durup ona yardım edebilirsek.

Eğer yedi tanrı... altıya dönüşebilirse.

OceanofPDF.com

17

KHALID

I İyileşmem çok uzun sürdü. Çok uzun sürdü. Onu durduramadım ya da peşinden gidemedim bile ve gerçekten, bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdim ki?

O haklı, onu terk ettim. Sebeplerim ne olursa olsun, her şeyi berbat ettim. Hiç istemediğim bir insanı incittim ama bunun bir son olmasına izin vermeyeceğim. Benden bu kadar kolay uzaklaşamaz, çünkü eşimle tanıştığımdan beri öğrendiğim tek şey onun uğruna savaşmaya değer olduğu. Bundan da öte, onun için savaşacak, zırhını sıyrarak, kalbine girecek ve ona gerçek ve doğru olduklarını gösterecek birini hak ediyor. Remi, arkasını kollayacak ve yanında yürüyecek birini hak ediyor. İhtiyacı olan şey bir ortak ve ben buna hazır değildim ama artık hazırım.

Eğer bu dünyanın sonu gelecekse, buna sadece onun yanımdayken izin vereceğim.

Birbirimiz için yaratılmışız. Bu da onun benim şeytanlarımla ve karanlığımla başa çıkmak için yaratıldığı anlamına geliyor. Kendi sorunlarım bunu görmemi engelledi. O şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha güçlü ve ona bir şans verseydim, bana gösterecekti, ama geçmişi değiştiremem, sadece geleceği değiştirebilirim. Remi benim kalbime ve ruhuma sahip, çocukluğundan beri sahip ve ben de onunkini alacağım.

Onu benim yap.

Kahretsin, gerekirse onu kendime zincirlerim. Beni affedene kadar bıçaklamasına ve dövmesine izin veririm ve bir gün affedecek, çünkü başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Milyarlarca insanla dolu bu dünyada, benim için mükemmel olan kişiyi buldum. Bunu her gün bulamazsın.

Gücüm olduğunda, beni taşıdığı bodrumdan . Dostum beni olduğum gibi sevdiği için yüzümü değiştirmiyorum ve artık bunu kabullenmenin zamanı geldi. Herkesin bildiği ve baktığı gibi çiğ ve savunmasız hissetsem bile. Ne de olsa o haklı, artık korkunun ve geçmişin beni kontrol etmesine izin veremem. Bu kadar açık ve savunmasız olmak, kendi derimi giymek garip ama örtünmeyi ya da değiştirmeyi reddediyorum.

Eşim bir avcı olabilir, ama şimdi onu ben avlayacağım. O benim, sadece henüz bunu bilmiyor.

Olay olduğunda beni getirdiği deponun önünden geçiyordum. Oradan çıkarken bağırp çağırıyorlar, uyumsuzlar. Dominic'i görüyorum ve diğerleri yanlarından geçip korkusuzca şehre doğru ilerlerken bana sırtıyor. "Duydun mu?"

"Neyi duymak?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Konsey düştü, sarışın bir canavar ve arkadaşları tarafından öldürüldü. Ortalık karıştı. Uyuyan konsey de işin içinde. Görünüşe göre, çok kötü şeyler yapıyorlarmış. Bunu kutlayacağız!" diyor sürüklenip götürülmeden önce. Ağzım açık, gidişini izliyorum.

Konsey düştü mü?

Kahretsin, sanırım listemden bir iş çıktı. Yine de eşimi geri aldıktan ve büyücüğü durdurduktan sonra, kontrolü ele alıp ırklarımızı gerçekten kurtarabileceğinden emin olmak için yeni kadını kontrol etmem gerekiyor. Biz tanrılar çok uzun zamandır oyunun dışındayız.

Kendimi geri koyuyorum.

Onların ölümü, artık Remi ve beni avlamayı bırakmaları gerektiği anlamına geliyor, bu da endişelenecek bir şey daha az.

İçimdeki çekimin beni arkadaşşıma götürmesine izin verdim. Kendimi onun dolabının önünde, tartıştığımız yerde buluyorum. İç çekerek parmaklarımı kapıya vuruyorum. İçeriden sesini duyuyorum ama beni görmezden geliyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Bırak gireyim, *aşkım*," diye bağıriyorum.

"Git kendini becer," diye karşılık veriyor ve sesindeki küstahlık beni sırtıtmaya itiyor. Gerekirse onu öldürmek bir yana, çekip gidebileceğimi nasıl düşünmüştüm?

"Seni becermeyi tercih ederim," diye takılıyor. Bir an sonra kapı açılıyor ve kafama bir silah doğrultuluyor. Gözleri kısılmış ve kızgın. Kahretsin, dostum çok güzel.

"Bir daha asla, o zaman neden her zaman yaptığın gibi kaçmıyorsun?" diye hırlıyor, daha iyi ulaşabilmesi için başımı eğdiğimde silahı şakağıma daha sıkı bastırıyor. Yardımcı olduğum için gözleri seğiriyor. "En azından seni vururken gerçek yüzüne bakabiliyorum," diye alay ediyor.

"O zaman tetiği çek, *aşkım*." Dudakları bu sevecen ifade karşısında hırıltıya dönüşüyor, gözleri bir anlığına kararıyor. Hâlâ onun son vardiyası hakkında konuşmamız gerekiyor ama şimdi değil. "Yapamazsın, değil mi?" Başıma daha sert bastırıyor, şüphesiz bir iz bırakıyor ama acısı beni inletiyor. "Bence benden çok hoşlanıyorsun, şu anda benden nefret ediyor olsan bile."

"Kapa çeneni!" diye bağıyor ve bir hırıltıyla silahı alıp içeri dalıyor. Kıkırdayarak peşinden gidiyorum, kapıyı indirip bizi mavi LED'lerle aydınlatılmış odaya sokuyor. Silahı masanın üzerine fırlattı, sırtı bana dönüktü. Bu işi bir an önce bitirmeye karar vererek arkasında duruyorum.

"Konuşmamız gerek," diye başlıyorum ama o sadece gülüyor ve silahlarını kapmaya başlıyor. Şimdi kendim hırlayarak, çünkü anlamasına, dinlemesine ihtiyacım var, boğazını tutuyorum ve ağzımı kulağına bastırarak onu masayla aramda sıkıştırıyorum. "Dinlemen için seni bağlamam gerekiyorsa, bunu yaparım, *aşkım*. Yani dinle."

Hiç vakit kaybetmeden dirseğini karnıma doğru savurdu. Homurdanıyorum ama o bacağını benimkine dolayıp dönerken, tutuşumdan kurtulup uzaklaşırken hareket etmiyorum. Diğer gözü siyaha dönüyor, canavarları ortaya çıkıyor. "Sik beni."

Böyle oynamak istiyor, değil mi? Güzel.

Omuzlarımı yuvarlayarak onunla yüzleşiyorum. Arkadaşım sözden çok eyleme önem verir. O bir savaşçı ve şu anda acısını dindirmek için savaşması gerekiyor. Onun da dediği gibi, birbirimize çok benziyoruz. Acı bizim çıkış noktamız ve kanunsuz bir dünyada kontrolü elimizde tutmanın tek yolu da savaşmak. "Tamam, dövüşelim ve bunu sisteminden çıkaralım, sonra da beni dinleyip tekrar çılgılık atana kadar seni sikip teslim alacağım. Kanım tenini boyarken ve amından döllerim damlarken," diye homurdanıyorum.

Dudakları düzleşiyor ve tırnakları pençeye dönüşerek üzerime atlamadan önce ters ters bakıyor. Oyun oynamıyor. Gerçekten kızgın ve beni incitmek, belki de öldürmek istiyor. Zaten sert olan sikim sarsılıyor. Diğer yandan ben,

İkisini de yapmak istemiyorum ama kendimi savunacağım ve tüm bunları kafasından atmasına izin vereceğim.

Sola kayıyorum ve beni geçmesine izin veriyorum ve bu onu daha da çileden çıkarıyor. Hırlayarak dönüyor ve önce masanın üzerine, sonra da benim üzerime atlıyor. Bacakları belimi arkadan sarıyor ve pençeleri omuzlarıma saplanıyor, kanımın kokusu havaya karışırken pençelerin tenimi kesmesinin tatlı hazzını hissediyorum.

Dişleri boynuma iniyor ve bir iniltiyle ona doğru geri yaslanıyorum, bacaklarını kavriyorum ve geriye düşüp kendini incitmemesi için tutunuyorum. "Acıyı sevdiğimi biliyorsun, *amore*. Tüm sahip olduğun bu mu?"

Sinirli bir çığlık atarak başını kaldırıyor ve tekrar aşağı indiriyor, başını bir o yana bir bu yana savurarak boynumu yırtarken dişleri boynumu kesiyor. İnleyerek, kanımın yaradan pompalandığını hissederken ona doğru eğildim. Başını tekrar kaldırıyor, ben de hızla dönüp onu masanın üzerine bırakıyorum ve gömleğini yırtıp atıyorum. Bana tekme attı ve ben de geriye doğru yere düştüm. Bir saniye içinde üzerimdeydi, ben onu geriye doğru itip ayağa fırlamadan önce tırnakları gömleğimi keserken vücudumun üzerinde geziniyordu.

İkimiz de kana susamışlığımız ve öldürme dürtümüzle savaşırken kendi karanlığım ortaya çıkıyor. Bunu onun gözlerinde görüyorum; arzuyla renklenmiş bir öfke. Aramızdaki kimya kıvılcımları, kontrolsüz bırakılmış bir ateş gibi amansız bir eş çekimi. O benim alkalimin asidi, sapımın bıçağı. Bu çekim sonunda bir olmamızı talep ediyor.

Karşılıklı duruyoruz, siyah gözlerimiz sımsıkı kilitlenmiş. Giydiği tek şey sütyeni ve bu öfke daha da şekil değiştirerek lanet bir ihtiyaca dönüşüyor. Artık sadece beni incitmek için savaşmıyor, kendi arzusuyla da savaşıyor.

"Tekrar sikimi emmeye hazır mısın, *aşkım*?" Pantolonumun içinden kendimi kavrayıp acı verecek kadar sıkarken dudaklarımı yalıyorum. "Beni tatmaktan hoşlandığını biliyorum, sert uzunluğumun o güzel küçük ağzını mızrakladığını hissetmek..."

Gözleri parlıyor, ama bir an sonra sinirli bir çığlık atarak dönüyor, arka duvara koşuyor ve bana bıçak fırlatmaya başlıyor. Sırtarak saldırıyı savuşturuyorum, bir yandan da ona doğru yürüyorum. Bu sefer onu yakaladığımda, kaçamayacak. Sonunda ondan önce duruyorum. Elinde bir bıçak daha var, ama avucumu kestiğinde inleyerek onu kavriyorum ve ben ona sırtırken ikimiz de kanın yavaşça bileğimden ve kolumdan aşağı damlamasını izliyoruz. "Bitti mi, *aşkım*? Eğer iyiysen, yalayarak temizlemene izin vereceğim."

"Asla," diye tersliyor. "Öylece geri gelebileceğini düşünen bir pislik."

Avucumu açarak bıçağın bir şangırıtıyla yere düşmesine izin veriyorum ve sonra onu geriye doğru rafa itiyorum. Nefes nefese kalıyor ama dudaklarımı onunkilere yapıştırdığımda hemen yutuyorum. Sözlerinin geri kalanını, nefretini ve meydan okumasını o bağımlılık yapan dudaklarda tadıyorum. Ne de olsa tek gereken buydu. Bir öpücük ve ben onun olmuştum ve kaçmaya çalışsam da kaçamadım. Beni sert ve hızlı bir şekilde öpmeden önce bir an donup kaldı. Dudağımı ısıyor, ben onu havaya kaldırırken pençelerini bir kez daha omuzlarıma geçiriyor, onu bacaklarını belime dolamaya ya da çekilmeye zorluyorum ve ne kadar itiraz etse de, ne kadar incinmiş olsa da, yine de beni istiyor.

Ölüm büyücüsünü avlıyor olmalıydık ama eşim daha önemli. Bunu şimdi düzeltmezsek kırık kalacağımızı biliyorum ve bunu kabul etmeyi reddediyorum. Bırakalım dünya etrafımızda yansın, sonunda aramızdaki vahşilik ve sıcaklıkla eşleşebilir.

Başını çeviriyor, ben de boynundan aşağıya, kulağına kadar öpüyorum. "Savaşmaya devam et, ikimiz de benim için cehennem gibi ıslak olduğunu biliyoruz. Bu külotu yırtıp ve bu daracık amcığın içine girebilirim, sen de benim için bir kedi yavrusu gibi miyavlarsın," diye mırıldanıyorum, elimi karnından kot pantolonuna doğru götürüp altından külotuna sokarken. Sırılsıklam olmuş am dudaklarını okşuyorum, sahiplenme ve tatmin duygusu içimi dolduruyor.

O zaman sinirleniyor, yüzüme yumruk atmadan önce beni itiyor. "Beni hak etmiyorsun."

Burnumdan kan damladığını hissediyorum ve gülümseyerek kanı siliyorum ve o izlerken parmaklarımdan yalıyorum, parmaklarımı daha sonra amını yalayacakmışım gibi yalıyorum. Gözleri açılıyor ve ben elimi bırakmadan önce bakarken nefes alış veriş hızlanıyor. "Doğru, ama yine de benimle sıkışıp kaldın, *aşkım*. Pantolonunu çıkar, affını kazanana kadar beni parçalara ayırırken boşalmanı görmek istiyorum."

Gözleri ve bana tekrar yumruk atmaya kalktı, ben de yumruğunu havada yakalayıp masaya fırlattım. Masanın üzerinde kayıyor, bacakları sarkıyor ve o daha kıpırdamadan bacaklarını tutup kığını geriye doğru çekiyorum ve elimi saçlarına dolayarak başını yukarı doğru çekerken yumrukluyorum. Neredeyse kremi kadar güzel olan tatlı kanını tadana kadar kulak memesini ısıyorum ve sert sikimi kığına sokarak ondan bir inilti çıkarıyorum. İhtiyacımı ve beni ne kadar vahşileştirdiğini hissetmesine izin veriyorum.

Binlerce yıl yaşadım ve bu tek şekil değiştiren kalemin yıkılmasına neden oldu. Yıllar önce o masum gözlere tek bir bakışıyla dünyamı mahvetti ve paramparça etti ve her şeyi kendisiyle ilgili hale getirdi. Her zaman da öyle olacak. O benim ailem.

Benim her şeyim. Bunu fark etmesinin zamanı geldi.

"Hayatımızın geri kalanında her gün özür dileyeceğim, *aşkım*. Seni asla terk etmemeliydim. Bu hayatımın en büyük hatasıydı ama seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Gitmene de izin vermeyeceğim. Seni bu lanet dünya boyunca takip edeceğim, her adımını avlayacağım. Benden asla kaçamayacaksın." O zaman daha sert ısıyorum ve elimden kaçmaya çalışırken bile kendini bana sürüyor. "Sen bir avcı olabilirsin bebeğim, ama ben lanet olası bir yüz tanrısıyım. Bu dünyada benden kaçabileceğin hiçbir yer yok. Bu ateşli küçük vücut benim, o pençeler benim. O amcık benim, sikmek ve tatmak benim. Tenin benim, işaretlemek ve yaralamak için, ve kalbin benim, korumak için. O yüzden buna alış. Bana vur, benimle dövüş, beni ısır, cehennem, vücudumdaki deriyi yüz, sisteminden çıkarmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Tüm acını ve öfkeni alacağım. Sahip olduğun her şeyi alacağım ve hala orada daha fazlası için yalvarıyor olacağım. Beni anlıyor musun, Remi? Ben seninim." Yeminimi nabzına bir öpücük kondurarak noktalıyorum. "Ben seninim, sen doğmadan önce de öyleydin, bu boktan dünyada senin gelmeni bekliyordum. Bana meydan okumak, beni sınamak, beni kızdırmak için... Sensiz ben yokum. Ben bir tanrı olabilirim, düşmüş biri, ama sen? Sen bir tanrıçasın. İçimde akan güç sensin. Kanım senin için pompalanıyor, kalbim sadece senin için atıyor. Hep öyle oldu, hep öyle olacak."

Bir an durgunlaşıyor, kavgamızdan nefes nefese kalıyor, ta ki başı daha da geriye gidip ellerimde rahatlayana kadar. "Beni istiyor musun?" diye mırıldanıyor. "Gel beni al."

Bir şekilde elimden kaçmayı başardı. Dikkatimi dağıttığı için onun diri kışının sikime sürtünmesini suçluyorum. Masanın üzerinde dönüyor ama ben de dostum kadar hızlıyım. Amını yalarken kafamın etrafında kenetlenmesini istediğim o kalın kalçalarını tutuyorum ve onu masadan aşağı sürüklüyorum, kot pantolonunu paramparça olana kadar yırtıyorum. Tam istediğim gibi, bacakları yukarı kalkıyor ve boynuma dolanıyor. Sırıtarak onu döndürüyorum, böylece tekrar ön tarafına düşüyor ve sonra külotunu aşağı çekiyorum ve ıslak amını avuçlayana kadar elimi uyluklarının arasına sokuyorum. Sertçe. Elim acı verecek kadar ona sürüyorum ama o yine de kendinden geçmiş bir şekilde inliyor.

"Kavgamız seni ıslattı mı, *aşkım*?" Onun amcık dudaklarını okşarken alay ediyorum. "Sanırım öyle, sanırım benimle dövüşmeyi seviyorsun. Beni kanatmayı seviyorsun, kendimi tutmadığım zamanları seviyorsun. Sanırım şimdiden boşalmanın eşiğindesin."

Küfrederken bile kalçalarını benim için ayırıyor, ıslak amına erişmeme izin veriyor, ben de ödül olarak klitorisinin etrafında dönüp onunla alay etmeden önce okşuyorum. "Sikişten nefret etmek ister misin, *aşkım*? Gerçekten kirli gibi mi? Çünkü ben kesinlikle istiyorum."

"Kapa çeneni," diye tersliyor.

Elimi klitorisine indiriyorum, bir, iki kez uyarıyorum, ama kıvranıyor ve daha fazlası için geri itiyor, bu yüzden parmaklarımı içine sokmadan önce tekrar tekrar yapıyorum. Çığlık atıyor, geri iterken bacakları açılıyor, yüzü masaya bastırılıyor.

"Senden nefret ediyorum!" diye homurdanıyor, parmaklarımın etrafında kenetlenirken bile, onları içine sokarken kremi damlıyor, bir tane daha, bir tane daha ekleyerek onu geriıyorum. Yine de acıyı seviyor. Zaferle sırtarak geri çekiliyorum ve yumruğumu içine itiyorum. Kaçmaya çalıştığında onu masaya sabitliyorum, elimi sıkı kanalından geçirirken vücudu titriyor ve almaya zorluyorum. Omzunu ısıriyorum, kanın tadını alana kadar kazıyorum ve sonra geri çekilip derisinden aşağı damlamasını izliyorum. Bunun iz bırakacağını biliyorum, nasıl yapıyorum bilmiyorum ama yapıyorum işte.

Sabırsızca hareket ediyor, sürtünüyor ve geri itiyor, yumruğumu beceriyor, o çok sevdiği acının sınırında geziniyor. Şimdi nefes nefese, tutarsız kelimeler dudaklarından dökülüyor. Pençeleri masayı sıyrıyor, metal bir deri gibi yarılırken cırtlak bir ses çıkarıyor.

Yumruğumu çekip çıkarmadan önce "Siktir, bunu bana yap," diye törpüledim. Onu çeviriyorum ve tekrar içine sokuyorum. Gözleri kapalıydı, ben de kendi gözlerimi kapatıp açık avucumla gözleri açılana ve hırlayana kadar ona vurdum. Pençeleri göğüs kaslarımı kesip deriyi yarıyor. Acı beni titreyene kadar coşkuyla dolduruyor. "Tekrar, lanet olsun, beni parçalara ayır," diye yalvarıyorum yumruğumu ona daha hızlı ve daha hızlı sokarken. Göğüsleri hareketle sallanırken beni tekrar kaydırıyor ve beni daha da açıyor. Bunu yaparken iyileşiyorum ve bir çığlıkla, sisteminden çıkana kadar kesmeye devam ediyor, ikimiz de kanımla kaplanana kadar, damlayan kremiyle karışana ve yumruğumun üzerinde onun içinde sikişene kadar.

Kendime engel olamayıp eğildim, şımarık, pembe bir meme ucunu yakaladım ve emdim. İnliyor ve benim olağanüstü hızlı hamlelerimi karşılarken kalçalarını kaldırıyor. Bacakları titriyor, amı çırpınıyor. O kadar yakın ki. Meme ucunu serbest bırakarak yanımdaki masadan bir bıçak alıyorum ve göğsü yükselirken boynundan göbeğine kadar gövdesini kesiyorum. Kan vücuduna boya gibi akıyor, onu okşuyor, tenini boyuyor.

çığlıklar atıyor, boşalırken amı yumruğumun etrafında kenetleniyor. Ses tiz ve aç, şüphesiz onun canavarı.

Yumruğumu çekerek, artçı şokları yaşarken bile gözlerinin titreyerek açılıp benimkilerle buluşmasını izliyorum. Elimi yalıyorum, kanının ve dölünün tadına bakıyorum. "Benim için kanını akıtmana bayılıyorum, *aşkım*."

Bıçağı benden kapıyor ve omzuma saplıyor, başım geriye düşerken inlememe neden oluyor. Eli kanlı göğsümden aşağı iniyor ve sikimin etrafında kıvrılıyor ve bakmam gerekiyor. Gözlerimi açıyorum ve başımı öne eğiyorum, pençelerle uçlu küçük, tehlikeli elinin beni okşamasını izliyorum, beni daha yakına sürükleyene kadar beni onun ve benim kanımla lekeliyor, sikimi amına sürüyor. Diğer eliyle göğsündeki iyileşmekte olan yarayı dürtüyor, dürtüyor, dürtüyor ve klitorisini defalarca dürtüyor. Yüz hatlarındaki acı kıvılcımının zevkin içinde eriyip gittiğini görüyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve masadan zincir kaparak bileklerine doluyorum ve bıçağı halkaya geçirerek onu masaya bağlıyorum. İnliyor, kalçalarını kaldırırken bacaklarını etrafıma sarıyor. Hızlı, sert bir ritim buluyoruz, masa sevişmemizin gücüyle sallanıyor ve o hızla toparlanıyor.

"Khalid," diye yalvarıyor, benden kurtulması için yalvarıyor. Eşi.

Elimi göğsündeki yarıktan aşağı kaydırıyorum, parmaklarımı amına yaptığım gibi daldırıyorum ve bu onu kenara fırlatıyor. Amı, yumruğuma yaptığı gibi sikimin etrafına kenetleniyor. Hırlayıp çekmeden önce onu içinden beceriyorum. Onu çevirmeye hazır bir şekilde eğildim ve boşalmaya devam ederken kafası bir kobra saldırısı kadar hızlı iniyor. Dişlerini boynumla omzum arasındaki deriye batırıyor, ben inerken derinlere iniyor ve geri çekildiğinde anlıyorum.

Beni ısırdı.

Beni sahiplendi.

Bu beni daha vahşi yapıyor.

Onu döndürüyorum, kışını geriye çekiyorum ve yanaklarını ayırıyorum. Sert sikimi kışına sokup dar deliğini kabul etmeye zorluyorum. Canını yakıyor olmalı, acı çekiyor olmalı, yine de daha fazlası için yalvarıyor, sesi nefessiz ve muhtaç. Pençelerim kalçalarına saplanıyor, derisini kesip açıyor. Ne yapabileceğimi biliyor ama yine de umursamıyor. Korkmuyor.

Taşaklarımın derinliklerine indiğimde geri çekiliyor ve canavar sikimi götüne sokuyorum. Haykırıyor ve çığlık atıyor, elleri gibi beni teşvik ediyor

Zinciri çek.

Cezalandırmak için diğer ucunu tutup kıcının yanaklarına ve omurgasının alt kısmına indiriyorum, çarpmanın etkisiyle eğiliyor. "Daha fazla!" diye bağıyor.

Ben de kıcını sikerken tekrar yapıyorum, zinciri sırtına, kıcına ve ulaşabildiğim her yere indiriyorum. Cildi kızarıyor, ağır metalin altında neredeyse kırılıyor ve ben yine de durmuyorum. Çığlıkları beni tahrik ederken etindeki izlerin görüntüsünü seviyorum, ta ki çok fazla olana kadar. Zincirin ucunu kavrayıp amına sokuyorum ve bir çığlıkla patlayıp döllerini fişkırttığında, ben de kendi salıverilişimi uluyarak bir kez daha kıcına sokuyorum, ta ki döllerim onu doldurana kadar.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, ama tekrar hareket edebileceğimi hissettiğimde, kıcıdan çekiyorum ve dölün zincirin hala takılı olduğu sıkı, çiğ amına damlamasını izliyorum. İki parmağımın serbest bırakmamı topluyorum ve çekip ellerini serbest bırakmadan önce zincirin yanı sıra onun içine zorluyorum. Yuvarlanıyor ve tökezlerken onu yakalıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ve ben sırtarak eğilip onu öpmeden önce dudaklarını onun dölüyle ve benimkiyle kaplıyorum, karışık sıvılarımızın tadına bakıyorum.

"Haklısın dostum."

Dolabın zemininde yatarken, başı göğsümde ve bacaklarımız birbirine dolanmışken, sonunda rahatlıyorum. Biz dinlenirken onun ve benim tenimiz iyileşiyor. Geride kanıt olarak, gururla taşıyacağım eş ısırıkları dışında hiçbir iz kalmadı. Memnuniyet içimi dolduruyor ve gülümsemeden duramadığımı fark ediyorum. Tamamen mükemmel ya da affedilmiş olmayabiliriz ama iyi olacağımızı biliyorum. Ne de olsa çiftleşmeler hala üzerinde çalışmanız gereken ilişkilerdir. Eşimin güvenini kırdım ve bunun iyileşmesi zaman alacak, ancak değiştiğimi yalnızca eylemlerimin kanıtlayabileceğini biliyorum. Bana bir şans veriyor ve bunun için minnettarım.

"Ben sadece bir wendigo gördüm," diye mırıldanıyorum. Titriyor ama yaklaşıyor, ben de kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. Hayvanından neden utandığını anlamıyorum. Wendigoların kötü bir şöhreti olabilir ve evet, şiddet yanlısıdırlar, ama belli ki onunkiyle iyi bir bağı var ki insanları öldürüp yemesin diye onu kontrol edebiliyor. "Utanma, *aşkım*. Sende var

güçlü yönlerine sahip olmanın ve zayıf yönlerini evcilleştirmeye yardımcı olmanın bir yolunu buldu. İnanılmazdın."

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayıyor ve ben de elimde olmadan eğilip onu öpüyorum. "Bunu gördükten sonra gerçekten kaçacağımı mı düşündün?"

"."

"*Amore.*" Çenesini kavıyorum ve gözlerini arıyorum. "Beni geri çevirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Eve gelip seni düşmanlarımızın kanıyla bile becermeyecek miyiz?" Ben inliyorum, o sırtıyor. "Ya da sapıkça seks sırasında neredeyse seni öldürmek?"

"geçme." Onu kendime çekerken kıkırdıyorum. "Beni affediyor musun?"

Bir an sessizleşiyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Deneyeceğim, ayrıca bu büyücüyü avlamayı başaramayabileceğimizi fark ettim, bu yüzden tatmin olduğumu bilerek dışarı çıkabilirim." Ona şaplak atıyorum ve da misilleme olarak meme ucumu ısırırken kıkırdıyor. "Geçmiş affetmem gerek," diye mırıldanıyor ama bu onun sözleri gibi gelmiyor. Kütüphanecinin söylediklerinin neredeyse aynısı.

"Ne demek istiyorsun?"

Doğruluk bacaklarını benimkilerin üzerine atıyor ve belimin üzerine çömeliyor. Bana bakarken onu tutmak için kalçalarını kavıyorum. Saçları bir yanağına dökülüyor. O kadar güzel ki. Vahşi ve güçlü, tıpkı benim gibi.

"Deli olduğumu düşüneceksin-"

"Normalden fazla mı?" Bana yumruk atıyor ve beni güldürüyor.

üze

rin "Buradaydım, hazırlanıyordum ve yemin ederim birini gördüm."

de. Kaşlarımı çatıyorum ve ben dikkatle dinlerken o her detayı anlatmaya başlıyor. O

Wendigo'nun oradan geldiğini ve dünyanın bu büyücü yüzünden tehlikede olduğunu açıklar. Kısa bir süre kelimelerle boğuşuyor ama aceleyle devam ediyor, yapmamız gereken bir fedakarlık olduğunu söylüyor, büyük bir fedakarlık. Bu konuda gergin görünüyor.

"*Amore...*" İşini bitirdiğinde mırıldandım. "Kulağa Kader'den bir ziyaret gibi geliyor ama ne hakkında olabilir ki?" Tam o sırada çığlıklar havayı dolduruyor ve birbirimize bakıyoruz.

"Sonra konuşuruz, şimdi avlanıyoruz," diye mırıldanıyor ayağa kalkarken.

Silahlarını almak için yanımdan koşarak geçerken kıkına şaplak atmaktan kendimi alamıyorum. "Pantolon, Remi. Pantolon giydiğinden emin ol," diye sesleniyorum kendi silahımı ararken.

Kıyafetler. Onları parçalanmış buldum ve güldüm.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

OceanofPDF.com

18

REMI

W Dominic'in kuşlarının onları gördüğünü söylediği şehrin dış mahallelerine kadar çığlıkların izini takip ediyoruz. Boş bir mezarlıktan geçiyoruz ve son bir iki kilometreyi ormanda yürüyerek gitmek zorunda kalıyoruz.

Yol boyunca, daha fazla pentagram, kan ve hatta bir ağaca tutturulmuş bir ceset ve yanık izleri olan açıklıklar buluyoruz.

Bu kadın neyin peşinde?

Her ne ise, iyi bir şey değil. Kaderler dünyanın sonundan bahsetti ve Khalid gördüklerime güvendi, yani bunu yapmadan önce onu durdurmalıyız. Hepimizi öldürmeden önce. Ormanda olabildiğince sessizce ilerliyoruz, ama hepsinin durduğu ve bir açıklığa dönüştüğü ağaç hattının kenarında kayarak durmak zorunda kalıyoruz.

Gökyüzü kapalı ve karanlık ve ben izlerken sis ormanın içinden yuvarlanıp dünyayı örtüyor ve her şeye uğursuz bir his veriyor gibi görünüyor. Muhteşem. Ama doğru yere geldik. Tepedeki kadını fark ettim. Bu o olmalı. Kemiklerle örülmüş uzun siyah saçları var, yüzü de vücudu gibi kanla kaplı ve siyah transparan bir elbise giyiyor. Kuklalar gibi peşinde yüzlerce ölümsüz zombi vardır. Fakat

Etrafında, hakkında okuduklarım var. Bilinçli hizmetkârlar. Onların kokusunu buradan alabiliyorum. Onlar ölü. Çürüme ve kokuşma kokusu rüzgârla bana ulaşıyor, ama güçlerinin kokusu da öyle. Doğaüstü varlıklar, bir şekil değiştiren olduğu kesin, ama diğerleri ölüm kokusundan daha güçlü.

Biz ağaçların arasından çıkarken bakışları bize doğru dönüyor. Yüzlerce ürkütücü oyuncak bebek gibi, tüm gözler üzerimize düşüyor, izliyorlar, boş.

"Bir planın var mı?" Khalid zombileri ve etrafı tarayarak bana mırıldanıyor.

"Asla yapmam," diye karşılık veriyorum saçlarımı örerken. "Her şeyi mahvet, onları öldür, biraz hamburger kap."

Tüm zombiler tepeye dönüp baktığında ürperiyorum. Tüm zombiler bize dönerken o gülüyor. "Anlaştık. Biraz da orgazm ekle, ben de seninleyim. Tamam, hadi yapalım şunu dostum. Siktir," diye fısıldıyor ve bakışlarını kadına doğru takip ediyorum. Zombilere bakıyor olmalıydı ama şimdi ağzı açık bir şekilde kadına bakıyor. Gözleri kocaman, ağzı açık ve yüzü hayalet görmüş gibi solgun. Bir an için içimi mantıksız bir kıskançlık kaplıyor, sonra onu itip solgun, kırık yüzünü izliyorum... Ona Lilith'ten bahsedemezdim. Tüm o çılgınlıklar olmadan önce söyleyecektim ama sonra zaman kalmadı.

"Lils?" diye bağılıyor ve daha uzağa adım atıyor. Zombiler homurdanarak yaklaşırken onu yakalamaya çalışıyorum ama beni silkeliyor ve tepenin eteğinde durup başını geriye atarak ona bakıyor. "Lils, sen misin?" diye bağılıyor.

Kadın gülüyor ve adam önce bana sonra da kadına bakıyor. "Öldüğünü gördüm. Nasıl?"

"Ah, yüz değiştirici, ölüm asla kalıcı değildir. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir," diye sesleniyor, dudakları siyaha boyanmış ve kan damlıyor. Gözleri... o gözler kötülükle doluydu. Bu onun kız kardeşi mi?

Aralarında uzanan anıları hissedebiliyor, bir zamanlar ailem dediği kadınla karşılaştığında çektiği acıyı hissedebiliyorum. Ölümü onları ayıran kadın.

"Khalid," diye mırıldanıyorum zombiler hareket etmeye başlayıp etrafımızı sararken. Bıçağımı çekip arkamızı kollamak için dönüyorum, bir yandan da ona bakıyorum ama o şok içinde kıza bakmakla meşgul. Gözlerinde ve kalbinde o kadar büyük bir acı var ki, bu acı ondan bana akıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Ölmeni izledim," diye tekrarlıyor. "Nasıl? Neden? Bunu nasıl yapıyorsun? Sen insandın!"

"Ben asla sadece insan olmadım, seni aptal," diye kükrüyor ve sanki onun sesiyle çağrılmış gibi gök gürültüsü tepede çatırdıyor. "Bunu fark edemeyecek kadar aptaldın. Sadece zavallı küçük ben kartını oynamak zorunda kaldım."

"Atlas, Atlas bilirdi-"

"Atlas çekime direnmeye çalışmakla çok meşguldü. Kendinden ve aramızdaki kimyadan nefret etmekle meşguldü." Başını eğiyor, sanki tadını alabiliyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Ya da Lilith ve onun arasında mı demeliyim?"

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerini deviriyor. "Bu çok açık. Eski bir tanrıya göre çok aptalsın. Ben o değilim. O sadece ben ordumu kurup eski ihtişamıma kavuşurken bedenini kullanmama izin veriyor. Ben ve senin küçük insanın bir anlaşma yapmıştık." Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri sırtarak bana kayıyor. "Hayatını kurtarmak için, onu cehennem ateşinden kurtarmak için, ama bu süreçte neyi teslim edeceğini gerçekten bilmiyordu." Hırlamadan önce gözleri bir an için parlak maviye dönüyor, "Ama o çok güçlü, hala savaşıyor... Gelecek olanı durduramayacak. Artık kimse beni durduramaz. Bu dünya yanacak ve bir kez daha bana ait olacak. Karanlıkta yaşayacağız, nehirler kanla akacak ve hava masumların çığlıklarıyla dolacak."

"Yani planın bu mu?" Khalid ne diyeceğini bilemez bir halde ona bakakalınca sesleniyorum. "Dünyanın sonunu getirmek mi? Ne kadar klişe. O kadar güce rağmen aklına gelen en iyi şey bu mu?" Onu izlerken bıçağımı döndürüyorum. "Ve kayıp kız kardeşlerinin bedenine sahip olmak? Güzel bir dokunuş olduğunu söylemeliyim ama bu seni öldürmeme engel olmayacak."

"Hayır mı?" Genişçe sırtıyor, dişlerini kan kaplıyor. "Ama yapacaklar. Yapmaları gerektiğini bilseler bile yapamayacaklar, değil mi Halid?" diye mırıldanıyor ve sonra sesi değişiyor, yükseliyor, korkuyor. "Kal, lütfen!" diye yalvarıyor. "Yardım et bana!"

Khalid kükrüyor ve öne doğru adım atıyor. Gülüyor, ses bizimle birlikte boşlukta yankılanırken başını geriye atıyor. "Manipüle etmek çok kolay. Tüm güçlerine rağmen, eskiden sevdikleri bir kızın ayaklarına kapandılar. İronik, değil mi? Aileleri her zaman onun ölümlerine sebep olacağını söylerdi ve haklıydılar da."

"Ailem hakkında konuşma," diye hırlıyor adam ve kadın gözlerini kısarak parmaklarını şıklatıyor. Bir zombi onu uyarmak için üzerine atılıyor. Onu engelliyorum ve boynunu kırıyorum, geçmiş ve bugünü buluşurken mücadele ederken onu koruyorum.

Görev ve aşk çarpışırken.

Ne yapması gerektiğini biliyor ama o ceset... ölü kız kardeşinin cesedi onu durduruyor. Bu yüzden onun için yapacağım, onu öldüreceğim. Bu benden sonsuza dek nefret etmesi anlamına gelse bile, en azından o zaman dinlenebilir, en azından dünya güvende olur.

Birçok kişinin hayatı için bir hayat.

"Lilith!" Khalid'in önüne geçerken dikkatini dağıtmak için bağıyorum. O benim, ona sahip olamaz. "Bu iş burada biter. Ya onun bedenini terk et ya da başka bir şey."

"Yoksa ne olur, güç değiştirici mi?" Gülüyor. Ben kaşlarımı çatıyorum, o tepede çömeliyor. "Oh, bilmiyorsun... Tabii ki bilmiyorsun. O aptal doğaüstü varlıklar geçmişi yüzlerine çarpsa bile tanımazlar, içerdiği derslerden ve karanlıktan o kadar korkarlar ki. İşte sen busun. İçindeki büyüü görüyorum, içinde saklanan çalıntı değişimleri görüyorum." Sonra Khalid'e bakıyor. "Onun yüzleri çaldığı gibi, sen de büyüü, vardiyaları çalıyorsun. Bu kadim bir güç, sadece türümüzün en kötülerine buna sahipti. Tanrılar doğmadan önce bile çok güçlü olduğu düşünülerken yok edildi... Yine de buradasın. Kader sana kötü bir el dağıttı. Çok büyük acılar çekeceksin. Güç sizi parçalayacak, içinizdeki değişimler gibi. Ne kadar çok şeye sahip olursan... o kadar çok acı çekeceksin." Sırıttıyor. "Tabii bana katılmazsan." Elini bana doğru uzatıyor. "Benim yanımda savaş. Bu dünyayı bizim yapabiliriz ve ben de sana yardım edeceğim."

Khalid'e dönüp bakıyorum, bir plan yapıyorum. Gözleriyle buluşuyorum ve sessizce bana güvenmesini söylemeye çalışıyorum. Kaşlarını çatıyor ama ben dönüp tepeye yaklaşırken beni izliyor. "Eğer yaparsam, seninle gidersem... onu kontrol etmeme yardım eder misin?"

"Evet, çocuğum," diye tıslıyor, elini daha da uzatıyor. "Ona ya da kardeşlerine zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?"

Talep ediyorum.

Gözleri seğiriyor ama hırslıyor, "İyi, şimdi gel. Bütün gün bekleyemeyiz."

Veda etmek istercesine tekrar Halid'e bakıyorum ve dönüp zombilere doğru ilerlerken ona göz kırpıyorum. Son anda hareket ediyorlar, benim için ayrılıyorlar, arkamda yeniden birleşmeden önce bana ona giden açık bir yol veriyorlar, beni Khalid'den engelliyorlar. Bu muhtemelen öleceğim anlamına geliyor ama daha kötü ihtimallerle de karşılaşmıştım. En azından sıkılmadım.

Kiminle bilmiyor.

Ben lanet Remi, *amore*, bir tanrının eşiyim. Hayvanların terbiyecisi ve olağanüstü baş belası. Necromancer kaltağı düşüyor.

Yavaşça tepeye doğru yürüyorum, elini uzatmış bekliyor ve yüzünde sanki kazandığını biliyormuş gibi ukala bir gülümseme var. Yanındaki süperler onu korumak istercesine yaklaşıyorlar ve o da onlara pis bir bakış fırlatarak onları daha geriye, kendisinden ve benden uzağa itiyor. Kendinden çok emin. Çok ukala. Bu dünyanın kendisine ait olduğuna inanıyor... ama yanılıyor. Bu dünya hepimizin ve canavar olabiliriz ama hepimiz biriz. Bu dünyayı kurtarmak için ölmeye hazırız. İçinde bizden korkan ve nefret edenleri bile.

Önünde durduğumda, o şeytani gözlerle karşılaşıyorum ve beklediğini düşündüğüm gibi sinmiyorum ya da eğilmiyorum. "Çocuğum," diye mırıldandı öne doğru adım atarken, "doğru seçimi yaptın."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum uzanıp elimi onunkine koyarken ve sonra gücümle sıkarken, kendi dudaklarımda ukala bir gülümseme kıvrılıyor. "Ama aptalca bir şey yaptın, necro kaltak."

"Ne-" Sesi, diğer kolumda sakladığım bıçağı onun soğuk kalbine saplamamla kesiliyor. Khalid çığlık atıyor ama bıçağı saplarken durmuyorum, yüzüne bakarken eliyle kendimi ona yaklaştırıyorum. Bir an için, altındaki kadının titreştiğini görüyorum, bakışları... bir kükremeyle gözleri kararmadan ve geri itilmeden önce minnettar görünüyor.

Lilith ellerini bıçağın etrafına sarmadan önce boynunu iki yana sallıyor ve gözlerini bana dikerek bıçağı çekip çıkarıyor. Bıçağı kaplayan kan siyah ve çamur gibi ve göğsündeki delik tekrar bir araya gelirken bıçağı fırlatıp atıyor.

"Denemeye değer, değil mi?" Sırıtiyorum ve sonra parmaklarını şıklatıyor ve gücü beni lanet bir gelgit dalgası gibi vuruyor.

Khalid'in bağırışını tekrar duyuyorum ve havaya fırlayıp tepenin dibine geri dönüyorum. Yerde yuvarlanırken zombilerin önüne düşüyorum. Kemiklerimin kırıldığını hissediyorum ama her zamankinden daha hızlı iyileşmeye başlıyorlar, sonunda durduğumda bunu düşünecek zamanım yok. Yüzüm yukarıda, gökyüzüne bakıyorum.

"Amore!" Khalid bağılıyor ve bana doğru koşuyor, dizlerimin üstüne çökmeme yardım ediyor, yüzü panik içinde. "İyi misin? Konuş benimle," diyor yanaklarını tutarak.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

Lilith'in "Öldürün onları!" emriyle ikimiz de başımızı çevirdiğimizde zombilerin bir kez daha, bu sefer öldürme niyetiyle bize döndüğünü görüyoruz.

"İşte başlıyoruz." Ayağa kalkmama yardım ederken inliyorum ve sabit durduğumdan emin olduktan sonra yanıma geliyor. "Hazır mısın?"

"Öyle misin?" diye sorar.

"Bahse girerim senden daha çok öldürüyorumdur," diye takılıyorum.

Üzerimize geldiklerinde konuşmak için zamanımız kalmıyor. Ona ulaşmak için aralarından geçerek savaşmak zorundayız. Khalid yanımda savaşırken ben kesiyor, bıçaklıyor, boyunlarını kırıyor ve pençelerimle parçalıyorum. Kanları üzerimizi kaplıyor, biz yolun her santiminde savaşırken bedenleri yerde süngerimsi bir hal alıyor. Bir tanesi önden saldırıyor ve ben kendimi ona doğru fırlatıyorum, onu yere düşürüyorum ve sonra boynunu kırıp büküyorum. Ayağa sıçırıyorum ve arkadan yaklaşan bir diğerine pençelerimi saplıyorum. Bu böyle devam ediyor. Kalbim adrenaline çarpıyor ve hayvanlarım ona ulaşmak için kitleleri parçaladıkça zevkle kükrüyorlar. Bir noktada etrafımızdan dolanarak Halid'le beni ayırıyorlar ve tepeden daha fazla zombi aktıkça birbirimizden daha da uzaklaşıyoruz. Doğaüstü olanlar onun yanında beklerken o bize sırtıyor ve biz hayatlarımız için savaşırken bizi izlemekten zevk alıyor.

Sonra onu duydum, Khalid. "Lilith, kes şunu! Bu sen değilsin, dur!" diye bağırıyor ve ona yakın olduğunu görmek için bakıyorum, ama hala savaşıyor, hırlıyor ve ona ulaşmaya çalışırken zombileri fırlatıyor. Şu anda bile kız kardeşini kurtarmaya çalışıyor.

Lilith gücünü ona çevirir ve o savunmasızdır. Karşılık vermeyecek ve onu öldüreceğini biliyorum. Bunun olmasına izin veremem. İçimdeki her şeyi topluyorum, tüm hayvanlarımı ve ona dokunduğumda edindiğim yeni bilgiyi - Kader'in ne anlama geldiğini ve bana ne söylediğini... Onun güçlerini alabilirim.

Şarj ediyorum.

Kendimi zombilerin üzerine fırlatıyorum, bacaklarının arasından kayıyorum ve neredeyse ona ulaşana kadar ilerlerken bıçaklayarak üzerlerine . Elini kaldırdığını görüyorum ve ne olacağını biliyorum. Ama buna izin vermeyeceğim. "Hey, sürtük surat," diye bağırıyorum bıçağı fırlatırken. Dönüyor, bıçağı havada durduruyor ve bir hırıltı ve başının bir hareketiyle bıçak dönüp bana doğru uçuyor. Karnıma saplandığında hareket edecek zamanım bile olmadı. İnleyerek aşağı bakıyorum ve kanı görüyorum, sonra gücü beni bir kez daha vuruyor.

Khalid adımı haykırıp bana ulaşmaya çalışırken ulaşmak için mücadele ediyorum ama iki zombi tarafından engelleniyor. Artık tüm öfkesi bana yönelmiş durumda, bu güç giderek . Tüm dünya siyaha dönüyor

onunla birlikte. Toprak yuvarlanıyor ve kükrüyor, ta ki son bir darbeyele elektrik çarpması gibi içime saplanıp tekrar savrulana kadar.

Bir kez daha havada süzülüyorum ama bu sefer sonunun iyi olmayacağını biliyorum. "Remi!" Bir ağaca çarpıp yere yığıldığımda Khalid çığlık atıyor. Acı vücudumu sarsıyor, her kemiğim kırılırken ellerim karnımı kaplıyor. Gücüyle içimi ateşe veriyor, beni parçalara ayırıyor, ve sonra başka bir ses duyuyorum.

"Lilith, yeter!" diye yeri sarsan bir kükreme geliyor ve bir an için her şey duruyor. Başımı kaldırıyorum, gözlerim bulanıklaşıyor ve ormandan adım atan bir adamın devasa dış hatlarını görüyorum. Yine de onu durduruyor ve gücü beni terk ediyor. Yere yığılıyorum, kalbim küt küt atıyor. Daha önce de acı hissetmişim ama hiç böyle olmamıştı. Hayvanlarım bile beni korumaya çalışmak için içimde dönüp duruyor ama yaralandığımı biliyorum. Kötü bir şekilde.

"Dur," diyor yeni gelen.

"Asla, ama korkarım ki gitmem gerekiyor. Henüz sonun vakti gelmedi!" Gülüyor.

"Sana izin vermeyeceğim," diye yanıtlar yabancı.

"O zaman bir seçeneğin var - kardeşini ve eşini kurtar ya da beni durdur." Kıkırdıyor. "Seç, aşkım." Bir enerji parlaması hissediyorum ve kafamı kaldırdığımda siyah bir sis içinde kaybolduğunu görüyorum.

Ama zombiler hâlâ burada ve Khalid, doğaüstü olanlar hariç, geride kalan bitmek bilmeyen zombi sürüsüyle savaşıyor. Ayağa kalkmak, ona ulaşmak için mücadele ediyorum ama gözlerim beni yanıltmaya başlıyor. Kulaklarımda bir uğultu var ve bedenim bir sıcak bir soğuk yanıp sönüyor ve yanıt vermiyor. Vardiyam üzerime gelmiyor, çok incindim.

Gördüğüm son şey, zombilerle yüzleşirken önümde duran yabancı.

Bizi kurtarmak için yapılan

seçim. Onu kaybetmek için.

Sonra bayılıyorum.

19

KHALID

I Atlas'ı selamlamaya bile vaktim yok. Zombilerin işini bitirmek için birlikte çalışıyoruz ama benim aklım eşimde ve son birkaçını ona bırakıp eşimin yanına koşuyorum. Eşimi koruduğu için ona borçluyum ama tek umursadığım

Şu anda tek düşündüğüm şey o. Dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim irileşiyor ve ellerim ona uzanırken tereddüt ediyor.

Remi'yi hiçbir şey öldüremez, o lanet bir avcı, bir baş belası, yine de içimi korku dolduruyor. Bunu benim için, beni korumak için yaptı. Lilith'i öldürmeye çalışmak zorunda kalmayayım diye bunu benim için aldı. Onu kaybetmekten korkuyorum. Ama sonra kalbinin yavaş atışını duyuyorum. Titrek bir nefesle onu göğsüme çekip başını öpüyorum. Kız kardeşimi öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Remi'nin düştüğünü gördüğümde, eşimi kurtarmak için onu öldüreceğimi biliyordum.

"Yanımdayım *aşkım*, buradayım. Buradayım, iyi olacaksın. Seni güvenli bir yere götüreceğim, sadece dinlen ve rahatla." Ayağa kalkıp zombilerin cesetlerinin üzerinde duran Atlas'a dönerken söz veriyorum. Elinde bir kalp tutuyor ve bana bakmadan önce onu yere fırlatıyor. Kel kafası, o gittiğinden beri bulutların arasından görünen güneşte parlıyor. Lilith, o değil. İfadesi kararlı, sert, dudakları bükülmüş

ve çenesi kirli sakalla kaplı. Onu son gördüğümde daha farklı görünüyor. Uzun savaşçı örgüleri gitmiş ve daha iri, onun için bile kocaman. Dostuma bakıyor, kanı temizlerken elleri iki yanında titriyor.

"O iyi mi?" diye soruyor, sesi çarpan kayalar gibi derinden geliyor.

"Olacak. Dinlenebileceği, değişebileceği ve iyileşebileceği güvenli bir yere ihtiyacımız var," diye cevap verdim, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Aynı kalıba kolayca geri döndük, yan yana savaştık. Bu konuda her zaman başarılıydık, ama bu, birlikte çalışmak ve konuşmak, aile olarak başarısız olduğumuz şeydi.

Başını sallar ve etrafına bakınır. "O gitti. Hadi, bir yer biliyorum ve gözlerinde gördüğüm tüm o soruları cevaplayacağım küçük kardeşim."

Yaklaşıyor ve omzuma vuruyor. "Yaşıyor," diye fısıldıyorum, bin yıldır yasını tuttuğum kız kardeşimin hayatta ve burada olmasının üstesinden nasıl geleceğimden hâlâ emin değilim.

"Biliyorum." İç çeker ve sonra Remi'ye bakar. "Eşin inanılmaz bir savaşçı, gurur duymalısın. Gel."

Sessizce arkasından takip ediyorum, Remi'yi yakın tutuyorum, iyi olduğundan emin olmak için birkaç saniyede bir ona bakıyorum. Vücudunun dinlendiğini ve bazı yaralarının iyileşmeye başladığını hissedebiliyorum. Bu tür bir büyü bir etki bırakır. Yine de yer değiştirene kadar tam olarak şımarık, belalı *amore*'a geri dönmeyecek ve o zaman kendini savunmasız hissettiğini biliyorum, bu yüzden onu arkasını kollayabileceğim güvenli bir yere emin olmalıyım. Vücudunun bugün çektiği çileden sonra çabuk iyileşeceğini sanmıyorum. Acı verici olacak ve sadece bu düşünce bile onu daha da yakınımına çekmeme neden oluyor.

Atlas bizi ormana doğru götürüyor ve yan yana yürüyoruz. Ona görmezden geldiği bakışlar atıyorum, sonunda dışarı çıkıyorum ve "Burada olduğumuzu nereden biliyordun?" diye soruyorum.

Bana bir göz attı ve sonra bakışlarını kaçırdı. Ağabeyimin değiştiği kesin. Zaten hiçbir zaman çok konuşkan biri olmadı, her zaman güçlü sessiz bir tipti, genellikle Lilith'in peşinden gider ya da kavgalara karışırdı, ama bu sessizlik onun için bile çok fazla. O da daha yaralı. Sanırım hepimiz öyleyiz. "Onu takip ediyordum."

"Onun hayatta olduğunu biliyor muydun?" Talep ediyorum ve Remi kollarımda kayıyor, ben de sesimi alçaltıp daha yumuşak hale getiriyorum.

"Sadece bir yıl kadar, ilk başta inanmamıştım. Bir kadının iblisleri toplayıp çağırdığına dair bir mırıltı duyduğumda Rusya'da yeraltının derinliklerindeydim... Onları durdurmak için işe alındım," diye açıklıyor, aynı şekilde

Sessizce dostuma bakıyorum ve bir an için yüzü yumuşamış gibi görünüyor. İçimi mantıksız bir kıskançlık duygusu kaplıyor ve Atlas'ın gözünün Lilith'ten başkasını görmediğini bilsem de onu kendime yaklaşıtıyorum. "Onun izini takip etmek birkaç ayımı aldı. Her zaman bir adım gerideydim. Onu ilk kez altı ay önce gördüm ve inanmadım. Sonunda delirdiğimi düşündüm. O zamandan beri onu takip ediyorum ama hep geride kalıyorum ve o da bana ukalaca, alaycı notlar bırakıyor," diye hırılıyor ve yoluna çıkan bir ağacı kırmadan önce başını ovuşturuyor. "Bu sefer tam zamanında gelmeyi başardım."

"İyi misin?" Soruyorum. Lilith öldüğünde bu onu mahvetmişti. Bir parçası onunla birlikte öldü ve gecenin içinde kaybolduğunda hiçbirimiz onu suçlamadık.

Cevap vermiyor ama gözlerinin bir anlığına kapandığını görüyorum. Lilith'i kardeşim gibi severdim ve onu görmek beni mahvetti. Sadece bu da değil, onun yozlaştığını ve bedeninin bu şekilde kullanıldığını görmek de acı vericiydi, yani bu onu öldürüyor olmalı. Omuzları hafifçe kamburlaştı ve sanki kendi şeytanlarından ve düşüncelerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi hızlandı, ben de sustum ve onu kendi haline bıraktım.

Onu korumak için eşimden uzaklaşmanın acısını çekmedim mi? Bu acıyı biliyorum ama en azından hayatta olduğunu biliyordum. Öldüğünü düşünüyordu ve bunca yıldan sonra onu canlı bulmak ve bu umudun yıkılması, çünkü kesinlikle onu durdurmamız gerektiğini biliyor... onu öldürmemiz... Bu düşünce iğrenç görünüyor. Ona zarar veremezdim, o benim kız kardeşim, ama o şeytani gözlerde artık ondan bir iz bile yoktu. O bir kaptan başka bir şey değildi. Orada kapana kısıldı... bu yüzden kesinlikle bir merhamet olurdu?

Ama sevdiğin kadını, onu kurtarmak için bile olsa öldürebilir misin?

Yapabilir miyim bilmiyorum. Bir zamanlar yapabileceğimi düşünmüştüm ama Remi'yi kollarımda tutarken yapamayacağımı biliyorum. Yeterince güçlü değilim, değil mi Atlas?

Bizi yolun kenarındaki bir arabaya götürüyor ve tek kelime etmeden benim için arka kapıyı açıyor. Remi hâlâ kucağımdayken arabaya girip ona sokuluyorum. Kapıyı kapatıp ön koltuğa oturduğunda kapıya yaslanıyorum, yola çıkıp şehirden uzaklaşırken motoru çalıştırıyor. Nereye gittiğimizi sormak istiyorum ama Remi'nin yanına yerleşiyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırırken ona bakıyorum. O uyumsuz gözleri ve sırtan dudakları şimdiden özlüyorum.

"Fazla uzun sürmez, *aşkım*. Benimle kal, tamam mı? Ben buradayım, kalbimi hisset, benimle kal ve yer değiştirebilirsin. O zaman kısa sürede kışımı tekmelemeye geri döneceksin," diye alay ederken eğilip biraz nemli ama çok aşırı olmayan alnını usulca öpüyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve başımı kaldırdığımda dikiz aynasında Atlas'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. O kadar derin bir özlemle dolu ki kalbim parçalanıyor. Tek istediği Lilith'ti ve onu bir kez değil, şimdi iki kez kaybetti. Bununla nasıl başa çıkabilirim?

O benden daha güçlü bir adam.

Sonra tekrar yola bakıyor ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar yol alıyoruz, yaklaşık iki saat sonra toprak yan yollara giriyoruz. Hava karanlık, bu yüzden zifiri karanlık bir kulübenin önüne geldiğimizde görececek pek bir şey yok. Şirin, ev gibi bir yer ve evin hemen arkasındaki kum tepelerinin üzerinden, çok uzakta olmayan okyanusun dalgalarının sesini duyuyorum. Atlas motoru kapatıyor ve arabanın sessizliğinde iç geçiriyor.

"Burası şimdilik evin," diye mırıldanıyor. "Burada güvende olacaksın." "Burası neresi?" diye soruyorum, o da bana bakıyor.

"Lilith'e inşa ettiğim evdi," diye itiraf ediyor ve sonra dışarı çıkıyor. Benim için kapımı açtığında hiçbir şey söylemedim. Remi'yi nazikçe dışarı çıkarıyorum ve taş döşeli yaya yolundan en sevdiği renk olan parlak yeşil ön kapıya kadar onu takip ediyorum

-Açtı ve ışıkları yakarak beni içeri aldı. Bakışımı fark etti ve yüzünü buruşturdu. "Yıllar boyunca güncel tuttum... Bazen ona yakın hissetmek istediğimde buraya gelirdim."

Başımı sallıyorum ve karanlık odanın köşesindeki dolambaçlı ahşap merdivenleri işaret ediyor. "Yukarıda yatak odaları var. Çift kapılı olan hariç herhangi birini seç. Uyandığında yemek hazırlayacağım."

"Teşekkür kardeşim," diye mırıldanıyorum ve o da Remi'ye bakarak başını sallıyor.

"Onu yakınında tut ve asla bırakma," diye öğüt veriyor ve sonra dönüp sol taraftaki bir kapıya yöneliyor.

Remi'yi yanıma çekerek, bacası ve şöminesi olan şirin, rahat oturma odasından merdivenlere doğru ilerliyorum. Ayaklarım ahşapta yumuşak bir şekilde yukarı çıkıyorum. En üstte bir kütüphaneye açılıyor ve onu geçince iki koridor var. Rastgele birini seçiyorum ve eğimli çatılı, şömineli, beyaz yataklı, pencere kenarlı, ahşap zeminli ve yüksek ahşap kirişli bir yatak odası olduğu ortaya çıkan ilk odaya geçiyorum. Çok Lilithvari ve sevimli ve beni şaşırtıyor ama eşimi yatağa yatırmadan önce mahremiyet için kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum - daha çok vardiyasını ve Atlas'ı korumak için. Vardiya değiştirdiğinde çılgına dönme eğilimi var, muhtemelen bilmiyordur ama bu sefer buna gücü yeteceğinden şüpheliyim. Onu bir battaniyeyle örtmeden önce ayakkabılarını ve silahlarını çıkarıyorum.

"Şimdi dinlen, *aşkı*m ve uyandığında yer değıştir. Güvendesin. Biz güvendeyiz." Eğilip soğuk, tepkisiz dudaklarını öpüyorum. "Seni seviyorum Remi, sonsuza dek ve bir gün."

Sonra yanına uzanıp iyileşmesini ve dinlenmesini izliyorum. Aşağıda kardeşimin sesini duyuyorum ve kaybettiğı eşi için kalbinin dünyaya uzandığını hissediyorum.

Ve bir kez olsun şanslı olanın ben olduğumu hissediyorum.

OceanofPDF.com

20

REMI

M Tüm vücudum kavga etmişim gibi ağrıyor. Oh, bekle, öyleydim. İnleyerek gözlerimi tanıdık olmayan ahşap bir tavana açıyorum. Garip yerlerde uyanmaya alışkınım, ama bu farklı hissettiriyor. I Rüzgârın duyuyorum ve okyanusun tuzlu ve taze kokusu içime işlerken bedenimi bir ürperti kaplıyor. Tencere tava gibi uzaklardan gelen bir şeyin sesini duyuyorum ama sadece bir kalp atışı. Odayı tararken kaşlarımı çatarak . Hayvanlarım uyuşmuş durumda ve vücudum hala yeni iyileşmiş gibi ağrıyor. Yatağım kesilmiş, sanırım pençelerim yüzünden, bu yüzden yer değiştirdim ve sol tarafta boş, kanlı bir tabak var, demek ki hatırlamasam da yemek yemişim. Bunun dışında yatak odası boş, Khalid yok.

Beyaz çarşafı, gıcırdayan çelik bir yataktayım. Sol taraftaki pencere açık, göz alabildiğine uzanan okyanus manzarasını gösteriyor ve güneş içeri giriyor. Yatağın ucundaki şömine yanmıyor ve sağında sallanan bir sandalye var. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayaklarımı serin tahtaya değdiriyorum ve boynumu kırarak geriniyorum.

Ne oldu böyle?

Uyuşmuş bacaklarım uyandığında ayağa kalkıp yatağa tutunuyorum ve yapabildiğimde kapıya doğru yürüyüp açıyorum. Pişmekte olan etin kokusu bana ulaştığında derin bir nefes çekiyorum. Koridora adım atıp cızırdayan yemek seslerini takip ederek beyaz trabzanlı kıvrımlı bir merdivene ulaşıyorum ve merdiveni tutup yavaşça aşağı iniyorum. Yarı yolda durup açık kapıdan mutfaktaki adama bakıyorum, kesinlikle Khalid olmayan bir adam.

Altımda şirin bir oturma odası var, ama kapıdan girince ocak ve büyük bir yemek masasıyla tamamlanmış eski, çiftlik evi tarzı bir mutfak var. Oturma odasının köşesinde tavandan tabana dairesel bir kafes gördüğümde göz kırpyorum... Tamam o zaman. Herhangi bir silah görmüyorum, bu yüzden hayvanlarımı yüzeye çağırıyorum. Wendigo anında cevap veriyor, pençeleri dışarı kayıyor. Geçiş kusursuzdu, kontrol için benimle savaşıyor bile... Sanki sonunda bir olduk.

Merdivenlerden sürünerek mutfağa giriyorum gözlerimi mekânda zahmetsizce hareket eden devin kamburlaşmış sırtından ayırmıyorum. Ocakta pastırma ve yumurta pişiyor; tabaklar, fincanlar ve bardaklar masaya diziliyor.

Dönüyor bile, ama ondan kayaların birbirine çarpması gibi derin, gürleyen bir ses geliyor. Bana devleri hatırlatıyor, ama etrafında saklayamadığı bir sihir var. "Sana zarar vermeyeceğim, soydaşım." Dönüyor ve bana sırtıyor. Geniş, kare yüzünü ayırıyor, kel kafası ışığın altında parlıyor, pastırmayı usulca çeviriyor. "Ben Atlas, Khalid'in ağabeyi."

"Nerede o?" Pençelerimi bırakmadan soruyorum. Fark ettiyse ya da korktuysa bile belli etmiyor.

"Okyanus kenarında, biraz hava alıyorum." Biraz kaşlarımı çattım. Beni burada yalnız mı bıraktı? Bu beni neden rahatsız ediyor? Atlas düşüncelerimi biliyormuş gibi kıkırdıyor. "İki gün boyunca yanından hiç ayrılmadı, rahatlamak için bile. Sen yer değiştirip yemek yedikten ve tekrar uyuduktan sonra iyi olacağını anladık, ben de ona o hava alırken sana göz kulak olacağımı söyledim."

Başımı sallayıp ön kapıya ve tekrar Atlas'a bakıyorum. "Neredeyiz biz?"

"Güvenli bir yerde, şehrin dışında. Ona git, alınmam. Kahvaltı yaklaşık otuz dakika içinde hazır olacak. Yemek yemesi gerek," diye emretti, gözleri hafifçe kısılmıştı.

Bir an tereddüt ettim, ona gördüklerimi ve Kader'in bana söylediklerini anlatmalı mıyım diye düşündüm... ama ona ölmesi gerektiğini nasıl söyleyebilirim? Eşinin de ölmesi gerektiğini? Yapamam, bunun yerine Kader'in bir kez olsun olmasını umarak bunu kendime saklıyorum. Atlas dönüp giderken başımı sallıyorum ve kapıya doğru kayıyorum.

yemek pişirme konusunda. Bu kadar iri bir adam için zarafetle hareket ediyor. Başımı sallayarak arkamı dönüyorum, tehdit oluşturmadağı için pençelerimi geri çekiyorum. Kapıyı açıp güneşe çıkıyorum. Kuşlar cıvıldıyor ve ağaçlar r zg rda sallanıyor. İçinde bulunduğumuz kulübeden önce çakıllı bir alan var ve onun ötesinde sadece ağaçlar Kulübenin sağında ve solunda  i ek tarhları var ve ben kulübeden uzaklaşıp arkama baktığımda yapının sarı ve gri tuğlalarına sarmaşıklar tırmanıyor. Evin etrafından dolaşarak kum tepelerine tırmanıyorum ve çıplak ayakla yumuşak, ılık kumlara basıyorum. Ufukta Halid'i arıyorum. Uzakta evden uzaklaşan bir insan silueti gördüğümde midemdeki çekim beni sola doğıru yönlendiriyor.

Kumların üzerinde hafif adımlarla yürürken parlak mavi okyanusa bakıyorum. Birkaç gün öncesinin karanlık, uğırsuz hissinden çok farklı... Birkaç gün geçtiğine inanamıyorum. B y c ye, zombilere ne oldu? Ka tı mı? Biz ne yapacağız?

Peşinden aceleyle gidiyorum ve o da beni hissediyor olmalı çünkü dönüp bekliyor, gözlerini siper ederek bana doğıru bakıyor. Ona doğıru ilerlerken güneş sırtımı ısıtıyor, ilerledikçe daha hızlı hareket ediyorum, bir nedenden dolayı onunla birlikte olmaya ihtiyaç duyuyorum. Kollarında olduğuma ve dudaklarının başımda gezindiğine dair bulanık anılarım var, hatta kelimeler bile, ama onları bir kenara atıyorum, çünkü hatırladığım şeyin gerçek olması mümkün değıl.

Ona ulaştığımda durmuyorum, ne halt edeceğime karar veriyorum. Kendimi ona doğıru fırlatıyorum ve beni yakaladığında gülüyor. Bacaklarımı onun arkasında  aprazlarken k ımını kavırıyor. Bana gülümsediğinde sırtışı m büyüyor. Gerçek yüzünü takıyor, güneş siyah gözlerini ve yara izini ortaya çıkartıyor ama beni eğılip onu öpmeye iten çenesi ve dudakları oluyor. "*Amore*," diye mırıldanıyor sırtımı okşarken. "Sonunda uyandığına sevindim."

"Kardeşinle ," diyorum ona dönüp ben hâlâ kucağındayken otururken, elleri sırtımı okşayıp saçlarını yüzümden çekerken.

"Hmm?" diye mırıldanırken eğılip boynumu öpüyor.

"Aileden ateşli ve tehlikeli genler almışsın, değıl mi? Sen beni öldüresiye sikecek bir seri katile benziyorsun, o ise her şeyi parçalara ayırmak istiyor gibi görünüyor." Kıkırdıyorum ve o da ceza olarak boynumu ısıtıyor.

"Sadece bana bakman yeterli."

"Yoksa ne olur?" Güneş saçlarını ısıtırken başımı arkaya eğıp gözlerimi kapatarak meydan okuyorum. Dudaklarım ilk kez mutlu bir gülümsemeye dönüşüyor. Durduramıyorum. Tüm sorunları geride bıraktığımızı hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse, ikimizden sonra

Neredeyse tekrar ölüyordum, bununla savaşmaktan bıktım. Hayat mutsuz olmak, endişelenmek ve korku içinde yaşamak çok kısa. Bu yüzden sonuna kadar bu işin içindeyim. Bana söylediği yalanı telafi etmesi gerekecek ama bunu zarar vermek için değil, korumak için yaptığını biliyorum.

"Yoksa o dolgun kıcını hemen şimdi burada sikerim, duysun diye çığlık atarsın," diye tersliyor, ben inlerken ve sertleşen sikini aşağı çekerken boynumu tekrar ısıyor. Dudaklarımı yalarken bu tehdit amımı kayganlaştırıyor.

"Sözler, sözler," diye mırıldanıyorum. "Onun yerine beni becermeye ne dersin?" Başımı kaldırıyorum ve o arkasına yaslanırken siyah gözleriyle buluşuyorum. "Tam burada, hemen şimdi... dostum."

Bu terimle gözleri açılıyor ve sonra üzerime atlıyor, beni kuma itiyor, kıyafetlerimi çekiştiriyor, ağzı hevesle benimkini yalayıp yutuyor. Sanırım bu kelimeyi kullanmamdan hoşlanıyor.

Kıyafetlerimiz hızla dökülüyor, beni umutsuzca öperken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Neredeyse seni yine kaybediyordum," diye homurdanıyor.

"Hayır, bunun için çok güçlüyüm," diye mırıldanıyorum tırnaklarımı sırtından aşağı doğru sürüklerken. Tırnaklarımı tekrar yukarı kaldırdığımda pençeye dönüşüyorlar ve derisini yırtarak inlerken bana karşı sarsılmasına neden oluyorlar. Çabuk olmalıyız. Yemek istiyorum ama bu biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor...

Gözleri kısıyor, beni altındaki yere kilitliyor. Güneş parlıyor olabilir ama benim tanrım tamamen karanlık ve günah. Eliyle boynumu çevreliyor, nefes alamayana kadar sıkıyor. "Bir daha kendine zarar vermeye kalkarsan seni bir bodruma zincirler ve kapıyı içerideyken mühürlerim. Anlaşıldı mı, *aşkım*?"

"Bu... zincirler... içerecek mi?" Gözlerim oksijensizlikten kararmaya başlarken ona sürtünerek nefes nefese kalıyorum. Sırıttıyor ve boğazımı biraz serbest bırakıyor, diğer eli vücudumda aşağı doğru kayarken bile ıslak amımı kavıyor ve yavaşça okşuyor.

"Emin olabilirsin. Lanet olsun, ıslak amına bayılıyorum. Kokusunu alabiliyorum." Nefesini içine çekiyor, sırtmadan ve bana göz kırpmadan önce bir an için gözlerini kapatıyor. "En sevdiğim koku. Teslimiyetin, arzun."

"Öyle mi? Benimki senin kanın," diye karşılık veriyorum ve o da inleyerek amıma sert bir tokat atıyor.

"O zaman kanımı akıt, *aşkım*, hepsini al. Zaten hepsi senin. Bedenim, aklım ve kalbim." Eğilip beni öptükten sonra dilini çenemde, boğazımda ve göğsümde gezdirirken yemin ediyor. Göğüslerimde durup ben inleyene kadar meme uçlarımı yalıyor ve fiske atıyor. ederken, göğüslerimin üzerinde duraklıyor.

Elini çekip amıma bakarken kokumu içine çekiyor, dudakları bir iniltiyle aralanıyor.

Vücuduma verdiği tepkiyi seviyorum.

"Ne kadar güzel olduğuna baksana." Uzanırken iç geçiriyor, ellerini açık tutmak için kalçalarımın koyuyor, parmaklarını içime sokmadan önce yarığımın aşağı sürüklüyor ve bana arzuladığım o keskin acıyı veriyor.

Başım arkaya düşüyor, dili nihayet klitorisimi okşarken dalgaların sesi yükseliyor. Yavaş gitmiyor... Hayır, parmaklarıyla hızlı ve sert bir şekilde beni becermeye başlarken serbest bırakılmamı talep ediyor. Yüzünü sürerken göğüslerimi kavırıyorum, sıkıyorum ve meme uçlarımı yuvarlıyorum.

Dili amımdan aşağı iniyor, parmaklarının olduğu deliğimin etrafında dönüyor, sonra tekrar yukarı kayıyor ve her santimimin tadına bakıyor. "Boşaldığını hissetmek istiyorum." Kıvrımlarıma karşı iniyor. "Gün ışığında görmek, parmaklarımdan damlayan o parıldayan kremi görmek."

"O zaman beni yap," diye meydan okuyorum ona.

Amıma karşı hırlıyor, dudakları klitorisimin etrafını sararken ve emerken, parmakları içime daha hızlı ve daha hızlı girerken titreşimler beni nefessiz bırakıyor. Beni serbest bırakıyor, ağzına karşı öğütürken çığlığım havayı dolduruyor. Ben kuma geri düşerken klitorisimi serbest bırakmadan önce beni emiyor. Kendinden memnun bir sırıtişla parmaklarını amımdan çekip arkasına yaslanıyor ve emerek temizlemeden önce güneşte çevirirken parlayan kremi bana gösteriyor.

"Onlar senin parmakların," diye törpüledim. "Şimdi sikini ıslat."

Ters dönüyorum, okyanusa bakarken pençelerimi kuma gömüyorum ve beni bir hayvan gibi ısırmasını istiyorum. Şekil değiştirenlerim bunu istiyor. O da memnuniyetle buna uyuyor. Bir eli saçlarımı sarıyor, boynumu sert, acı verici bir çizgide geriye doğru geriyor, diğer eli kalçamı kazıyor, horozunu içime gömerken beni hareketsiz tutuyor. Büyüklüğüyle beni ikiye bölüyor, acı ve zevk birbirine karışıyor, titriyorum, içime girmeye başladığında itişlerini karşılamak için geri itiyorum, bunu kaldırabileceğimi biliyorum, sevdiğimi biliyorum.

Hayvanlarım benimle birlikte mutluluk içinde uluyor, onun dokunuşu altında çılgına dönüyor, çırpınıyor ve kesiyor, ama beni kolayca sabitliyor ve kontrol ediyor. Bana sadece bir alfanın yapabileceği gibi hükmediyor, her şey boyunca beni beceriyor. Beni sikmeye devam ederken dişleri omzuma saplanıyor, beni kuma bastırıyor ve sonunda onun gücüne boyun eğiyorum.

İkimiz de alfayız.

Dişleri sonunda omzumu serbest bırakıyor ve kocaman siki sinirler boyunca sürüklenene kadar kıcımlı havaya kaldırıyor. Ben inerken parmaklarımın arasından kum akıyor, gözlerim kapanıyor ve başım öne düşüyor. Yaklaşan boşalmayla savaşırken kalbim çarpıyor, bunun sürmesini istiyorum.

"Gel. Şimdi," diye hırlıyor, eli arka arkaya iki kez kıcıma sertçe iniyor. O keskin acı beni uçurumun kenarına gönderiyor ve bir çığlıkla tekrar boşalıyorum, amım onun etrafında kenetleniyor, ta ki bir kükreme ile içime çarpıp durana kadar. İkimiz de ağır ve tatmin olmuş bir şekilde nefes alarak öne doğru düşmeden önce onun serbest bırakılmasının beni doldurduğunu hissediyorum.

Nefeslerimizi tutarken beni kollarına çekiyor ve vücudumdaki seğirmeler duruyor. "Tanrım, harikasin *aşkım*," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, parmaklarımızı birbirine geçirirken elini öpüyorum ve rahatlıyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle, çıplak tenimde sıcakla, birkaç metre ötemde okyanus dalgalarıyla yatarken, sonunda evimi bulduğumu hissediyorum. Onunla birlikte ve biliyorum ki başımıza ne gelirse gelsin bunu birlikte başaracağız.

Bir daha asla yalnız kalmayacağım.

Yalnız avcı artık yok. Birlikte çok daha iyiyiz. Eşler.

Sonsuza kadar.

Bu dünyanın sonunu durduracağız ve sonrasında sonsuza dek mutlu yaşamımızı bulacağız... biraz daha fazla kan dökerek.

Kalbim ve hayvanlarım aynı fikirde, hatta wendigom bile, çünkü onun bizim son eksik parçamız olduğunu biliyoruz.

21

KHALID

Remi kıcıma bir şaplak atıyor ve onunla kulübeye kadar yarışmam için bana meydan okuyor, kaçarken de kahvaltının hazır olduğunu söylüyor. Onu yakalamaya çalışırken küfrederek ve kıyafetlerimin üzerine düşerek beni terk ediyor. Yakaladım da,

Kapının hemen dışında, onu omzuma atıyorum. O gülüp beni tokatlarken, ben de onu kapıdan geçirip Atlas'ın yemek servisi yaptığını görüyorum. Sese bakıyor, bizi görünce bir an donup kalıyor, sonra arkasını dönüyor ama gözlerindeki acıyı görmeden önce değil.

Remi, "Yemek güzel kokuyor," der ve aşağı inerek koltuklardan oturur. Adam elinde bir çaydanlıkla gelince Remi'nin gözleri parlıyor. "Tanrım, bu çay mı?"

"Evet." Başını salladı ve ona uzattı. Neredeyse ciyak ciyak bağırarak kendine bir fincan dolduruyor ve ben yanına kayarken sormadan bana da bir tane dolduruyor. Ona dokunmadan duramadığım için elim masanın altında kalçasının üzerinde duruyor. Atlas karşımıza oturup yemeğe başlıyor, biz de yemeğe başlıyoruz. Yemeğimizi bitirdiğimizde Remi bir iniltiyle arkasına yaslanıp karnını ovuşturuyor.

"Bu çok iyiydi, teşekkür ederim. Sanırım yanlış ağabeyi seçtim," diye dalga geçiyor ve ben de masanın altından bacağına şaplak atıyorum.

"Sana sonra tekrar hatırlatırım," diye mırıldanıyorum, sonra ağzımı silip arkama yaslanıyorum, çayımı yudumlayıp Atlas'a bakıyorum.

"Tamam, artık Remi uyandığına göre bize her şeyi anlat," diye emrediyorum. Bunun üzerine kaşları kalktı. Gençken ben hep sessizdim ama değişen tek kişi o değil.

"Anlatacak pek bir şey yok. Onun peşindeydim, onu nasıl durduracağımı bulmaya çalışıyordum." Atlas iç geçiriyor, rahatlıyor. "Peki ya sen?"

Remi'yle bakışlarımızı paylaşıyoruz ve Remi dudaklarını yalıyor. "Zombileri takip ettik ve bir mesaj gördükten sonra-"

Sonra öne eğiliyor, gözleri parlıyor. "Ne yazıyordu?" diye .

"Dedi ki, 'Beni durdurmayı mı düşünüyorsun, aşkım? Bu şehir sana hediyem, olacaklar için bir uyarı. Aramayı bırak, yoksa sıradaki dünya yanacak.'"

Gözleri bir an için kapanır ve Remi devam eder. "İşte o zaman onunla karşılaştık, ben de bir imgelem olduğunu düşündüğümüz bir şey gördüm."

"Bir imgelem mi?" Atlas bana bakarak dürtüyor.

Remi başını sallar ve ona ne gördüğünü anlatır, sonra yutkunur ve tereddüt eder. "Kütüphanecinin kütüphanesinde de bir kehanet gördüm."

"Kütüphaneciye mi gittin?" diye mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. "Ne?" Remi ona ne gördüğünü anlatıyor ve sonra ben bozana kadar hepimiz sessizlik içinde oturuyoruz. "Sanırım diğerlerini bulmamız gerekiyor. Sonuçta bu Lilith, onlar

bilmeyi, onu bir kez daha görmeyi hak ediyor-"

Tam o sırada kapı çalındı. Kimsenin yaklaştığını bile duymamıştık ama üçümüz de ayağa fırladık. Atlas'ın ellerinde büyü oluşuyor, ben hafifçe çömeliyorum ve Remi masadaki bıçaklardan ikisini kapıyor, gözleri parlıyor ve dişleri düşüyor.

"Alo?" diye kadınsı bir ses geliyor, bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Cidden, seni duyabiliyoruz. Bizi görmezden gelmen çok kaba bir davranış."

"Bella," diye sesleniyor birisi usulca. "Merhaba! Evet... kapıyı açabilir misin?"

"Oh, sadece hareket et. Hey, pislikler, biziz, bizi içeri alın!" diye sesleniyor tanıdık bir ses.

"Kyro?" Girişe doğru yürürken sordum. Kapıyı açtığımda sadece Kyro'yu değil, tüm kardeşlerimi orada görüyorum... ve kadınları? Onlara bakıyorum ve Atlas'a dönüp bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Sürpriz, göt herif," diyor Slate, kolunu gümüş gibi görünen bir şeye dolamış Fae

. Ciar omzumun üzerinden bakarak, "Kulübe çok... şirin," diye öneriyor. Yanındaki kızıl saçlı bir kadın ona dirsek atıyor.

"Khalid, Atlas da burada mı?" Calder soruyor, yanında daha küçük bir kızıl saçlı var.

"Kardeşim," diye selamlıyor Mishal.

Tam o sırada Remi bıçaklarını çevirerek yanına geliyor ve bana doğru eğiliyor. "Bu bir aile buluşması değil mi? Zombiler için mi yoksa kahvaltı için mi buradasınız? Çünkü biz hepsini yedik."

Hepsinin kaşları kalkıyor ve Kyro'nun yanındaki mavi saçlı kadın ile Ciar'ın yanındaki kızıl saçlı kadın gülüyor. "Ondan hoşlandım."

"Bırakın girsinler," diye gürlüyor Atlas ve ikimiz de en büyük kardeşimizin hepsini görebilmesi için kenara çekiliyoruz. "Vakti gelmişti. İçeri gelin, fazla vaktimiz yok ve konuşacak çok şeyimiz var." Bu şifreli mesajla birlikte arkasını dönüp mutfığa yöneliyor.

Hepsi de bilerek gülümseyen kardeşlerimle bakışıyoruz. Atlas hâlâ pisliğin teki. Kyro homurdanıyor ve mavi saçlı kadını arkasından çekiştirerek içeri giriyor. Remi'ye göz kırpmadan önce geçerken omzuma bir tokat atıyor. "Ona kendi yüzünü taktırdığını görmek güzel." Sonra sahte bir şekilde titriyor. "Diğerlerini taktığında ürkütücü oluyor. Çocukken bunu bizi korkutmak için yapardı. Bir keresinde benimkini giymiş ve ben uyanana kadar yatağımın üzerinde gezinmişti. Neredeyse altımı ıslatıyordum," diye fısıldıyor mutfığa gitmeden önce.

Slate, kadını ve diğerleri de içeri girerken Remi gülüyor. Kapıyı kapatıp Remi'yle birlikte mutfığa gidiyorum. Ciar'ın oturduğu, kadının dizinin üstünde olduğu dar bir yer. Slate de öyle. Calder kadını tutuyor ve mavi saçlı kız tezgahın üzerinde, bacakları Kyro'ya arkadan sarılmış, Atlas da çaydanlığı ocağa koyuyor. Remi yanımdaki tezgâha zıplayıp bacaklarını ileri geri sallarken ben duvara yaslanıyorum.

Hepimiz buradayız.

Lilith bizi parçaladı ve şimdi tekrar bir araya getiriyor. Kardeşlerimi tekrar görmek beni hem üzüyor hem de mutlu ediyor. Ailem neredeyse bir bütün.

Sessizlik uzuyor, hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz, ta ki Remi iç çekene kadar. "Pekala, bu çok garip." Kadınlara bakıyor. "Ben Remi, bu pislik de Khalid."

Bella gülüyor. "Bella, bu Mira."

"Ben Ro-" Mavi saçlı kadın Kyro ile bir kahkaha paylaşıyor. "Cassandra."

"Dabria, ben Mishal. Nyre şu anda uyuyor."

"Ben Alejandra ve bu da kurdum Slate," diye tanıtıyor fae.

Remi bana baktı. "Bu, seksi süperlerin kim olduğu gibi bir şey." Atlas'a bakar ve suratını asar. "Çay lütfen."

Tüm kardeşlerim onun patlamasını bekleyerek irkildiler. Ne de olsa o en yaşlı, savaşçı ve tüm büyü'nün geldiği büyücü. Önceden olsa, kendisine emir vermeye cüret ettiği için birini öldürebilirdi. Bunun yerine bir kupa alıp ona uzatıyor ve o da tatlı tatlı gülümseyip dilini bana doğru uzatıyor. Başımı sallayarak eğildim ve yanağından öptüm. "Tam bir velet, *aşkım*."

"Devam edersen seni tekrar bıçaklarım," diye tersliyor, çayını yudumlamadan önce gözleri bir anlığına kararıyor. Hepsinin bize baktığını görmek için dönüyorum, ama onları yakaladığımda, hepsi hızla başka tarafa bakıyor.

Atlas bardakları ve içecekleri dağıttı ve sonunda oturup bize baktı. "Sanırım artık hepiniz biliyorsunuzdur?"

"Lilith'in hayatta olduğunu mu?" Kyro soruyor ve sonra gözlerini kısıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Onu gördük," diye teklif ettim. "Bizi öldürmeye çalıştı."

"Evet, burada da aynı." Kyro iç geçiriyor ve başını ovuşturuyor. "Neler oluyor kardeşim ve biz ne yapacağız?"

"Bilmiyoruz. Remi'den ve kendi gözlerimden öğrendiğim kadarıyla, Lilith-" Atlas'ın sesi takıldı ama devam etti. "Yardım için elini uzattığında cehennem ateşinde yanıyordu. Görünüşe göre karanlık cevap verdi ve karşılığında ona sahip olmak için onu kurtardı. Lilith'in bedenini kullanarak ve fedakârlıklar yaparak yavaş yavaş güçleniyordu ve şimdi dünyayı yakmayı ve onu yönetmeyi planlıyor."

"Sadece bu değil, yeterince güçlendiğinde, kötülük artık bir konakçıya ihtiyaç duymayacak ve Lilith'in vücudunu terk edecek, onu öldürecek... ve sonra durdurulamaz olacak. Bunu yapmadan önce onu öldürmeliyiz," diye ekliyor Remi üzüntüyle.

Atlas ayağa fırlar ve yumruklarını masaya indirir. "Eşimi öldürmeyeceğiz!"

"Kardeşim." İç çektim. "O artık o değil, onu gördün... O senin ya da bizim Lils'imiz değil. O bizim kız kardeşimiz. Gerçekten onu öldürmek istediğimizi mi düşünüyorsun?"

"Başka bir yol düşüneceğiz, herhangi bir yol, hepsini deneyeceğiz, beni anlıyor musun?" diye hırslıyor. Büyü odada neredeyse bizi boğana kadar dalgalanıyor. "Sen eşini öldürmezsin, benden de bunu isteme."

Tam o sırada Dabria konuşur. "Evet, söyle ona Cassandra."

Cassandra'nın kafası sarsılır ama öne doğru bir adım atar. "Düşüncelerimi okumayı bırak. Ya kabalarsa?" diye alay ediyor. "Atlas... Sanırım Lilith hala içeride. Onu gördüğümde savaşmaya çalıştı ve beni uyarmak için bunu başardı..." Sonra etrafına bakınır. "Sanırım haklı, önce onu kurtarmayı denemeliyiz ama kurtaramazsak..."

"Onu öldüreceğiz," diye bitirir Remi ve herkes başını sallar ama oda acıyla doludur.

Kız kardeşimizi kaybettik ama şimdi onu geri almak için bir şansımız var... Onu gerçekten tekrar kaybedecek miyiz?

"Peki nereden başlıyoruz?" Ben soruyorum.

"Yapacak çok işimiz var." Mishal iç çekiyor.

"Önce onun daha fazla ölü diriltmesini ve güçlerinin artmasını engellemeliyiz. Dünyanın sonunu getirmesini engellemeliyiz," diye düşünüyor Slate.

Tüm gözler büyüyor gibi görünen Atlas'a kayıyor, Lilith'i öldürme önerimiz üzerine büyüsü neredeyse bizi öfkeyle kırbaçlıyor. Belki de bunu daha sakın olduğu bir zamanda tartışsak daha iyi olur. Şimdilik hepimizin burada olması ve bunu bilmemiz yeterli.

Kardeşimizin kalbini tekrar kırmak anlamına gelse bile bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyoruz.

"Yani yaptığımız şey bu mu?" Remi bana doğru eğilerek soruyor. "Dünyanın sonunu durduruyoruz... Lilith'i durduruyoruz."

Hepimiz başımızı salladık. "Anlaştık," diyorum ve diğerleri de .

"O zaman silaha ve araştırmaya ihtiyacımız olacak." Remi sırtarak boynunu kırar. "Bu eğlenceli bir av olacak."

Diğerlerine bakmadan önce bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Atlas sessiz ve pencereden dışarı bakıyor. "Herkes . Daha sonra kesin bir plan yapacağız. Bugün hepimiz için çok zor geçti."

Herkes yavaşça odadan çıkıyor. Mishal kapıda yanımda duruyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Sonunda seni kendi teninde hissettirecek birini bulmana sevindim kardeşim. Seni özledik" diye mırıldanıyor, sonra o da gidiyor.

Atlas'a bakıyorum ve iç çekerek yanına gidiyorum. Omzuna dokunuyorum. "Eğer onu kurtarabilirsek, kurtaracağız kardeşim. İnançlı ol."

"Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım, bir daha uğratmayacağım," diye homurdanıyor.

Başka ne diyeceğimi bilemeden dönüp gidiyorum, Remi'nin uzattığı eli kabul ediyorum. Beni üst kata götürüyor ve odamıza girdiğinde yatağa uzanıyor. Yanına uzanıyorum, başını öperken onu kollarıma çekiyorum.

Uzanıp beni usulca öpüyor. "Hiç de fena değilsin, biliyorsun." "Yarı kötü mü?" Boynunu sertçe kavrarken tekrarlıyorum, o inleyene kadar, gözleri yanıp sönen siyah. "İtiraf et, benden hoşlanıyorsun, *amore*. Bensez olmak istemiyorsun."

"Hayır, bunu yapan sikim oldu," diye alay ediyor, ben de daha sert sıkıyorum ve nefes nefese inliyor. "İyi, senden hoşlandım."

"Güzel." Onu usulca öpüyorum. "Çünkü seni seviyorum, *aşkım* ve seni yanımda tutmayı planlıyorum."

"Beni seviyor musun?" diye sorar. "Aptal, seni yine de öldüreceğim-"

"Kapa çeneni, bir daha kırbaçlattırma beni," diye emrediyorum onu tekrar öperken. "Sen de beni seviyorsun. Bunu biliyorum."

"İyi, iyi, seni seviyorum, şimdi mutlu musun?" diye tersliyor, ben onu daha sıkı sıkarken ve öpmek için başını geriye doğru eğerken, ama o bizi çeviriyor ve dudaklarımı okşarken eğilerek sikime sürtünüyor.

"Çok," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

"Erm..." Duvara bir tıkırtı geliyor. Cassandra'nın çekingen sesi "Bilginiz olsun, duvarlar çok ince, bu yüzden sapıkça seks yapacaksanız bilmek isteyebileceğinizi düşündüm," diyerek ikimizi de güldürdü.

"Oh, evet, bu eğlenceli olacak." Dudaklarımı yalarken sırıtıyor. "Sadece seni kanattığımı görene kadar bekle. Aslında, adımı göğsüne kazıyabilirim."

İnleyerek onu daha sert öpüyorum.

Şu anda ihtiyacım olan her şeye sahibim. Keşke gelecek ufukta bu kadar karanlık görünmeseydi. Eğer dünyanın sonu gelecekse, yanımda olmasını tercih edeceğim başka kimse yok.

Benim

aşkım.

Dostum.

Benim her şeyim.

EPILOGUE

ATLAS

Iüst kattaki herkesi duyabiliyorum; kahkahalarını, konuşmalarını. Yeniden evimdeymişim gibi hissediyorum diyeceğim ama bu yanlış olur. Çocukken evimizde hiç kahkaha yoktu. Eğlendiğimiz tek zaman hayatlarımız ailelerimizden uzakta ve birlikte olduğumuz zamanlardı... ben onunla birlikteyken.

Kardeşlerimin hepsinin eşleri var ama benim eşim dışarıda yalnız, kapana kısılmış ve korkmuş durumda.

Onu bir kez kaybettim, bir daha kaybetmeyeceğim.

Hepsinin olması gerektiğini düşündükleri şeyin farkında olmamı sağlamaya çalıştıklarını biliyorum ama asla ama *asla* eşimi öldürmeyeceğim.

Seni kurtaracağım, Lils, bunun için ölmem gerekse bile. Seni bir kez terk ettim, seni korumadım... kurtarmadım ve bu bir daha asla olmayacak. Seninle tekrar birlikte olmak için yüzyıllarca bekledim. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta, bu olacak.

Kanepede otururken öne doğru eğildim, bakışlarım kafese takıldı. Ne de olsa burada olmasının bir sebebi var. Geçen yılı eşimi avlayarak geçirdim, ama aynı zamanda araştırıyor ve hazırlanıyordum. Kardeşlerim bu işten çabuk vazgeçebilir.

Lilith, ama ben değilim. Bundan kurtulabilecek, bununla savaşabilecek biri varsa o da benim küçük insanımdır... gerçi ona artık böyle hitap edemiyorum.

Yüzümü ovalayarak arkama yaslanıyorum, başımı kanepeye bırakıyorum ve gözlerimi kapatarak onun kahkahalarını, gülüşünü, kokusunu hatırlamaya çalışıyorum, ama çok uzun zaman oldu. Bu anılara tutunmak, onları sıkıca kavramak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zar zor hatırlayana kadar parmaklarımın arasından kayıp giden bir duman gibi oldular. Görünüşe göre aşkımı sadece rüyalarımda görüyorum. Elim otomatik olarak cebime gidiyor ve avucumun içinde evirip çevirirken yılların dokunuşuyla pürüzsüz hale gelen taşı çıkarıyorum. Kabaca oyulmuş çizim yüzyıllar sonra solup gidiyor. Bunu bana gençken vermişti, onun kalbi olduğunu söylemişti... her zaman benim olacaktı.

Bana ait olduğunu.

O zamanlar, onu hayatımdan korumak için kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ve o zaman bile benim ona, onun da bana ait olduğu konusunda ısrar etti. Birlikte olacağımızdan o kadar emindi ki, birbirimiz için yaratıldığımıza inanıyordu. Benim ya da başkasının ne dediğini umursamadı, sevgisini isteyerek bana verdi. O her zaman güçlü, emin ve nazikti... ve bakın ona ne yaptılar.

Kır çiçeğimi bozdular.

Yapraklarını kararttılar.

Sadece boğumlu kökleri kalana kadar parıltısını soldurdu.

Beni bir kez kurtardı, şimdi onu kurtarma sırası bende.

Senin için geliyorum, kır çiçeği.

Ah, Attie, her zaman sonuna kadar savaşıyor, yankı mırıldanıyor, ses kadın ve aynı zamanda farklı, daha karanlık.

Dumanlı karanlığın içinde dönüp kaynağı arıyorum. "Lils?" Sesleniyorum.

Kahkahalar etrafımda yankılanıyor ve hırlayarak daha hızlı dönüyorum, sihrimi çağırıyorum ama gelmiyor, ben insanım.

Kahkahalar daha da yükselir. "İşte, ikimiz de insanız," diye fısıldar. "Zavallı küçük düşmüş tanrı, bunca yıldan sonra bile onu hala seviyorsun. Seni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip eden o küçük insanı. Keşke fark etseydin, keşke sen de onu sevseydin... belki onu benden kurtarabilirdin."

"Göster kendini!" Talep ediyorum ve bir dokunuş boynumu okşuyor, beni döndürüyor. Şimdi bunun onun zihnime girmesi için bir rüya alanı olduğunu biliyorum. Gerçekten de çok güçlü olmalı.

"Evet, güçlü, karanlık benim, tıpkı kafandaki sıkıntılı düşünceler gibi... ama tek yapmam gereken gemimi ve seni birbirine bağlayan o yıpranmış ipliği takip etmektir. Sana tutunmak, seninle kalmak için ne kadar çok savaştığı gerçekten acınası. Bunu bu yüzden yaptı, biliyorsun. Bu yüzden yardım için yalvardı ve çılgılık attı, çünkü senin ona ihtiyacın olduğunu düşünüyordu."

"Haklıydı," diye cevap veriyorum. "Öyle miydi, Attie?"

"Bana öyle deme! Sadece o bana böyle seslenebilir!" Ben kükrüyorum ve o tekrar gülüyor, sonra karşımda beliriyor. Lils'imın yüzünde bir gülümseme, gözleri mutlulukla parlıyor. Ona doğru uzanıyorum ama ayaklarım takılıyor ve ne kadar çırpınsam da ona ulaşamıyorum. Gözlerine alevler dolup vücuduna tırmanırken ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılıyor ve dehşet içinde bir çılgılık daha atarak dumanın içinde kayboluyor ve karşımda bugünün Lilith'i duruyor. Siyah gözler, şeytani bir gülümseme.

"Hâlâ korumak için savaşıyor... sizi dönüştüğü şeyden kurtarmak için. Başaramayacak. Yıl bitmeden kanınız kadehimi dolduracak ve ben de bu dünyanın yanışını izlemekte özgür olacağım." Gülüyor ve önümde belirirken tırnaklarını yüzümde gezdiriyor. Vücudum dondu. Tek hareket ettirebildiğim gözlerim. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, bir yılan gibi soğuk ve ıslak. Eşimle ilk tek öpüşmemin sıcaklığı ve mutluluğu gibi değil. "Yakında görüşeceğiz, sevgilim."

Sonra ortadan kayboldu ve ben boşluğa doğru çılgılık atmak zorunda kaldım.
Lilith!

YAZAR HAKKINDA

K.A Knight, tüm hikâyeleri ve karakterleri kafasından atmaya çalışan bağımsız bir yazar. Okumayı seviyor ve eline her kitabı yutuyor, ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLoj>

OceanofPDF.com

AYRICA K.A KNIGHT TARAFINDAN

ŞAMPIYON SERİLERİ

- ♦ Çorak
- ♦ Topraklar Zirve
- ♦ Şehirler
- ♦ Uluslar
-
- ♦ Unutulmuşlar
- ♦ Kayıplar
- ♦ *The Damned (Çok yakında!)*

DAWNBREAKER SERİSİ

- ♦ Ayama'ya Yolculuk
- ♦ Ayama'yı Düşlemek

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ

- ♦ Aurora'nın Cadılar
- ♦ Meclisi Aurora'nın
İhaneti

ONUN CANAVARLAR SERİSİ

- ♦ Öfke
- ♦ Nefre
t

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ

- ♦ Oldukça Acı
- ♦ Oldukça Kanlı
- ♦ Oldukça
- ♦ Fırtınalı
- ♦ Oldukça Vahşi

- Pretty Hot
- Pretty Faces
- *Pretty Spelled (Çok yakında!)*

STANDALONLAR

- Scarlett Limerence
- Nadia'nın Kurtuluşu
- The Standby
- Engerekler İni
- *Dalgıç Kalbi (Çok Yakında!)*
- Babasının Meleş

ORTAK YAZARLI PROJELER

- Sirk Kurtar Beni
- Ring Şefini Ehlileştirmek
- Dark Temptations Volume One (One Night Only ve Circus Saves Christmas'ı içerir)
- Vahşi Röportaj
- Kahraman
- Kompleksi Gemi
- Enkazı Ruhları
- Korku Mağazası Carmen'i
- Yakalamak Shiloh'u
- Çalmak Harlow'u
- Barındırmak

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

